

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

FACTORS INFLUENCING INFORMATION LITERACY AMONG UNDERGRADUATE
STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY PHRA NAKHON

สุมาลี พรเจริญ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2562

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

FACTORS INFLUENCING INFORMATION LITERACY AMONG UNDERGRADUATE
STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY PHRA NAKHON

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF ARTS
(Information Studies)

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

2019

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ของ

สุมาลี พรเจริญ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ) (รองศาสตราจารย์ ดร.ประภาส พาวินันท์)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมล ประพินพงศกร) (อาจารย์ ดร.วิภากร วัฒนสินธุ์)

ชื่อเรื่อง	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ผู้วิจัย	สุมาลี พรเจริญ
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2562
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. แวตตา เตชะทวิวรรณ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศศิพิมล ประพินพงศกร

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศและประเมินการรู้สารสนเทศ รวมทั้งศึกษาอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 540 คน โดยการสุ่มแบบโควต้า เครื่องมือที่ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามและแบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณแบบ Enter ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ในระดับมาก ($= 4.47$) และสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ในระดับมาก ($= 4.25$) นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการเรียนรู้แบบนำตนเอง ในระดับมาก ($= 4.01$) และมีการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง ($= 10.65$) เมื่อวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ พบว่า ตัวแปรอิสระรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้าและการเรียนรู้แบบนำตนเองสามารถอธิบายการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ร้อยละ 67 ($R^2 = 0.67$) เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปร พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง ($b = -.875$) มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ารายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ($b = .571$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในทิศทางลบ นอกจากนี้ปัจจัยรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 ($b = .257$) และมาตรฐานที่ 3 ($b = .171$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเองมีอิทธิพลเชิงลบต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 ($b = -.475$) และมาตรฐานที่ 3 ($b = -.207$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน ส่วนปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศไม่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศทั้งโดยรวมและมาตรฐาน

คำสำคัญ : ปัจจัยที่มีอิทธิพล, การรู้สารสนเทศ, การเรียนรู้แบบนำตนเอง, นักศึกษาระดับปริญญาตรี

Title	FACTORS INFLUENCING INFORMATION LITERACY AMONG UNDERGRADUATE STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY PHRA NAKHON
Author	SUMALEE BHORNCHAREON
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2019
Thesis Advisor	Associate Professor Wawta Techataweewan , Ph.D.
Co Advisor	Assistant Professor Sasipimol Prapinpongsakorn , Ph.D.

The research aimed to investigate the factors influencing information literacy, to evaluate information literacy, and to analyze the influence of the factors affecting the information literacy of undergraduate students at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. The quantitative research method was employed to collect data by questionnaires and tests. The samples were five hundred and forty undergraduate students of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon selected by quota random sampling. The data were analyzed using percentage, mean, and standard deviation and tested the hypothesis by Enter Multiple Regression Analysis. The results revealed that the opinions of undergraduate students about the GE2400101: Information Literacy and Research and the Academic Resources and Information Technology Center were at a high level ($= 4.47, = 4.25$). The students also had self-directed learning at a high level ($= 4.01$) and information literacy at a moderate level ($= 10.65$). However, the results of testing a multiple linear regression model of two variables show that GE2400101: Information Literacy and Research and self-directed learning were able to explain 67% ($R^2 = 0.67$) of the total variances in the students' information literacy. When considering each variable, self-directed learning ($b = -.875$) got more influencing the students' information literacy than GE2400101: Information Literacy and Research ($b = .571$) at a statistically significant level of .05, but in a negative direction. Therefore, GE2400101: Information Literacy and Research influenced the students' information literacy in standard 1 ($b = .257$) and standard 3 ($b = .171$) at a statistically significant level of .05. The self-directed learning also influenced on the Information literacy standard 1 ($b = -.475$) and the standard 3 ($b = -.207$) with statistical significance at .05 level but in a negative direction. Furthermore, the Academic Resources and Information Technology Center had no influence on information literacy in overall and standards.

Keyword : Influence factors, Information literacy, Self-directed learning, Undergraduate students

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยความสามารถอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร. แววดา เตชาทวิวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศศิพมล ประพินพงศกร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่เมตตาและกรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ตั้งแต่เริ่มแรกจนปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ประภาส พาวินันท์ และอาจารย์ ดร.วิภากร วัฒนสินธุ์ ที่ร่วมเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์โดยให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่สละเวลาในการพิจารณาคุณภาพและให้คำแนะนำในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัย ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ ศราภรณ์วงศ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาดิณ อังศุณิศ และผู้ช่วยศาสตราจารย์เจษฎา กิจเกิดแสง รวมถึงคณาบดีคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ให้ความร่วมมือที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลวิจัย และนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ให้ทุนสนับสนุนการศึกษาตลอดหลักสูตร รวมทั้งบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ทุนสนับสนุน การนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุม ERPA International Congresses on Education 2019 ณ เมือง ซาการ์ยา ประเทศตุรกี ระหว่างวันที่ 19 – 22 มิถุนายน 2563

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัวแดงบางทุกคน สามีและลูกสาวที่เป็นกำลังใจและสนับสนุนผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จด้วยความภาคภูมิใจอย่างสูงสุด

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่บุพการีและบูรพาจารย์ผู้มีพระคุณทุกท่าน

สุมาลี พรเจริญ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
การรู้สารสนเทศ.....	10
ความหมายของการรู้สารสนเทศ.....	10
ความสำคัญของการรู้สารสนเทศต่อการศึกษา.....	12

การส่งเสริมการรู้สารสนเทศ.....	13
การประเมินการรู้สารสนเทศ.....	16
มาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับระดับอุดมศึกษา.....	18
มาตรฐานการรู้สารสนเทศของอิตาลี.....	20
มาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศบราซิล.....	22
มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา.....	23
มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศออสเตรเลียและประเทศนิวซีแลนด์.....	25
มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศอังกฤษ.....	26
การเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	28
ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	28
ความสำคัญของการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	30
องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	31
ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	33
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับการรู้สารสนเทศ.....	33
ประวัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.....	33
การบริหารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.....	34
การจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.....	37
การสอนการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.....	38
การส่งเสริมการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ.....	40
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	40
งานวิจัยในประเทศ.....	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	55

งานวิจัยในต่างประเทศ	55
งานวิจัยในประเทศ	60
สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	61
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	68
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	68
ประชากร	68
กลุ่มตัวอย่าง	68
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	69
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	71
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	76
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	87
ความมุ่งหมายของการวิจัย	87
สมมติฐานในการวิจัย	87
วิธีดำเนินการวิจัย	88
สรุปผลการวิจัย	89
อภิปรายผล.....	91
ข้อเสนอแนะ	96
บรรณานุกรม.....	98
ประวัติผู้เขียน	144

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 เปรียบเทียบมาตรฐานการรู้สารสนเทศของอิฟลากับมาตรฐานการรู้สารสนเทศอื่น ๆ ...	27
ตาราง 2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ.....	65
ตาราง 3 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครประจำปีการศึกษา 2562.....	69
ตาราง 4 จำนวนแบบสอบถามและแบบทดสอบที่แจกและได้รับคืน	72
ตาราง 5 เกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศ	74
ตาราง 6 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบ	77
ตาราง 7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	79
ตาราง 8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	80
ตาราง 9 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.....	81
ตาราง 10 การประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	82
ตาราง 11 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัวแปรตาม (Y)	83
ตาราง 12 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัวแปรตาม (Y ₁).....	84

ตาราง 13 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 2 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัว แปรตาม (Y_2).....	85
ตาราง 14 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัว แปรตาม (Y_3).....	86

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	41
--	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สารสนเทศเป็นทรัพยากรหลักของในสังคม เป็นศูนย์กลางของกิจกรรมทั้งมวลในการดำเนินชีวิต และถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าในการพัฒนาทั้งบุคคลและประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าได้ตลอดไป นอกจากนี้สารสนเทศยังเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการกำหนดแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การศึกษา และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในทุกระดับ ปัจจุบันเทคโนโลยีและวิทยาการก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้งทำให้สารสนเทศเพิ่มปริมาณอย่างรวดเร็ว จนทำให้การทะลักทะลายนของสารสนเทศเป็นไปอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งมีความหลากหลายของสารสนเทศจากรูปแบบเดิมที่เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ กลายเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์และสื่อดิจิทัลเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตช่วยขับเคลื่อนให้สารสนเทศอยู่ในรูปแบบดิจิทัลและมีความซับซ้อนมากขึ้น เพราะอินเทอร์เน็ตทำให้การติดต่อสื่อสารแบบไร้พรมแดนทำให้โลกแคบลง การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศกระทำได้อย่างกว้างขวาง ส่งผลให้เกิดสังคมยุคสารสนเทศที่ประชาชนต้องเปลี่ยนพฤติกรรม ทักษะ และวัฒนธรรมการใช้สารสนเทศ เพื่อรับมือกับปรากฏการณ์ดังกล่าว (จันทร์ฉาย วีระชาติ, 2555, บทนำ) สารสนเทศกลายเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน พัฒนาด้านสติปัญญา ความรู้ และจิตใจ เพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจ แก้ไขปัญหาชีวิตประจำวัน การศึกษาและการทำงาน รวมทั้งการแสวงหาความรู้และวิธีการใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น สารสนเทศจึงเป็นทรัพยากรทางปัญญาของมนุษย์ที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศชาติ จนกล่าวได้ว่า “สารสนเทศ คือ พลังอำนาจ (Information is power)” สามารถทำให้มนุษย์ดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถวางแผนในอนาคตได้อย่างถูกต้อง (สุดาวดี ศรีสุตตา, 2550, น. 39) ซึ่งบุคคลต้องมีทักษะการรู้สารสนเทศ เพื่อเรียนรู้ การเข้าถึงและใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพในการอยู่รอดได้ท่ามกลางสังคมยุคสารสนเทศเช่นปัจจุบัน

การรู้สารสนเทศ (Information literacy) เป็นทักษะและการเรียนรู้ในการเข้าถึงและใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ซึ่งสมาคมห้องสมุดอเมริกัน (American Library Association, 2000, pp. 2-3) ให้ความหมายว่า การมีทักษะหรือความสามารถของบุคคลที่จะตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศของตน รู้จักและเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ มีกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่ต้องการได้ รู้เท่าทันและประเมินคุณค่าของสารสนเทศที่ได้รับได้ และใช้

สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพโดยตระหนักถึงผลกระทบด้านจริยธรรม กฎหมาย สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง โดยเป็นทักษะจำเป็นที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทำให้บุคคลค้นหาและใช้สารสนเทศ รวมทั้งนำมาสร้างสรรค์เพื่อบรรลุนิยามความต้องการทั้งในการดำเนินชีวิต การทำงาน และการศึกษารู้อสารสนเทศเป็นสิทธิพื้นฐานของพลเมืองในสังคมปัจจุบัน ซึ่งเป็นหนึ่งในทักษะของพลเมืองในศตวรรษที่ 21 ที่ทุกประเทศต้องการพัฒนาพลเมืองของตนให้บรรลุเป็นบุคคลที่อยู่รอดและดำรงชีพได้อย่างมีคุณภาพ เนื่องจากสภาพแวดล้อมในปัจจุบันรายล้อมด้วยสารสนเทศดิจิทัล กิจกรรมส่วนใหญ่พึ่งพาเทคโนโลยีดิจิทัล โดยมีอินเทอร์เน็ตเป็นปัจจัยในการขับเคลื่อนธุรกรรมต่าง ๆ และสารสนเทศเป็นสิ่งสนับสนุนกิจกรรมเหล่านั้น

การพัฒนาบุคคลให้มีทักษะการรู้สารสนเทศนั้นต้องอาศัยขั้นตอนหรือลำดับขั้นเพื่อให้เป็นบุคคลรู้สารสนเทศได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งมีกรอบแนวคิดและมาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับพัฒนาบุคคลที่หลากหลายตามกลุ่มคน ประเทศหรือภูมิภาคที่อาศัย วิชาชีพ ระดับการศึกษาและอื่น ๆ เช่น มาตรฐานการรู้สารสนเทศบิกซิกส์ (Big6™) มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศออสเตรเลีย ตัวแบบการรู้สารสนเทศเอ็มเพาเวอร์อิง 8 (Empowering Eight Information Literacy Mode) เป็นต้น มาตรฐานเหล่านี้มีการนำไปใช้อย่างแพร่หลายทั่วโลกตามบริบทของประเทศ กลุ่มคนและองค์กร ต่อมา เลา (Lau, 2006, pp. 16-17) ได้ศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดแห่งชาติของประเทศต่าง ๆ และองค์กรที่เกี่ยวข้อง แล้วนำเสนอแนวทางมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตแก่สมาพันธ์ระหว่างประเทศว่าด้วยสมาคมและสถาบันห้องสมุด หรือชื่อย่อว่า อีฟลา (IFLA: International Federation of Library Associations and Institutions) ซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลักได้แก่ การเข้าถึง (Access) การประเมิน (Evaluation) และการใช้ (Use)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในประเทศไทยและต่างประเทศ ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2551 - 2561) พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา โดยใช้ตัวแบบมาตรฐานการรู้สารสนเทศ ได้แก่ มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (ACRL Information Literacy Competency Standards for Higher Education) และมาตรฐานบิกซิกส์ รวมทั้งมีการพัฒนาตัวแบบมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับประชาชนชาวไทย (หนูไกร บุตตะวงษ์, 2549) และมาตรฐานการรู้สารสนเทศ 6 รู้ สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา (ชุดิมา สัจจนันท์, 2554) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยต่าง ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินการรู้สารสนเทศของ

นักศึกษามีการใช้ตัวแปรที่หลากหลาย แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) คุณลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ ชั้นปี ผลการเรียน คณะ/สาขาวิชา 2) สภาพแวดล้อมการรู้สารสนเทศ ประกอบด้วย การเรียนรายวิชาการใช้ห้องสมุด/การศึกษาค้นคว้า/ การรู้สารสนเทศ การใช้ห้องสมุด เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และการสื่อสาร และอาจารย์ผู้สอน และ 3) การเรียนรู้แบบนำตนเอง ประกอบด้วย การจัดการตนเอง การตรวจสอบตนเอง และการเปลี่ยนแปลงตนเอง (Sumalee Bhornchareon, Sasipimol Prapinongsakorn, & Wawta Techataweewan, 2019)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เดิมเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ที่เน้นการศึกษาด้านวิชาชีพต่อมาใน พ.ศ. 2531 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงพระกรุณาโปรดเกล้า พระราชทานชื่อใหม่ว่า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี ให้การศึกษาด้านวิชาชีพทั้งระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยส่งเสริมการเรียนการสอนและการวิจัยด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี รวมทั้งให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ต่อมา พ.ศ. 2548 มีการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล โดยรวมวิทยาเขตใกล้เคียงกันจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วยวิทยาเขตเดิม 5 แห่ง ได้แก่ วิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตโชติเวช วิทยาเขตพณิชยการพระนคร วิทยาเขตชุมพรเขตอุดมศักดิ์ และวิทยาเขตพระนครเหนือ ซึ่งมีพื้นที่ไม่ห่างไกลกันนัก และปัจจุบันได้ปรับเป็น 4 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เทเวศร์ ศูนย์โชติเวช ศูนย์พณิชยการพระนคร และศูนย์พระนครเหนือ โดยยุบวิทยาเขตชุมพรฯ รวมกับวิทยาเขตพณิชยการพระนคร เข้าด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อความอิสระและคล่องตัวในการบริหารจัดการจนสามารถจัดการศึกษาได้ถึงระดับสูง คือ ปริญญาโท และปริญญาเอก (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2559, น. 6) โดยยังคงเน้นการเรียนการสอนด้านวิชาชีพเฉพาะในระดับบัณฑิตจนถึงระดับบัณฑิตศึกษามีการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างแท้จริงโดยเฉพาะสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อให้สามารถรับใช้และพัฒนาประเทศชาติตามค่านิยมของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ที่ว่า “บัณฑิตนักปฏิบัติ” และปรัชญาที่ว่า “สร้างคนสูงงาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี สร้างคนดีสู่โลกอาชีพ” (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2561)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเป็นแหล่งการศึกษาด้านวิชาชีพดังกล่าวข้างต้นจึงมุ่งพัฒนาความเข้มแข็งด้านวิชาการตามมาตรฐานการศึกษาศากล ผลิตบัณฑิตเป็นที่พึงของสังคมทั้งในและต่างประเทศที่สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต ซึ่งจำเป็นต้องพัฒนาการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษานอกเหนือจากการเรียนรู้และการปฏิบัติในชั้นเรียน โดยนักศึกษาต้องเป็นบุคคลที่รู้วิธีที่จะเรียนรู้และเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถพัฒนาตนทันต่อสภาพแวดล้อมทาง

สังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีสารสนเทศที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเช่นปัจจุบัน สามารถดำรงตนให้ประสบความสำเร็จทั้งด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และครอบครัวได้ รวมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อการรู้สารสนเทศว่าเป็นทักษะที่ส่งเสริมเรียนรู้ตลอดชีวิตของตน (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2553) จากการศึกษาของอังคณา แวซอเหาะและสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) พบว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นการศึกษาที่เกินระยะเวลา 5 ปีมาแล้ว และปัจจุบันมหาวิทยาลัยมีการพัฒนาหลักสูตร สภาพแวดล้อมและเทคโนโลยีการเรียนรู้ ที่ทำให้รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดการรู้สารสนเทศสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตของอิลลา เพื่อทราบปัจจัยที่เป็นจุดแข็งและจุดอ่อน ซึ่งเป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาที่จะพัฒนาเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. เพื่อประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้ทำให้ทราบระดับการรู้สารสนเทศและปัจจัยที่สนับสนุนการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนคร ซึ่งเป็นจุดอ่อนและจุดแข็งในการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา และจะเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและแผนการจัดการศึกษา การสร้างสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ และการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการที่จะส่งเสริมการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนและห้องสมุดที่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญของมหาวิทยาลัยสามารถใช้เป็นแนวทางในการบูรณาการทักษะการรู้สารสนเทศกับการเรียนการสอน การบริการทางวิชาการ และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา โดยเป็นความร่วมมือกันทุกภาคส่วนในมหาวิทยาลัยในการพัฒนา

นักศึกษาให้เป็นบัณฑิตผู้รู้สารสนเทศที่เป็นนักปฏิบัติเปี่ยมด้วยความรู้และความเชี่ยวชาญตามพันธกิจของมหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2562 จำนวน 11,183 คน (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2562)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2562 จำนวน 540 คน จาก 9 คณะ ละ 60 คน คัดเลือกแบบวิธีสุ่มแบบโควตา (Quota sampling) ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าจำนวนขั้นต่ำตามตารางกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 รายวิชาGE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า
- 1.2 สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 1.3 การเรียนรู้แบบนำตนเอง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การรู้สารสนเทศตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศอิมพลี ซึ่งแบ่งเป็น 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ (Access) มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ (Evaluation) และมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ (Use)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การรู้สารสนเทศ** หมายถึง การรู้สารสนเทศตามมาตรฐานอิมพลี ที่รวมถึงความรู้ความสามารถ และทักษะในการเข้าถึงสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศที่หาได้ และการเข้าใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบ 3 มาตรฐาน และ 6 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ (Lau, 2006, pp. 16-17)

มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ (Access) หมายถึง บุคคลสามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 1 การ

กำหนดและความชัดเจนของความต้องการสารสนเทศ (Definition and articulation of the information need) และตัวบ่งชี้ที่ 2 การกำหนดแหล่งสารสนเทศ (Location of information)

มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ (Evaluation) หมายถึง บุคคลสามารถประเมินสารสนเทศอย่างวิจารณ์ญาณและรอบรู้ ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 3 การประเมินสารสนเทศ (Assessment of information) และตัวบ่งชี้ที่ 4 การจัดการสารสนเทศ (Organization of information)

มาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ (Use) บุคคลสามารถประยุกต์ใช้สารสนเทศได้อย่างถูกต้องและสร้างสรรค์ ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 5 การใช้สารสนเทศ (Use of information) และตัวบ่งชี้ที่ 6 การสื่อสารและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรม (Communication and ethical use of information)

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ หมายถึง องค์ประกอบที่เป็นเหตุหรือสนับสนุนความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการรู้สารสนเทศ ทำให้เห็นภาพรวมการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานอริฟลาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งได้จากการวิเคราะห์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้ตัวแปรปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้แก่ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และการเรียนรู้แบบนำตนเอง ซึ่งจะถูกนำไปทดสอบสมมติฐานทางสถิติ

3. รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า หมายถึง การเรียนการสอนรายวิชา GE2400101 ซึ่งเป็นรายวิชาเลือกในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่สนับสนุนการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการรู้สารสนเทศ การใช้ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยประเมินในด้านเนื้อหา วิธีการสอน สื่อการสอน และการวัดผล

4. สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ หมายถึง การใช้บริการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้และให้บริการเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งสนับสนุนทักษะการรู้สารสนเทศ โดยแบ่งเป็น 2 บริการหลัก คือ 1) บริการห้องสมุด ได้แก่ การปฐมนิเทศ/แนะนำการใช้ห้องสมุด การอบรมวิธีสืบค้นและใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และการร่วมมือระหว่างอาจารย์กับบรรณารักษ์ในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ และ 2) บริการด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และการ

สื่อสาร ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ สัญญาณไวไฟ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต และวิดีโอสื่อการสอนทางไกล

5. **การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning)** หมายถึง ความสามารถของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการจัดการกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยเริ่มจากการกำหนดความต้องการการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกวิธีเรียน และประเมินผล การเรียนรู้ของตนเองเพื่อใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนต่อไป ซึ่งโดยรวม มี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดการตนเอง (Self-managing) การตรวจสอบตนเอง (Self-monitoring) และการเปลี่ยนแปลงตนเอง (Self-modifying) (Costa & Kallick, 2004, pp. 36-41)

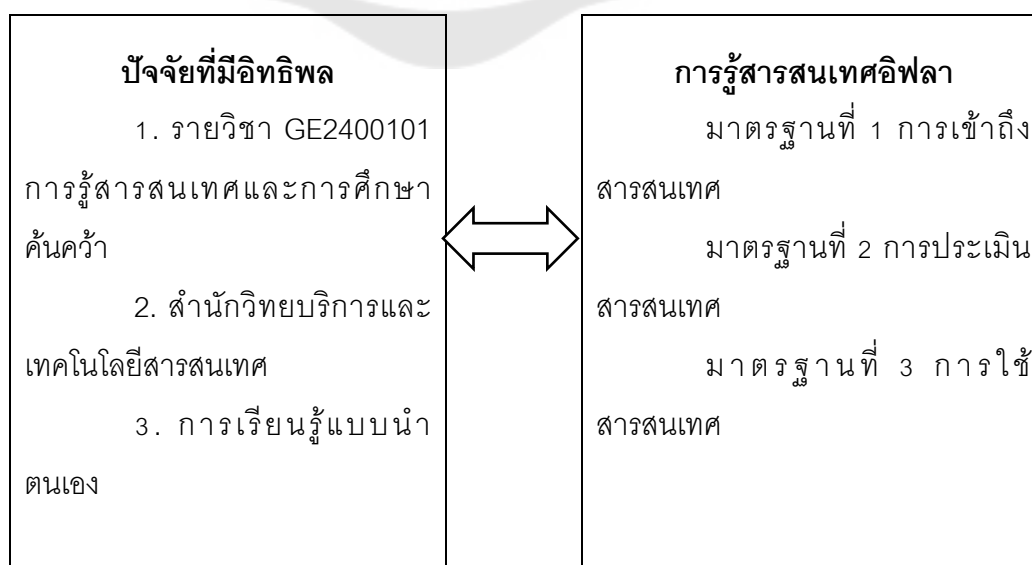
6. **ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ** หมายถึง ทศนคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ ได้แก่ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และการเรียนรู้แบบนำตนเอง ซึ่งเกิดจากพฤติกรรม การรับรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้และการใช้ปัจจัยดังกล่าว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ โดยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้ามีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. ปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. ปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเองมีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การรู้สารสนเทศ

- 1.1 ความหมายของการรู้สารสนเทศ
- 1.2 ความสำคัญของการรู้สารสนเทศต่อการศึกษา
- 1.3 การส่งเสริมการรู้สารสนเทศ
- 1.4 การประเมินการรู้สารสนเทศ

2. มาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา

- 2.1 ตัวแบบการรู้สารสนเทศของดอลย์
- 2.2 ตัวแบบการรู้สารสนเทศของบรูซ
- 2.3 ตัวแบบการรู้สารสนเทศของแคมป์เบลล์
- 2.4 ตัวแบบการรู้สารสนเทศของบันดี้
- 2.5 มาตรฐานการรู้สารสนเทศของอีฟลา
- 2.6 มาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศบิกซิกส์
- 2.7 มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา
- 2.8 มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศออสเตรเลียและประเทศนิวซีแลนด์
- 2.9 มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศอังกฤษ

3. การเรียนรู้แบบนำตนเอง

- 3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
- 3.2 ความสำคัญของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
- 3.3 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
- 3.4 ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับการรู้สารสนเทศ

- 4.1 ประวัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 4.2 การบริหารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

- 4.3 การจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 4.4 การสอนการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 4.5 การส่งเสริมการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.3 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การรู้สารสนเทศ

ความหมายของการรู้สารสนเทศ

การรู้สารสนเทศมาจากคำภาษาอังกฤษว่า Information Literacy ซึ่งมีคำอื่นที่ใช้ในความหมายที่เหมือนหรือใกล้เคียงกันได้แก่ Information Competency และ Information skills แต่คำว่า Information literacy เป็นคำที่ใช้แพร่หลายมากที่สุด (จันทร์ฉาย วีระชาติ, 2555, น. 9) คำนี้ตามเอกสารที่ปรากฏพบว่า นายพอล ซูร์คาวสกี (Paul Zurkowski) เป็นผู้ริเริ่มใช้คำนี้เป็นคนแรก และใช้ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1974 ในที่ประชุมระดับชาติทางวิชาชีพบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ถึงลักษณะของผู้รู้สารสนเทศการใช้แหล่งสารสนเทศที่หลากหลายเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นทุก ๆ วัน และต้องการให้ทุกคนตระหนักถึงความจำเป็นของทักษะการรู้สารสนเทศในสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งมีแนวโน้มเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ซึ่งต่อมาการรู้สารสนเทศได้กล่าวถึงกันอย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน และมีผู้ให้ความหมายการรู้สารสนเทศไว้หลากหลาย ดังนี้

ดอยล์ (Doyle, 1992, p. 4) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง บุคคลที่รู้สารสนเทศเป็นบุคคลที่ตระหนักดีว่าสารสนเทศที่ถูกต้องและครบถ้วนเป็นพื้นฐานสำหรับการตัดสินใจอย่างชาญฉลาด สามารถพัฒนากลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศจนประสบความสำเร็จ โดยรู้จักแหล่งสารสนเทศ วิธีการเข้าถึง และใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และอื่น ๆ รวมทั้งสามารถประเมินสารสนเทศ การคิดเชิงวิพากษ์ และการแก้ปัญหาโดยนำองค์ความรู้ที่มีอยู่มาประยุกต์ใช้

ลู (Lau, 2006, p. 17) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้และทักษะที่จำเป็นในการระบุความต้องการที่ถูกต้องของสารสนเทศในการปฏิบัติงานหรือแก้ไขปัญหาได้ รวมถึงการรับรู้แหล่งสารสนเทศที่ถูกต้องตามหลักจรรยาบรรณเมื่อได้รับสารสนเทศนั้นมาแล้วนำเสนอ ให้ผู้อื่นรับทราบหากจำเป็นจากนั้นนำไปใช้ประโยชน์และได้ผลลัพธ์ออกมา

แคทท์ส และ ลู (Catts & Lau, 2008, p. 7) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถของตัวบุคคลคนที่ตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ จัดเก็บ ค้นหาและประเมินคุณภาพของสารสนเทศได้ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ข้อมูลอย่างจริยธรรมและถ่ายทอดความรู้ได้

อนาโฟ และฟิลสัน (Anafo & Filson, 2014, p. 2) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง ชุดของความสามารถที่ต้องการให้ตัวบุคคลรู้วิธีการเข้าถึงสารสนเทศที่จำเป็นและมีความสามารถในการระบุตำแหน่ง การประเมินสารสนเทศและการใช้สารสนเทศ อย่างมีประสิทธิภาพตามต้อง

กุมารและสุเรนดราน (Kumar & Surendran, 2015, p. 130) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง สารสนเทศที่เป็นข้อมูลอยู่ในตัวบุคคลความรู้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาความรู้ ความสามารถของผู้ใช้ ความสามารถในการจัดหาและใช้ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพผู้รู้สารสนเทศควรมีความสามารถในการตัดสินใจ แก้ไขปัญหา และรู้วิธีการเรียนรู้

เซาและพัวร์พัวร์ (Shao & Purpur, 2016, p. 670) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง ทักษะการรู้สารสนเทศความสามารถในการค้นหาข้อมูล การประเมินสารสนเทศคิดวิเคราะห์เพื่อการตัดสินใจ และการใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ราฟีกและคาน (Rafique & Khan, 2017, p. 68) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความชำนาญในการระบุความต้องการสารสนเทศ การรับรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดระเบียบ วิเคราะห์ข้อมูล การตีความและการประเมินข้อมูลได้อย่างถูกต้อง มีความสามารถในการใช้สารสนเทศ การกู้คืน การบันทึก การจัดการข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

โอเมลูโซร และโอโก (Omeluzor & Ogo, 2018, p. 123) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง การรู้สารสนเทศเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ตลอดชีวิตช่วยให้ผู้เรียนกำหนดเนื้อหาความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการประเมินและทำความเข้าใจเนื้อหาของสารสนเทศที่เข้าถึง การรู้สารสนเทศช่วยให้เข้าใจมากขึ้นตามเศรษฐกิจ กฎหมายและประเด็นทางสังคมที่เกี่ยวข้อง การใช้ข้อมูลที่มีจริยธรรม ถูกต้องตามกฎหมาย

ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร์ (2559, p. 18) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ คือ ความสามารถหรือทักษะส่วนบุคคลของนักศึกษา สามารถระบุความต้องการ กำหนดการสืบค้น และประเมินแหล่งสารสนเทศได้อย่างถูกต้อง โดยนำเสนอได้อย่างเหมาะสมอย่างมีจริยธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย

จากความหมายของการรู้สารสนเทศที่หลากหลายข้างต้น พอสรุปได้ว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถหรือทักษะส่วนบุคคลในการระบุเนื้อหา ขอบเขตและลักษณะของสารสนเทศที่ต้องการ สามารถระบุแหล่งและการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ กลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศและการใช้เครื่องมือหรือเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ เพื่อเข้าถึงและจัดการสารสนเทศ มีวิจรรย์ญาณในการประเมินคุณภาพของสารสนเทศที่ได้รับ สามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์สารสนเทศเพื่อใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่าและนำไปแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างเหมาะสม มีจริยธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย

ความสำคัญของการรู้สารสนเทศต่อการศึกษา

ปัจจุบันการรู้สารสนเทศมีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันมากขึ้นและการเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างไร้ดจำกัด มีปริมาณหลากหลายรูปแบบทำให้มีความจำเป็นในการใช้ประโยชน์จากการรู้สารสนเทศต่อความสำเร็จของบุคคลต่าง ๆ มีดังนี้ (ปิยะวรรณ ประทุมรัตน์, 2553) (แวตทา เตชาทวิวรรณ, 2562, น. 4)

1. การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) การรู้สารสนเทศเป็นทักษะที่ทำให้บุคคลรู้จักวิธีเรียนรู้ (Learn how to learn) สามารถเชื่อมโยงกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน บุคคลที่มีการรู้สารสนเทศจะสามารถสร้างองค์ความรู้ แสวงหา และเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

2. การรู้สารสนเทศถูกกำหนดให้เป็นหนึ่งของทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ บุคคลสามารถดำรงชีพหรือประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมและมีคุณภาพในสังคม เรียนรู้ และเข้าใจวิธีการแสวงหา เข้าถึง ประเมินค่า วิเคราะห์และสังเคราะห์สารสนเทศได้อย่างถูกต้องทันต่อเหตุการณ์มากที่สุด เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ทำให้สามารถเผชิญหน้าและอยู่รอดได้ในสภาวะที่รายล้อมด้วยสารสนเทศจำนวนมาก ความไม่แน่นอนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้นได้

3. การรู้เท่าทันสารสนเทศ ปัจจุบันสารสนเทศที่มีความสำคัญอย่างมากทั้งในชีวิตประจำวัน การศึกษา และการประกอบอาชีพ ทั้งนี้เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเทคโนโลยี ทำให้สารสนเทศเกิดขึ้นจำนวนมากและแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ซึ่งการรู้สารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน เพราะผู้รู้เท่าทันสารสนเทศจะเป็นผู้ที่สามารถวิเคราะห์ประเมินและเลือกสรรสารสนเทศที่มีคุณภาพนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตนเองเมื่อต้องการตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การส่งเสริมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered approach) การรู้สารสนเทศจำเป็นสำหรับการศึกษาในทุกระดับและรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในปัจจุบันตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ซึ่งความสามารถในการเข้าถึงและสืบค้นสารสนเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียนที่จะค้นคว้าในเรื่องที่สนใจศึกษา ใช้สารสนเทศพัฒนาชิ้นงานหรือองค์ความรู้ใหม่ ตลอดจนทบทวนการเรียนรู้เพื่อต่อยอดการสร้างผลงานใหม่ต่อไป

5. การใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้และนำเสนอ เนื่องจากสารสนเทศอยู่ในรูปแบบที่หลากหลาย โดยเฉพาะสารสนเทศดิจิทัลที่ต้องใช้เทคโนโลยีในการเข้าถึงและใช้งาน จึงทำให้บุคคลต้องเรียนรู้และมีทักษะด้านเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้จากสารสนเทศทุกรูปแบบอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีนำเสนอสารสนเทศหรือผลงานของตนแก่กลุ่มคนได้ตรงเป้าหมาย เหมาะสม และทันต่อนวัตกรรมสมัยใหม่

6. การเข้าถึงและใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องและเหมาะสม การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะสังคมในยุคสารสนเทศ ซึ่งบุคคลจำเป็นต้องรู้สารสนเทศเพื่อปรับตนเองให้เข้ากับสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง เพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ การรู้สารสนเทศสร้างพฤติกรรมการเข้าถึงและใช้สารสนเทศที่คำนึงถึงหลักจริยธรรมและกฎหมาย โดยคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคล ความเกี่ยวข้องและผลกระทบทางสังคมการเมืองและเศรษฐกิจ นำไปสู่การใช้สารสนเทศในสังคมอย่างชาญฉลาดและมีจริยธรรม

จากความสำคัญของการรู้สารสนเทศต่อการศึกษา ดังกล่าว การรู้สารสนเทศเป็นปัจจัยที่สำคัญทำให้บุคคล มีกระบวนการคิด วิเคราะห์สังเคราะห์ สามารถแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจมีวิธีการแสวงหา เข้าถึง ประเมิน สารสนเทศได้อย่างถูกต้อง การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้สารสนเทศเกิดขึ้นมากมายจึงทำให้บุคคลต้องเรียนรู้และมีทักษะในด้านเทคโนโลยีนำเสนอผลงานของตนเองเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติโดยคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคล และผลกระทบทางสังคมการเมือง เศรษฐกิจ

การส่งเสริมการรู้สารสนเทศ

การส่งเสริมการรู้สารสนเทศมีความสำคัญต่อการสนับสนุนการเรียนการสอนช่วยให้นักศึกษารู้แหล่งสารสนเทศอื่น ๆ รู้วิธีการสืบค้นสารสนเทศ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การประเมินแหล่งสารสนเทศ การส่งเสริมการรู้สารสนเทศเกิดจากความร่วมมือของอาจารย์ผู้สอน

และบรรณารักษ์ โดยให้ความรู้ในการใช้ฐานข้อมูลและสารสนเทศอย่างเต็มรูปแบบ เพื่อที่นักศึกษาสามารถนำไปปรับใช้ในการศึกษาค้นคว้า และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต (Laherty, 2000; เทอดศักดิ์ ไม่เท่าทอง, 2557, น. 121)

วิธีการส่งเสริมการรู้สารสนเทศโดยทั่วไปมีอยู่หลากหลายประเภทขึ้นอยู่กับ การดำเนินและนโยบายแต่ละองค์กร โดยมีนักวิชาการได้จำแนกวิธีการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ โดยทั่วไป ดังนี้

เทอดศักดิ์ ไม่เท่าทอง (2557, น. 122) กล่าวว่า การส่งเสริมการรู้สารสนเทศ สามารถจำแนกวิธีการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ ดังนี้

1. การส่งเสริมการรู้สารสนเทศโดยห้องสมุด เป็นการบริการที่เพิ่มทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ประกอบด้วย

1.1 การรู้สารสนเทศบนเว็บไซต์ห้องสมุด เป็นการบริการของห้องสมุด จัดเตรียมไว้ให้บริการ เว็บท่า (Portal) เป็นแหล่งค้นคว้า ที่ตรงตามความต้องการของสาขาวิชา ต่าง ๆ

1.2 การรู้สารสนเทศผ่านบริการอ้างอิงเสมือน เป็นการบริการของ ห้องสมุดให้ผู้ที่อยู่ไกลมีโอกาสเข้าถึงบริการของห้องสมุด เช่น การตอบคำถามผ่านทางไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ การตอบคำถามผ่านห้องสนทนาและตอบคำถามแบบร่วมมือตลอด 24 ชั่วโมง เป็นการบริการตอบคำถามสั้น ๆ ซึ่งทำให้ผู้ใช้บริการรู้สึกอิสระในการถามคำถาม

1.3 การสอนการรู้สารสนเทศที่โต๊ะบริการ เป็นการสอนการรู้สารสนเทศที่ โต๊ะบริการสำหรับลูกค้าห้องสมุด บริการตอบคำถามและช่วยค้นคว้า สอนวิธีการใช้ห้องสมุดการ ใช้สำเนาเอกสารเกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์และการอ้างอิง

1.4 การรู้สารสนเทศโดยใช้คู่มือการใช้ห้องสมุดและคู่มือแนะนำแหล่ง สารสนเทศที่สอดคล้องกับรายวิชาหรืองานที่มอบหมายของรายวิชาต่าง ๆ

1.5 การฝึกอบรมการแสวงหาสารสนเทศ เป็นความร่วมมือระหว่างผู้สอน กับบรรณารักษ์ในการให้ความรู้เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศแก่นักศึกษา โดยกำหนดหัวข้อ คำค้น และสถิติการสืบค้นฐานข้อมูลทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุดและฐานข้อมูลออนไลน์ ต่าง ๆ

1.6 การปฐมนิเทศและนำชมห้องสมุด เป็นการมุ่งเน้นให้นักศึกษาได้ เรียนรู้เกี่ยวกับการค้นหาและการใช้ทรัพยากรสารสนเทศ ประกอบด้วย การบรรยาย การแนะนำ ห้องสมุด การนำชมส่วนงานต่างของห้องสมุด กฎระเบียบ และมารยาทในการใช้ห้องสมุด

1.7 การประชุมเชิงปฏิบัติการการรู้สารสนเทศสำหรับผู้สอน เป็นการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในแนวคิดเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศให้แก่ผู้สอน ในการออกแบบงานมอบหมายของนักศึกษาและการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม

2. การส่งเสริมการรู้สารสนเทศโดยการจัดการเรียนการสอน เป็นการสอนที่มุ่งพัฒนานักศึกษาให้มีทักษะการรู้สารสนเทศโดยการสอนในชั้นเรียนและเว็บช่วยสอนประกอบด้วย ดังนี้

2.1 การสอนวิชาการรู้สารสนเทศ เป็นรายวิชาหนึ่งในหลักสูตร ในหมวดศึกษาทั่วไปมีลักษณะเป็นรายวิชาบังคับหรือวิชาเลือก มีจุดมุ่งหมายที่มุ่งพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา เน้นให้นักศึกษาให้ศึกษาค้นคว้าแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง

2.2 การสอนแบบบูรณาการการรู้สารสนเทศ เป็นความร่วมมือระหว่างผู้สอนกับบรรณารักษ์หรือนักเอกสารสนเทศที่มีบทบาทในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศให้แก่ นักศึกษา ซึ่งบรรณารักษ์ต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีในสาขาวิชาที่สอน รู้วิธีการสอนรูปแบบต่าง ๆ และรู้มาตรฐานที่เกี่ยวข้องในสาขาวิชาที่สอน

2.3 การสอนการรู้สารสนเทศบนเว็บ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์บนเว็บมุ่งเน้นให้นักศึกษาตระหนักว่าตนเองต้องการสารสนเทศเมื่อใดจะค้นหา ประเมิน และใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร

นอกจากนี้ กนกวรรณ ชินอ่อน และ กันยารัตน์ เครือเย็น (2554, น. 16) ได้จำแนกวิธีการส่งเสริมการรู้สารสนเทศของผู้เรียน ดังนี้

1. การเลือกหัวข้อในการทำโครงการ
2. การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
3. การเสนอหัวข้อโครงการ
4. การจัดทำโครงการ
5. รูปแบบการทำรายงานและการเขียนอ้างอิง

เอลลิส จอห์นสัน และราวลีย์ (Ellis, Johnson, & Rowley, 2017, p. 4) ได้จำแนกวิธีการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ มีดังนี้

1. นโยบายการรู้สารสนเทศ
2. การฝึกอบรมการรู้สารสนเทศ
3. การประเมินการรู้สารสนเทศ
4. การสอนออนไลน์

ลี และแทม (Li, Leung, & Tam, 2007, pp. 4-7) ได้จำแนกวิธีการส่งเสริมการเรียนรู้สารสนเทศ มีดังนี้

1. โปรแกรมการเรียนรู้สารสนเทศของห้องสมุดมหาวิทยาลัย

1.1 การสอนในห้องเรียนแบบตัวต่อตัว โดยบรรณารักษ์เป็นผู้สอนการอ้างอิง และการใช้ฐานข้อมูล วิธีการสืบค้น และทักษะในการคิดวิจารณ์ญาณที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศ

1.2 การเรียนรู้ออนไลน์ เป็นวิธีการสอนการใช้ทรัพยากรอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับนักศึกษาที่เรียนนอกมหาวิทยาลัยเพื่อต้องการเรียนรู้ฝึกทักษะการเรียนรู้สารสนเทศด้วยตนเอง

2. การรู้สารสนเทศและการทดสอบความรู้ความสามารถทางด้านไอที ที่ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ช่วยให้นักเรียนสามารถใช้คอมพิวเตอร์ แอปพลิเคชัน และ ฐานข้อมูลสารสนเทศได้ ส่วนการเรียนรู้สารสนเทศเป็นความรู้ความสามารถและทักษะของบุคคลในการเข้าสารสนเทศ ประเมินสารสนเทศและการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพทุกรูปแบบ

3. บทเรียนการเรียนรู้สารสนเทศชาวสารบบเว็บ ช่วยให้นักศึกษาตระหนักถึงความจำเป็นในการใช้สารสนเทศและการค้นหา ประเมิน ในการใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.1 การนำสารสนเทศไปใช้ เพื่อเพิ่มทักษะการเรียนรู้สารสนเทศ สามารถแก้ปัญหาและนำสารสนเทศไปใช้ประโยชน์ได้จริง

3.2 การโต้ตอบเพิ่มขึ้นในการสอนผ่านเว็บ เพื่อเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ และช่วยให้นักเรียนใช้ทักษะ แนวคิดที่ได้เรียนรู้มาเป็นองค์ประกอบในการโต้ตอบ

4. บรรณารักษ์สอนแทนครูบรรณารักษ์ทำงานร่วมกับอาจารย์เพื่อช่วยหาคำแนะนำบนเว็บในการหาแหล่งสารสนเทศ การค้นหาสารสนเทศ ประเมินการใช้สารสนเทศการเรียนการสอนบนเว็บช่วยให้บรรณารักษ์สามารถฝึกอบรมความรู้ด้านการรู้สารสนเทศในเชิงลึกมากขึ้นในสภาพแวดล้อมทางวิชาการ

การประเมินการเรียนรู้สารสนเทศ

การประเมินการเรียนรู้สารสนเทศ หมายถึง การวัดเพื่อประเมินคุณลักษณะด้านการรู้สารสนเทศของบุคคล โดยการกำหนดเกณฑ์หรือใช้มาตรฐานการเรียนรู้สารสนเทศตัวแบบใดตัวแบบหนึ่งเป็นเกณฑ์ในการวัดระดับการเรียนรู้สารสนเทศของบุคคลนั้น ซึ่งการเรียนรู้สารสนเทศเป็นพฤติกรรมหรือทักษะของบุคคล วิธีการประเมินที่นิยมใช้ คือ การประเมินตามสภาพจริง (Authentic assessment) ซึ่งชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (ม.ป.ป., น. 2, 4) ให้ความหมายว่า การประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ใช้วิธีการที่หลากหลาย เน้นการประเมินทักษะการคิดที่ซับซ้อน ทักษะการทำงาน

ความสามารถในการแก้ปัญหาและการแสดงออกที่เกิดจากการปฏิบัติในสภาพจริงอยู่บนพื้นฐานของเหตุการณ์จริงในชีวิตจริง เน้นพัฒนาการที่ปรากฏให้เห็นทั้งในและนอกห้องเรียน โดยมีผู้เกี่ยวข้องในการประเมินหลายฝ่ายและเกิดขึ้นได้ในทุกบริบทเท่าที่จะเป็นไปได้ รวมทั้งเป็นการประเมินที่มีลักษณะแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งวิธีการประเมินออกแบบมาเพื่อสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมและทักษะที่จำเป็นในปัจจุบัน รวมทั้งเป็นการประเมินการปฏิบัติงานในสภาพจริง ซึ่งวิธีการและเครื่องมือการประเมินตามสภาพจริงมีหลากหลาย ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม บันทึกจากผู้เกี่ยวข้อง แบบทดสอบวัดความสามารถที่เป็นจริง (Authentic test) การรายงานตนเอง การสร้างจินตภาพ และการใช้แฟ้มสะสมผลงาน (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553, น. 216-225)

วิธีการในการประเมินตามสภาพจริง แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้ (กมลวรรณ ตังธกานนท์, 2557, น. 35-52)

1. ประเภทที่ใช้การทดสอบ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบวัดหรือแบบทดสอบ ซึ่งนิยมใช้ 2 แบบ คือ 1) แบบสอบข้อเขียน ได้แก่ แบบความเรียง (Essay test) แบบเติมคำ (Completion test) แบบถูกผิด (True-false test) แบบทดสอบจับคู่ (Matching test) และแบบเลือกตอบ (Multiple choice test) และ 2) แบบแบบสอบปากเปล่า (Oral test)
2. ประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบ เป็นการสังเกตการณ์ปฏิบัติหรือพฤติกรรม เครื่องมือที่ใช้ประเมิน ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) แบบประมาณค่า (Rating scale) แบบบันทึกพฤติกรรมและระเบียบสะสม (Anecdotal and cumulative record) แบบสังเกต (Observation) และเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Scoring rubric)

วิธีประเมินการรู้สารสนเทศตามที่ปรากฏในงานวิจัยและตัวแบบการประเมินต่าง ๆ มีการใช้วิธีการประเมินทั้งประเภทที่ใช้การทดสอบและประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบ เครื่องมือที่ใช้มี 2 แบบ ดังนี้

1. แบบเลือกตอบ หรือเรียกว่า ข้อสอบปรนัย เป็นเครื่องมือที่นักวัดผลการศึกษา คิดค้นขึ้นมาเพื่อลดข้อเสียของเครื่องมือการประเมินอื่นที่ยากจะวัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์ที่ต้องการได้ทั้งหมดและตรวจให้คะแนนได้แน่นอน สามารถใช้แทนเครื่องมือประเมินอื่นได้ดี จึงเป็นเครื่องมือที่นิยมใช้มากและแพร่หลายทั่วโลก แบบเลือกตอบจะประกอบด้วยคำถามและตัวเลือก ซึ่งตัวเลือกจะมีตัวถูก และตัวลงหรือตัวผิด การออกแบบข้อคำถามที่ดีนั้นตัวเลือกทุกตัวต้องมีน้ำหนักพอ ๆ กัน หากผู้ที่ไม่มีความรู้ดูเิน ๆ จะเห็นว่าทุกข้อถูกทั้งหมด ตัวเลือกต้องไม่มีลักษณะถูกหรือผิดอย่างเด่นชัดและขาดความเป็นปรนัยที่เป็นคุณสมบัติสำคัญของเครื่องมือแบบ

เลือกตอบนี้ การออกแบบคำถามที่นิยมใช้มี 3 ลักษณะ คือ คำถามโดด (Single question) คำถามใช้สถานการณ์ (Situational test) และตัวเลือกคงที่ (Constant choices)

2. แบบประมาณค่า (Rating scale) เป็นเครื่องมือประเมินที่มีลักษณะรายการที่ระบุพฤติกรรมหรือตัวบ่งชี้ทักษะสำคัญที่ต้องการประเมิน เพื่อให้ผู้ถูกประเมินระบุว่าพฤติกรรมเช่นนั้นเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด โดยมีการระบุระดับคุณภาพ ความคิดเห็นและความสมบูรณ์ของทักษะว่าอยู่ในระดับใด ข้อดีของแบบประมาณค่า คือ ใช้เวลาน้อยในการสร้าง สามารถกำหนดระดับของทักษะที่ต้องการประเมินได้ แต่มีข้อเสีย คือ หากข้อรายการไม่อธิบายพฤติกรรมหรือคุณลักษณะที่ประเมินได้ชัดเจน ทำให้เครื่องมือประเมินนี้ขาดความเป็นปรนัยและความเที่ยงระหว่างผู้ถูกประเมินได้ (Interrater reliability)

เกณฑ์การวัดระดับการประเมินการรู้สารสนเทศ สามารถใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูปกริ สำหรับแสดงระดับหรือความสมบูรณ์ของการปฏิบัติ เกณฑ์การให้คะแนนจะมีความชัดเจนและละเอียดสามารถนำไปประเมินได้โดยง่าย จึงเหมาะสำหรับการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศที่ประกอบด้วยมาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่มีรายละเอียดค่อนข้างมาก รวมทั้งการแก้ปัญหาความเป็นอัตนัย (Subjectivity) และทำให้เกิดความเที่ยงเพิ่มขึ้นในการให้คะแนน ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนน มี 2 ประเภท ดังนี้

1. เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม โดยพิจารณาภาพรวมของการรู้สารสนเทศว่ามีลักษณะอย่างไร

2. เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ โดยพิจารณาการรู้สารสนเทศแยกตามมาตรฐาน รายการองค์ประกอบ รายการ หรือรายการตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ทำให้ทราบข้อดีและข้อด้อยของการรู้สารสนเทศในแต่ละมาตรฐานหรือตัวบ่งชี้ต่าง ๆ

มาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับระดับอุดมศึกษา

การรู้สารสนเทศเป็นทักษะในการคิดและการคิดวิพากษ์ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาด้านวิชาการ บุคลิกภาพส่วนบุคคล รวมทั้งความสำเร็จทั้งการศึกษาและการงาน (Wertz et al., 2013, pp. para1-9) จึงมีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศกำหนดตัวแบบหรือมาตรฐานเพื่อเป็นแนวทางในการวัดและพัฒนาบุคคลให้เป็นผู้รู้สารสนเทศ (Literate person) แนวคิดเกี่ยวกับตัวแบบและมาตรฐานการรู้สารสนเทศที่สำคัญ มีหลากหลาย เช่น AASL, ACRL, SCONUL, Big 6TM เป็นต้น

ตัวแบบการรู้สารสนเทศของดอยล์

ดอยล์ (Doyle, 1994, p. 3) ผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในยุคแรก ได้อธิบายคุณลักษณะของบุคคลที่มีการรู้สารสนเทศ ว่ามีคุณลักษณะ ดังนี้

1. ตระหนักรู้ว่าสารสนเทศที่ถูกต้องและสมบูรณ์เป็นพื้นฐานของการตัดสินใจที่ชาญฉลาด
2. ตระหนักรู้ถึงความจำเป็นของสารสนเทศ
3. ตั้งคำถามบนพื้นฐานความจำเป็นของสารสนเทศ
4. ระบุแหล่งสารสนเทศได้
5. พัฒนากลยุทธ์การสืบค้นที่ประสบความสำเร็จ
6. เข้าถึงแหล่งสารสนเทศด้วยคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ
7. ประเมินสารสนเทศที่ได้รับได้
8. รวบรวมสารสนเทศเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ประโยชน์ได้
9. บูรณาการสารสนเทศใหม่ที่ได้รับกับความรู้เดิมที่มีอยู่
10. ใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาและมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

ตัวแบบการรู้สารสนเทศของบรูซ

บรูซ (Bruce, 1999, pp. 35-42) อธิบายว่า การรู้สารสนเทศเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในสถานที่ทำงาน ดังนี้

1. การรู้สารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการค้นคว้าและการสืบค้นสารสนเทศ
2. การรู้สารสนเทศเป็นการเข้าใจในการหาแหล่งสารสนเทศที่เหมาะสม
3. ความรู้ด้านสารสนเทศที่มีความเข้าใจในกระบวนการค้นหาปรับใช้เมื่อเกิดปัญหา
4. การรู้สารสนเทศเป็นประสบการณ์ในการควบคุมสารสนเทศ
5. ความรู้ด้านข้อมูลมีประสบการณ์ในการสร้างฐานความรู้ส่วนบุคคลในพื้นที่ใหม่ที่นำเสนอ
6. การรู้หนังสือสารสนเทศมีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกับความรู้และมุมมองส่วนบุคคลที่นำไปใช้ในรูปแบบที่นำเสนอข้อมูลเชิงลึกใหม่ ๆ
7. การรู้หนังสือสารสนเทศมีประสบการณ์ในการใช้ข้อมูลอย่างชาญฉลาดเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

ตัวแบบการรู้สารสนเทศของแคมป์เบลล์

แคมป์เบลล์ (Campbell, 2004, pp. 12-13) อธิบายว่า ลักษณะการพัฒนามนุษย์ให้เป็นผู้รู้สารสนเทศ ดังนี้

1. ตระหนักถึงความสำคัญของสารสนเทศในการแก้ปัญหา
2. ค้นหาและประเมินแหล่งสารสนเทศได้ถูกต้อง
3. สามารถจัดเก็บและเรียกดูสารสนเทศได้
4. ใช้ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพและมีจริยธรรม
5. ใช้สารสนเทศเพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ใหม่ ๆ

ตัวแบบการรู้สารสนเทศของบันดี้

บันดี้ (Bundy, 2004, pp. 3-4) ได้อธิบายว่า ผู้ที่รู้สารสนเทศสามารถกำหนดความต้องการค้นหา ประเมินแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาในการทำงานหรือในชีวิตประจำวันได้ ดังนี้

1. ตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ
2. กำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้
3. เข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาของสารสนเทศ
5. รวบรวม จัดเก็บสารสนเทศที่ได้มาอย่างถูกวิธี
6. บูรณาการองค์ความรู้ใหม่ที่ได้มาเข้าฐานความรู้เดิม
7. ใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ สามารถแก้ปัญหา และตัดสินใจได้
8. เข้าใจประเด็นเศรษฐกิจ กฎหมาย การเมือง และวัฒนธรรมในการใช้สารสนเทศ
9. เข้าถึงและใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรม ถูกต้องตามกฎหมาย
10. ใช้สารสนเทศและความรู้ในฐานะพลเมืองที่ดีเป็นส่วนร่วมและความรับผิดชอบต่อสังคม
11. มีความเข้าใจหลักการรู้สารสนเทศในการเรียนรู้แบบนำตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐานการรู้สารสนเทศของอิฟลา

สมาพันธ์ระหว่างประเทศว่าด้วยสมาคมและสถาบันห้องสมุด หรือชื่อย่อว่า อิฟลา (IFLA: International Federation of Library Associations and Institutions) เป็นองค์กรที่มีความ

เก่าแก่มากมาย ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 1927 ปัจจุบันมีจำนวนสมาชิกกว่า 1,350 คน จาก 140 ประเทศ ใน 6 ภูมิภาค ได้แก่ ยุโรป อเมริกาเหนือ ลาตินอเมริกาและหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน ตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ แอฟริกา เอเชียและโอเชียเนีย (กลุ่มประเทศและหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก) เป็นองค์กรอิสระระหว่างประเทศที่ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐและไม่แสวงหาผลกำไร ถือเป็นองค์กรสหพันธ์ระหว่างประเทศทางด้านห้องสมุดที่ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงระดับโลกที่เชื่อถือได้ (the trusted global voice) สำหรับสังคมชุมชนและวงการวิชาชีพบรรณารักษ์และนักสารสนเทศ สนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานพัฒนาห้องสมุดเพื่อให้ประชาคมทั้งโลกสามารถเข้าถึงสารสนเทศทุกรูปแบบและมีทักษะการรู้สารสนเทศกันอย่างทั่วถึง (Universal literacy) โดยมุ่งตอบสนองต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ขององค์การสหประชาชาติ ทั้ง 17 ข้อ ภายในปี 2030 และมีความพยายามในการสร้างวิสัยทัศน์ของห้องสมุดร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวทั่วโลก (Global vision) ซึ่งแต่ละห้องสมุดสามารถนำไปใช้ให้เหมาะสมตามบริบทของแต่ละท้องถิ่น แต่สามารถเชื่อมโยงให้ห้องสมุดเป็นหนึ่งเดียว (A united library field) เกิดเป็นพลังผลักดันศักยภาพของห้องสมุดทั้งโลก ให้ร่วมกันสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และประสบความสำเร็จได้อย่างแท้จริง (จำเรียง ระวังสำโรง, 2556, น. 38) (IFLA, 2018)

สมาพันธ์ระหว่างประเทศว่าด้วยสมาคมและสถาบันห้องสมุด กำหนดมาตรฐานที่เป็นทักษะหลักส่งผลให้ผู้เรียนเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพนั้นเกิดจากองค์ประกอบพื้นฐาน 3 องค์ประกอบ ดังนี้ (Lau, 2006, pp. 16-17)

1. การเข้าถึง (Access) หมายถึง ผู้ใช้เข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากความสามารถหรือตัวบ่งชี้ ได้แก่

1.1 การกำหนดและความชัดเจนของความต้องการสารสนเทศ (Definition and articulation of the information need) ประกอบด้วย

- 1.1.1 กำหนดหรือตระหนักถึงสารสนเทศที่ต้องการ
- 1.1.2 ตัดสินใจวิธีการที่จะค้นหาสารสนเทศ
- 1.1.3 อธิบายและนิยามสารสนเทศที่ต้องการ
- 1.1.4 เริ่มต้นกระบวนการค้นหาสารสนเทศ

1.2 การกำหนดแหล่งสารสนเทศ (Location of information)

- 1.2.1 ระบุและประเมินแหล่งสารสนเทศที่สำคัญได้
- 1.2.2 พัฒนากลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศ
- 1.2.3 เข้าถึงแหล่งสารสนเทศที่เลือกได้

1.2.4 เลือกและค้นคืนสารสนเทศจากแหล่งที่ระบุได้

2. การประเมิน (Evaluation) ผู้ใช้ประเมินสารสนเทศอย่างวิจารณ์ญาณและรอบรู้ ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากความสามารถหรือตัวบ่งชี้ ได้แก่

2.1 การประเมินสารสนเทศ (Assessment of information)

2.1.1 วิเคราะห์ ตรวจสอบ และคัดเลือกสารสนเทศ

2.1.2 สรุปและตีความสารสนเทศ

2.1.3 เลือกและสังเคราะห์สารสนเทศ

2.1.4 ประเมินความถูกต้องแม่นยำและความเกี่ยวข้องของสารสนเทศที่

สืบค้นได้

2.2 การจัดการสารสนเทศ (Organization of information)

2.2.1 จัดเตรียมและแยกประเภทสารสนเทศ

2.2.2 จัดกลุ่มและจัดระบบสารสนเทศ

2.2.3 ตัดสินใจได้ว่า สารสนเทศใดดีที่สุดและมีประโยชน์มากที่สุด

3. การใช้ (Use) ผู้ใช้ประยุกต์ใช้สารสนเทศได้อย่างถูกต้องและสร้างสรรค์

3.1 การใช้สารสนเทศ (Use of information)

3.1.1 ค้นหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะสื่อสาร นำเสนอ และใช้สารสนเทศ

3.1.2 ประยุกต์ใช้สารสนเทศที่ค้นได้

3.1.3 เรียนรู้หรือสร้างความรู้จากสารสนเทศนั้น

3.1.4 นำเสนอผลิตผลของสารสนเทศ

3.2 การสื่อสารและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรม (Communication and ethical use of information)

3.2.1 เข้าใจการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรม

3.2.2 เคารพการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

3.2.3 สื่อสารผลิตผลการเรียนรู้โดยคำนึงถึงสิทธิทางปัญญา

3.2.4 ให้อุปแบบมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารและการใช้สารสนเทศที่

เป็นที่ยอมรับ

มาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศบิกซิกส์

ไอเซ็นเบิร์ก และเบอร์โควิทซ์ (Eisenberg & Berkowitz, 1990, pp. 5-10) พัฒนาตัวแบบการรู้สารสนเทศ ที่เรียกว่า Big6™ Skills ซึ่งได้รับความยอมรับอย่างกว้างขวาง เนื่องจาก

สามารถนำไปใช้ได้บุคคลทุกเพศ ทุกวัย นักเรียนในโรงเรียนจนถึงนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และเป็นทักษะแบบกระบวนการที่เป็นระบบในการแก้ปัญหาหรือตัดสินใจโดยใช้สารสนเทศจนนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ตัวแบบหรือมาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศบีกซิกส์ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ทักษะการกำหนดภาระงาน (Task definition) เป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญ เป็นความสามารถในการกำหนดปัญหาและระบุขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องนำมาใช้แก้ปัญหา ดังกล่าว หรือการใช้เทคนิค 5W1H โดยตั้งคำถามว่าใคร (Who) ทำอะไร (What) ที่ไหน (Where) เมื่อไร (When) ทำไม (Why) และอย่างไร (How) เพื่อกำหนดขอบเขตของเรื่องที่ต้องการ

2. ทักษะการกำหนดกลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศ (Information seeking strategies) เป็นขั้นตอนระดมความคิดเกี่ยวกับแหล่งสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องการและมีความเป็นไปได้ และสามารถคัดเลือกแหล่งสารสนเทศที่ดีที่สุด

3. ทักษะการสืบค้นและการเข้าถึงสารสนเทศ (Location and access) เป็นขั้นตอนวางแผนในการสืบค้นและเข้าถึงแหล่งสารสนเทศที่ได้กำหนดไว้ในขั้นการวางแผนได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการของตนเอง รวมทั้งการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการสืบค้นและเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการ

4. ทักษะการใช้สารสนเทศ (Use of information) เป็นขั้นตอนรวบรวมสารสนเทศที่ได้รับจากการสืบค้น นำมาแยกแยะ และคัดเลือกเฉพาะสารสนเทศที่ตรงความต้องการหรือมีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

5. ทักษะการสังเคราะห์สารสนเทศ (Synthesis) เป็นขั้นตอนการรวบรวมและจัดกระทำสารสนเทศที่ได้รับทั้งหมด นำมาสังเคราะห์เรียบเรียงใหม่ในรูปแบบและภาษาของตนเอง เพื่อนำเสนอได้อย่างเหมาะสม โดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายพร้อมทั้งสื่อสารความคิดที่มีออกมาอย่างมีประสิทธิภาพ

6. ทักษะการประเมินผลลัพธ์ (Evaluation) เป็นขั้นตอนการพิจารณาสารสนเทศที่ได้และกระบวนการทั้งหมดว่าสอดคล้องกับปัญหาที่กำหนดไว้ในขั้นตอนแรกหรือไม่ สามารถอธิบายและประเมินผลงานของตนเอง รวมทั้งยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นที่วิจารณ์ผลงาน เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาต่อยอดผลงานของตนต่อไป

มาตรฐานสามัคติยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา

มาตรฐานการรู้สารสนเทศหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับในระดับอุดมศึกษา คือ มาตรฐานสามัคติยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา (Information literacy competency standards for

higher education) ของห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (Association of College and Research Libraries: ACRL) แห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเหมาะสำหรับการเรียนการสอนที่เน้นการศึกษาวิจัย โดยกำหนดทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา 5 ด้าน ดังนี้ (แวนดา เตชาทวีวรรณ, 2562, น. 8-9) (American Library Association, 2000b, pp. 8-15)

1. การกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ หมายถึง บุคคลสามารถกำหนดเรื่องและขอบเขตของเรื่องที่จะศึกษาเพื่อกำหนดสารสนเทศที่จะค้นคว้า โดยสร้างคำถามเกี่ยวกับสารสนเทศที่ต้องการทราบ ระบุแนวคิดหลักและคำศัพท์ที่อธิบายสารสนเทศ ทราบความแตกต่างของสารสนเทศแต่ละประเภท รู้จักคุณค่าและวิธีใช้สารสนเทศปฐมภูมิ ทุติยภูมิและตติยภูมิ รวมทั้งรู้จักและเลือกใช้แหล่งสารสนเทศที่ให้สารสนเทศได้ตรงความต้องการ

2. การเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล หมายถึง บุคคลสามารถเลือกวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการค้นหาสารสนเทศที่ต้องการ กำหนดกลยุทธ์การสืบค้นทั้งการกำหนดคำค้นและการใช้เทคนิคการสืบค้นตามกลยุทธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักระบบการสืบค้นที่หลากหลายทั้งการสืบค้นโอเพน (OPAC) ของห้องสมุดและฐานข้อมูลออนไลน์ต่าง ๆ ทบทวนข้อบกพร่อง และปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศของตนเองได้ เลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการสกัดข้อมูลที่ต้องการ เช่น การคัดลอกข้อความ การทำสำเนา การบันทึกภาพหรือเสียง เป็นต้น ตลอดจนบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งสารสนเทศเพื่อใช้ในการอ้างอิง

3. การประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ หมายถึง บุคคลสามารถใช้วิจารณญาณในการใช้เกณฑ์ประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศเพื่อคัดสรรสารสนเทศที่ถูกต้อง เหมาะสม และตรงกับเรื่องที่ต้องการศึกษาได้ ซึ่งเกณฑ์การประเมินสารสนเทศที่ใช้โดยทั่วไป ได้แก่ ความเกี่ยวข้อง ความทันต่อเหตุการณ์ ความน่าเชื่อถือ ความถูกต้อง และความครบถ้วน รวมทั้งสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์และสรุปแนวคิดสำคัญของสารสนเทศที่รวบรวมได้ เพื่อตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้นั้นมีคุณภาพตามต้องการหรือไม่

4. การใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง บุคคลสามารถประยุกต์ความรู้ใหม่กับความรู้เดิมในการวางแผนและสร้างสรรค์ผลงาน โดยการจัดทำโครงร่างของตามวัตถุประสงค์ของงานเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา และบูรณาการสารสนเทศที่มีอยู่เดิมกับสารสนเทศใหม่ที่ได้รับเพื่อสร้างสรรค์ผลงานอันเป็นนวัตกรรมหรือองค์ความรู้ใหม่ รวมทั้งสามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างสรรค์และนำเสนอผลงานของตนเองให้เป็นที่เข้าใจต่อบุคคลอื่นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

5. การมีจริยธรรมในการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ หมายถึง บุคคลสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ สังคม กฎหมาย และการเมืองที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ มีจริยธรรมและปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ นโยบายขององค์กรหรือสถานศึกษา และจรรยาบรรณในการเข้าถึง การใช้ และการเผยแพร่สารสนเทศ และมีการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศที่ใช้ในผลงาน โดยคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคล ทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์ และผลกระทบต่อสังคม

มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศออสเตรเลียและประเทศนิวซีแลนด์

มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศออสเตรเลีย Council of Australian University Librarian (CAUL) ได้นำมาตรฐาน ACRL ไปประยุกต์ใช้ใน ค.ศ. 2001 ต่อมาใน ค.ศ. 2004 ได้ยกเลิกมาตรฐานข้อที่ 7 และเปลี่ยนชื่อจากคำว่ามาตรฐาน มาเป็นกรอบโครงสร้าง ซึ่งเป็นความร่วมมือกับประเทศนิวซีแลนด์ ในการกำหนด Australian and New Zealand Information Literacy Framework (ANZIL) เพื่อให้สอดคล้องกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาและเป็นแนวทางในการออกแบบการเรียนการสอนการรู้สารสนเทศ ประกอบด้วยมาตรฐาน 6 มาตรฐาน ดังนี้ (Bundy, 2004, pp. 11-23) (ปิยะนุช สุจิต, 2553, น. 19)

1. ผู้รู้สารสนเทศตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศและกำหนดลักษณะขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ ตัวบ่งชี้ย่อย ได้แก่

1.1 กำหนดและแสดงความต้องการสารสนเทศได้

1.2 เข้าใจวัตถุประสงค์ ขอบเขต และความเหมาะสมของแหล่งสารสนเทศที่

หลากหลาย

1.3 ประเมินและพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายที่จะได้รับจากสารสนเทศที่ต้องการ

1.4 ใช้แหล่งสารสนเทศที่หลากหลายเพื่อการตัดสินใจ

2. ผู้รู้สารสนเทศค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตัวบ่งชี้ย่อย ได้แก่

2.1 เลือกเครื่องมือที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการค้นหาสารสนเทศที่ต้องการ

2.2 สร้างและใช้กลยุทธ์การค้นหาที่ออกแบบไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ค้นหาสารสนเทศโดยใช้วิธีการที่หลากหลาย

3. บุคคลที่รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและมีกระบวนการค้นหาสารสนเทศ ที่ต้องการได้ ตัวบ่งชี้ย่อย ได้แก่

3.1 ประเมินประโยชน์และความเกี่ยวข้องของสารสนเทศที่เข้าถึงได้

- 3.2 สรุปแนวคิดสำคัญของสารสนเทศที่รวบรวมได้
- 3.3 อธิบายและประเมินแหล่งที่มาของสารสนเทศได้
4. ผู้รู้สารสนเทศจัดการกับสารสนเทศทั้งที่ค้นหามาได้ หรือที่สร้างขึ้นใหม่ ตัวบ่งชี้ย่อย ได้แก่
 - 4.1 บันทึก จัดการสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ
 - 4.2 จัดระเบียบสารสนเทศและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ของระบบ
5. ผู้รู้สารสนเทศประยุกต์ใช้สารสนเทศเดิมที่มีอยู่เข้ากับสารสนเทศใหม่เพื่อสร้างแนวคิดใหม่ หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ ตัวบ่งชี้ย่อย ได้แก่
 - 5.1 ประยุกต์ใช้สารสนเทศเดิมและสารสนเทศใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ
 - 5.2 สังเคราะห์ วิเคราะห์ เพื่อสร้างเป็นแนวความคิดใหม่
6. ผู้รู้สารสนเทศใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับในประเด็นทางวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมขณะใช้สารสนเทศนั้น ๆ ได้ ตัวบ่งชี้ย่อย ได้แก่
 - 6.1 มีความเข้าใจประเด็นทางวัฒนธรรม จริยธรรมและเศรษฐกิจสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศ
 - 6.2 ปฏิบัติตามระเบียบ กฎหมาย นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศ
 - 6.3 อ้างอิงแหล่งสารสนเทศในการสื่อสาร
 - 6.4 จัดเก็บ และเผยแพร่เอกสาร ข้อมูล อย่างถูกกฎหมายได้

มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศอังกฤษ

สมาคมห้องสมุดวิทยาลัย ห้องสมุดแห่งชาติ และห้องสมุดมหาวิทยาลัย (Society of College, National and University Libraries: SCONUL) ได้พัฒนามาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับระดับอุดมศึกษาเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของผู้เรียน ประกอบด้วย 7 เสาหลักของการรู้สารสนเทศ SCONUL Seven Pillars Information Literacy Model ดังนี้ (Society of College, 2011, pp. 5-11)

1. สามารถตระหนักว่าตนเองมีความต้องการสารสนเทศ
2. สามารถเข้าใจและประเมินความแตกต่างของวิธีระบุช่องว่างทางสารสนเทศ
3. สามารถสร้างกลยุทธ์ในการกำหนดแหล่งสารสนเทศ
4. สามารถระบุแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึงสารสนเทศ
5. สามารถเปรียบเทียบและประเมินสารสนเทศที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ

6. สามารถจัดระเบียบ ประยุกต์ สารสนเทศได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน

7. สามารถสังเคราะห์ และพัฒนาสารสนเทศที่มีอยู่ไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่

ตาราง 1 เปรียบเทียบมาตรฐานการรู้สารสนเทศของอิฟลากับมาตรฐานการรู้สารสนเทศอื่น ๆ

IFLA	Big6™	ACRL	ANZIIL	SCONUL
1. การเข้าถึง (Access)	1. ทักษะการกำหนดภาระงาน	1. การกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ	1. ผู้รู้สารสนเทศตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศและกำหนดลักษณะ ขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	1. สามารถตระหนักว่าตนเองมีความต้องการสารสนเทศ
	2. ทักษะการกำหนดกลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศ	2. การเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	2. ผู้รู้สารสนเทศค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	2. สามารถเข้าใจและประเมินความแตกต่างของช่องว่างทางสารสนเทศ
2. การประเมิน (Evaluation)	3. ทักษะการสืบค้นและการเข้าถึงสารสนเทศ	3. การประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ	3. บุคคลที่รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและมีกระบวนการค้นหาสารสนเทศ ที่ต้องการได้	3. สามารถสร้างกลยุทธ์ในการกำหนดแหล่งสารสนเทศ
3. การใช้ (Use)	4. ทักษะการใช้สารสนเทศ	4. การใช้สารสนเทศที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ	4. ผู้รู้สารสนเทศจัดการกับสารสนเทศทั้งที่ค้นหามาได้ หรือที่สร้างขึ้นใหม่	4. สามารถระบุแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึงสารสนเทศ
	5. ทักษะการสังเคราะห์สารสนเทศ	5. การมีจริยธรรมในการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ	5. ผู้รู้สารสนเทศประยุกต์ใช้สารสนเทศเดิมที่มีอยู่เข้ากับสารสนเทศใหม่ เพื่อสร้างแนวคิดใหม่	5. สามารถเปรียบเทียบและประเมินสารสนเทศที่ได้จากแหล่งต่างๆ
	6. ทักษะการประเมินผลลัพธ์		6. ผู้รู้สารสนเทศใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับในประเด็นทางวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมขณะใช้สารสนเทศนั้น ๆ ได้	6. สามารถจัดระเบียบประยุกต์ สารสนเทศได้อย่างเหมาะสม 7.สามารถสังเคราะห์และพัฒนาสารสนเทศที่มีอยู่ไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า มาตรฐานการรู้สารสนเทศของ The International Federation of Library Associations and Institutes (IFLA) มาตรฐานการรู้สารสนเทศของอิฟลา สามารถปรับเปลี่ยนได้ขึ้นอยู่กับการต้องการขององค์กรหรือประเทศ มีความเหมาะสมสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การเข้าถึง (Access) การประเมิน (Evaluate) และการใช้ (Usage)

การเรียนรู้แบบนำตนเอง

ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

คำว่า “การเรียนรู้แบบนำตนเอง” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Self-directed learning ซึ่งมีคำเรียกอื่นในความหมายเดียวกัน เช่น self-orientation, self-learning, self-learning readiness, self-learning skilled เป็นต้น (Senyuva & Kaya, 2014, p. 387) (Zhoc & Chen, 2016, p. 245) นอกจากนี้มีผู้นำมาแปลเป็นภาษาไทยไว้หลากหลาย เช่น การเรียนรู้แบบนำตนเอง การเรียนรู้โดยผู้นำตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง เป็นต้น การเรียนรู้ด้วยตนเองมิได้จำกัดเฉพาะภายในห้องเรียน ในปัจจุบันจะเน้นผู้เรียนเป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเอง จึงเป็นสิ่งสำคัญและใช้ในการดำรงชีวิตประจำวัน (ดุรณี โอวจริยพิทักษ์, ศิราภรณ์ ขวเลขยางกูร, พรรณี วิศิษฎ์วงศ์, และ สมทรง สิตลายัน. 2559, น. 14) ส่วนความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง มีนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้อธิบายความหมายหลากหลาย ดังนี้

หยวน, วิลเลียมส์, ผาง และปาง (Yuan et al., 2012, p. 429) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง คือทัศนคติ ความสามารถและลักษณะบุคลิกภาพการเรียนรู้แบบนำตนเอง ประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความมีวินัยในตนเอง ความเข้มงวด ความกระตือรือร้น และการคิดอย่างสร้างสรรค์ช่วยให้มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้

คาแซน และสไชโปคา (Cazan & Schiopca, 2014, p. 643) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง คือ บุคคลที่มีทักษะความสามารถในตนเองสูงมีแรงจูงใจที่กำหนดเป้าหมายและเลือกกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้รวมทั้งความมีอิสระในการรับรู้ความสามารถของตนเอง

บาศรีและคนอื่น ๆ (Al-Basri et al., 2017, p. 290) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ มีทักษะในการเรียนรู้อย่างลึกซึ้ง และสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง

ชาวกะราวาทิ อิบราฮิม มะห์มุด และวินกาทาสาลู (Chakkaravarthy, Ibrahim, Mahmud, & Venkatasalu, 2018, p. 61) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้ แบบนำตนเอง คือทักษะส่วนบุคคลสามารถระบุความต้องการในการเรียนรู้ สามารถกำหนดวัตถุประสงค์ในการแสวงหาแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

ดุกเวิร์ท และเซลลิแมน; กอง ไร เบก และเฮฟเฟอร์นัน (Duckworth & Seligman, 2005, p. 200) (Gong, Rai, Beck, & Heffernan, 2009, p. 61) ให้ความหมายว่า การมีวินัยในตนเอง คือ ความรู้และการเรียนรู้ของนักเรียน ความสามารถในการเอาชนะใจตนเอง เลือกประสบการณ์ความสำเร็จท่ามกลางแรงกระตุ้น

รุ่งฟ้า กิติญาณสุนต์ (2552, น. 149) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง คือ ผู้เรียนแต่ละคนมีความคิดริเริ่มด้วยตนเอง วิเคราะห์ความต้องการที่จะเรียนรู้ เลือกวิธีการเรียนรู้ หาแหล่งความรู้ วิเคราะห์ข้อมูลรวมทั้งประเมินตนเองได้โดยอาจารย์ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียน

สุมนิตย์ เกิดหนูวงศ์ (2554 น. 45) ให้ความหมายว่า การที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือถูกกระตุ้นให้มีส่วนร่วมเรียนรู้ และพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง โดยผู้เรียนวินิจฉัยความต้องการในการเรียนรู้ที่แท้จริงของตน กำหนดเป้าหมาย วางแผนการเรียนรู้ และออกแบบวิธีการเรียนที่จะทำให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะดำเนินการด้วยตนเองหรือความร่วมมือกับผู้อื่นหรือไม่ก็ได้

นุสรนา นามเดช (2557, น. 30) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้โดยผู้เรียนนำตนเอง เป็นเป้าหมายของการสอนที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองและเป็นผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ โดยมีเป้าหมาย การวางแผนการเรียนรู้ และเลือกวิธีการเรียน รวบรวมและสรุปความรู้ที่ได้ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนรู้

ดิเรก สุวรรณฤทธิ์ (2557, น. 51) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ความถนัด และมีเป้าหมาย รู้จักแสวงหาแหล่งทรัพยากรสามารถ เลือกวิธีการเรียนรู้ จนถึงประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเอง

พิชญพรพรรณ อนันตบุญวัฒน์ (2559, น. 20) ให้ความหมายว่า การที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือถูกกระตุ้นให้มีส่วนร่วมรับผิดชอบการเรียนรู้และปรับปรุงการเรียนของตนเอง ผ่านมีระบบ ผู้เรียนต้องวินิจฉัยความต้องการในการเรียนรู้ที่แท้จริงของตนเอง มีการกำหนดเป้าหมาย และจุดประสงค์ที่จะพัฒนาทักษะการเรียน วางแผนการเรียนรู้โดยเลือกออกแบบยุทธวิธีการเรียนที่จะทำให้บรรลุเป้าหมาย

จากความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเองที่กล่าวไว้ข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง คือกระบวนการศึกษาของบุคคล โดยเริ่มจากการกำหนดความต้องการการเรียนรู้ของตนเอง มีจุดมุ่งหมายและวางแผนปฏิบัติการเรียนรู้ สามารถระบุแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ได้ มีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ต่อไป

ความสำคัญของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตและมีผู้นำเสนอแนวคิดที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองดังนี้

นิตดา อังสุไวทย (2550, น. 29) อธิบายคำว่า ความสำคัญการเรียนรู้แบบนำตนเอง หมายถึง การสร้างนิสัยและความสามารถในการแสวงหาความรู้ ความต้องการของตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีความยืดหยุ่น มีความริเริ่มสร้างสรรค์ มีแรงจูงใจพัฒนาอุปสรรค และสามารถนำผลการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตได้อย่างยั่งยืน

เสมอกาญจน์ ไสภณหิรัญรักษ์ (2552, น. 66) อธิบายคำว่า ความสำคัญการเรียนรู้แบบนำตนเอง หมายถึง ผู้เรียนที่มีลักษณะนำตนเองจะเป็นผู้เรียนที่สามารถเรียนรู้ได้ดี อันจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพทางการเรียนและพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต

แสงเดือน เจริญนิมิต et al. (2555, น. 9-10) อธิบายคำว่า ความสำคัญการเรียนรู้แบบนำตนเอง หมายถึง การสร้างนิสัยในการแสวงหาความรู้ มีวิสัยทัศน์ การรู้ความต้องการของตนเอง และการเรียนรู้ในตัวผู้อื่น มี และสามารถนำผลการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตได้อย่างยั่งยืน

พิชญพรพรรณ อนันตบุญวัฒน์ (2559, น. 23) อธิบายคำว่า ความสำคัญการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง หมายถึง เป็นการเรียนรู้ที่สำคัญในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นสังคมแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเป็นผู้เรียนเป็นผู้ที่รักการเรียนรู้ สามารถพัฒนาความรู้ พัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้อยู่เสมอ สามารถดำรงอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขซึ่งจะเป็นการสร้างบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีค่าและเป็นประโยชน์ต่อสังคม

จากความสำคัญของการเรียนรู้แบบนำตนเองที่กล่าวไว้ข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ความสำคัญการเรียนรู้แบบนำตนเอง คือ การพัฒนาตนเอง พัฒนาความรู้ แสวงหาความรู้ ความต้องการของตนเอง มีแรงจูงใจสูงและสามารถกำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ที่ชัดเจน มีความรับผิดชอบต่อตนเองทำให้เกิดความอยากรู้ที่ไม่มีที่สิ้นสุด และสามารถดำรงอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขเป็นบุคคลที่มีค่าต่อสังคม

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

การเรียนรู้แบบนำตนเองเกิดขึ้นจากกระบวนการที่ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนรู้สามารถกำหนดเป้าหมาย ในการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง สนใจที่จะเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนประสบความสำเร็จ มีนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้อธิบายองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบตนเอง

นิตดา อังสุวิทย์ (2550, น. 35) อธิบายว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนสามารถจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยวิเคราะห์ความต้องการเนื้อหาที่จะเรียน กำหนดจุดมุ่งหมายและการวางแผนในการเรียน และมีวิธีในการประเมินผลการเรียนด้วยตนเอง โดยมีเพื่อนเป็นผู้เรียนรู้ไปพร้อมกัน มีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ อำนวยความสะดวก และให้คำปรึกษา

เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม (2552, น. 6-7) อธิบายว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง เกิดขึ้นจากการเริ่มต้นของผู้เรียนเองเป็นสำคัญ ดังนี้

1. การบริหารจัดการด้วยตนเอง ผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง วางแผนการเรียน เรียนตามแผนที่วางไว้และประเมินผลการเรียนอย่างต่อเนื่อง
2. การตัดสินใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดว่าต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องใด ผู้เรียนมีส่วนรับผิดชอบในการเรียนและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง
3. การควบคุมตนเองในการเรียนรู้ให้ถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้ทักษะและประสบการณ์ต่าง ๆ

กาญจนา จันทรประเสริฐ (2554, น. 32) อธิบายว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง ประกอบด้วย

1. ผู้เรียนต้องเป็นผู้จัดกระบวนการเรียนด้วยตนเอง
2. ผู้เรียนต้องมีการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียน
3. ผู้เรียนสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน
4. ผู้เรียนมีการวางแผนการเรียน
5. ผู้เรียนมีการแสวงหาแหล่งวิทยาการ และการประเมินผลการเรียน

ดร.ณิ โอวรจยพิทักษ์, และคนอื่นๆ. (2559, น. 17) อธิบายว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วย

1. องค์ประกอบทางกาย คือ ภาวะความสมบูรณ์ด้านร่างกายทั่วไป เช่น การได้ยิน การมองเห็น
2. องค์ประกอบทางสติปัญญา คือ ความสามารถในการรับรู้การคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล
3. องค์ประกอบด้านอารมณ์ คือ แรงจูงใจ การมีเป้าหมายในชีวิตบุคลิกภาพและความต้องการที่จะเรียนรู้
4. องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม คือ ประสบการณ์ด้านสังคม พฤติกรรมการควบคุมตนเอง และความมีวินัยในตัวเอง

อาภากร โพธิ์ตัง (2562, น. 26) อธิบายว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง ประกอบด้วย ดังนี้

1. ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การเรียนการสอน และสภาพแวดล้อม
2. ปัจจัยภายใน ได้แก่ ความรับผิดชอบในตัวบุคคล การจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง แรงจูงใจ ความอิสระในการเรียนรู้ และการติดตามการเรียนรู้

คอสต้าและกาลิก (Costa & Kallick, 2004, pp. 36-41) ได้แบ่งองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเองออกเป็น 3 มิติ ซึ่งในแต่ละมิติมีองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. การจัดการตนเอง (Self-managing) ความสามารถในการจัดการตนเองและมีวินัยในการเรียนรู้ของตนเอง โดยมีความอดทนและรู้จักใช้ทักษะต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ ได้แก่ การกระตุ้นตนเอง การคิดยืดหยุ่น การรู้จักตั้งคำถาม ความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้เดิม การรู้จักรวบรวมข้อมูล และการมีจินตนาการในการสร้างสรรค์นวัตกรรม
2. การตรวจสอบตนเอง (Self-monitoring) ความสามารถในการตระหนักถึงความรู้ความสามารถของตนเอง ทำให้ผู้เรียนสามารถวางแผนและสร้างกลยุทธ์ในการเรียน มีความมานะและความเพียรในการเรียนรู้ ตลอดจนรับฟังผู้อื่นเพื่อเก็บแนวคิดและประสบการณ์นำมาใช้ในการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนี้ ในระหว่างปฏิบัติการเรียนรู้มีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงวิธีการให้เหมาะสม รวมทั้งการตระหนักถึงผลกระทบของการทำงานที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้อื่นและสังคม

3. การเปลี่ยนแปลงตนเอง (Self-modifying) มีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาด้วยความใคร่รู้ใคร่เห็น นำความรู้เหล่านั้นมาปรับปรุงตนเอง ต้องการที่จะเติบโตก้าวหน้า มีความคิดและการสื่อสารอย่างถูกต้องชัดเจน ซึ่งการปรับปรุงภาษาของตนเองจะช่วยให้บุคคลสร้างแผนที่

ความคิดและความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ เนื่องจากภาษาและความคิดมีความใกล้เคียงกันเหมือนเหรียญสองด้าน ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ บุคคลที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองจะสามารถสื่อสารได้ดีทั้งการเขียนและการพูด โดยให้ความสนใจกับภาษา การจำกัดความ การระบุชื่อ สัญลักษณ์ และอุปมาอุปไมยที่ถูกต้อง และเน้นการอธิบาย การเปรียบเทียบที่มีน้ำหนัก และมีหลักฐาน

ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

การเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนใช้การคิดวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเองมีเป้าหมายและแสวงหาผู้สนับสนุน แหล่งความรู้ และมีนักวิจัยหลายท่านได้อธิบายลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ไว้ดังนี้

เสมอภาณุจณ์ โสภณศิริรักษ์ (2552, น. 70) อธิบายว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้เรียนมีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม เป็นผู้มีความรับผิดชอบ เป็นคนช่างสังเกต รับรู้ได้รวดเร็วและเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดี

นิตดา อังสุวิทย์ (2550, น. 33) อธิบายว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ไม่สามารถเกิดขึ้นกับทุกคนเท่าเทียมกันแต่สามารถทำให้เกิดขึ้นได้ โดยจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนรู้จักและยอมรับตนเอง เพื่อวิเคราะห์ว่าตนเองต้องการเรียนรู้สิ่งใด และนำไปสู่ในการจัดการเรียนการสอนที่ฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองที่ละขั้นตอน

จากลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองที่กล่าวไว้ข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้เรียนต้องมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้น มีความอยากเรียนรู้ตลอดเวลา มีเป้าหมายในการเรียน มีการวางแผนการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และสามารถเป็นผู้เรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับการรู้สารสนเทศ

ประวัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการสถาปนาขึ้นในพระราชบัญญัติเมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน และจัดเป็นสถาบันการศึกษามีความเชี่ยวชาญด้านวิชาชีพ เดิมรวมตัวอยู่กับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยรวมกลุ่มวิทยาเขตในสังกัดแยกออกเป็น 9 มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยวิทยา

เขตเดิม 5 แห่ง ที่มีพื้นที่ไม่ห่างไกลกันนัก ได้แก่ วิทยาเขตเทเวศร์, วิทยาเขตโชติเวช , วิทยาเขต พณิชยการพระนคร , วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ , วิทยาเขตพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยยังคง ยึดมั่นใน สร้างบัณฑิตนักปฏิบัติ ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยแบ่งการจัดการเรียนการสอน ออกเป็น 9 คณะ ได้แก่ 1) คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม 2) คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ 3) คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน 4) คณะบริหารธุรกิจ 5) คณะ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 6) คณะวิศวกรรมศาสตร์ 7) คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ 8) คณะ อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น และ 9) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ ประวัตินมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีวิสัยทัศน์ และพันธกิจ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีดังนี้

วิสัยทัศน์ (Vision) มหาวิทยาลัยผู้สร้างแรงบันดาลใจพัฒนาทักษะการคิดเป็น ระบบ ปฏิบัติเป็นเลิศด้านเทคโนโลยีและเป็นที่พึ่งของสังคม

ปรัชญา (Philosophy) สร้างคนสูงส่ง เชี่ยวชาญเทคโนโลยี สร้างคนดีสู่โลกอาชีพ
ค่านิยมหลัก (Core Value) คิดอย่างสร้างสรรค์ ทำอย่างมืออาชีพ

อัตลักษณ์มหาวิทยาลัย (RMUTP Identity) บัณฑิตนักปฏิบัติ ใฝ่รู้ สู้งาน
เชี่ยวชาญเทคโนโลยี มีคุณธรรม

เอกลักษณ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (RMUTP Uniqueness)
มหาวิทยาลัยนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อแผ่นดิน

พันธกิจ (Mission)

1. มหาวิทยาลัยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
2. มุ่งผลิตบัณฑิตเป็นนักปฏิบัติที่มีคุณภาพ คุณธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพ
สร้างสรรค์งานวิจัย สิ่งประดิษฐ์
3. เพื่อเป็นที่พึ่งของสังคมด้านบริการวิชาการ อนุรักษ์ ทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะ
วัฒนธรรม
4. รักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนและบริหารจัดการด้วย
หลักธรรมาภิบาลเป้าประสงค์

การบริหารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีการพัฒนามหาวิทยาลัยฯ ให้มี ประสิทธิภาพ จึงใช้นโยบายการบริหารจัดการนำ ตามด้วยการประชาสัมพันธ์และจัดหา งบประมาณสนับสนุน เพื่อที่จะให้เกิดการ”สานงานต่อ ก่องานใหม่” ได้อย่างรวดเร็ว และใช้

คุณธรรม ในการบริหารจัดการในทุกพื้นที่ ให้นุเคราะห์การมีขวัญเป็นกำลังใจ มีวินัยเป็นศักดิ์ศรี สามัคคีเป็นพลัง ด้วยแนวทางหลัก ของการบริหาร 3 แนวทาง ดังนี้

1. ด้านบริหารการศึกษา เป็นการบริหารงานตามภารกิจของมหาวิทยาลัยฯ ประกอบด้วย นโยบายดังต่อไปนี้

1.1 นโยบายด้านวิชาการ คือ สร้างความเข้มแข็งทางวิชาการ ด้วยการบริหารจัดการเชิงรุก ที่ก่อให้เกิดทักษะวิชาชีพ และความรู้ใหม่จากการศึกษาค้นคว้า วิจัย ผลักดันมหาวิทยาลัยให้มีศักยภาพพร้อมเข้าสู่ความเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก (World Class University)

1.2 นโยบายด้านการวิจัย คือ สร้างศูนย์ความเป็นเลิศ เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ งานวิจัย นวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ เผยแพร่ความรู้ และนวัตกรรม เพื่อพัฒนาสังคม และมุ่งสู่มหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัย (Research University)

1.3 นโยบายด้านการบริหารวิชาการ คือ มุ่งบริการวิชาการและวิชาชีพ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม รวมทั้งถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีสู่ชุมชน

1.4 นโยบายด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม คือ ส่งเสริมสนับสนุน ศิลปวัฒนธรรม อนุรักษ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้วยการบูรณาการกับเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยฯ กับการเรียน การสอน การวิจัย และบริการวิชาการ เพื่อสร้างคุณค่าทางสังคมและเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ รวมทั้งสร้างเครือข่ายวัฒนธรรม

1.5 นโยบายด้านกิจการนักศึกษา คือ นำศักยภาพที่เป็นเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยฯ ไปสู่การผลิตบัณฑิตให้มีอัตลักษณ์ของการเป็นบัณฑิต นักปฏิบัติ ใฝ่รู้ สู้งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี และถึงพร้อมด้วย คุณธรรม จริยธรรม เพื่อเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของ ประเทศ ภายใต้ปณิธานที่สร้างสรรค์ว่า “นักศึกษา คือหัวใจของ มทร.พระนคร บัณฑิตนักปฏิบัติ ของ มทร.พระนคร คือหัวใจ ของประเทศ”

2. ด้านบริหารจัดการ มีระบบบริหารที่มีประสิทธิภาพ ที่ถูกต้อง คล่องตัว มีจิตใจให้บริการ เพื่อให้ การบริหารจัดการประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วยนโยบาย ดังนี้

2.1 นโยบายด้านการบริหาร คือ เน้นการบริหารจัดการทุกศูนย์ ของมหาวิทยาลัยฯ โดยนำระบบบริหารความเสี่ยงมาบูรณาการกับหลักธรรมาภิบาลให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผล โปร่งใส ตรวจสอบได้และเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

2.1.1 นำระบบประกันคุณภาพมาเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินงานเพื่อให้ เกิดคุณภาพที่เข้มแข็ง และผ่านการประเมินและรับรองคุณภาพ จากองค์กรภายนอก

2.1.2 บริหารทรัพยากรบุคคลให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมการพัฒนา ศักยภาพของบุคลากรทุกระดับให้เกิดความเชี่ยวชาญตามวิชาชีพเฉพาะด้าน

2.1.3 พัฒนาระบบการบริหารจัดการงบประมาณและทรัพย์สินทาง ปัญญาให้เกิดประโยชน์สูงสุดอย่างมีประสิทธิภาพโดยใช้กลยุทธ์ทางการเงิน

2.2 นโยบายด้านการสร้างเครือข่าย คือ มุ่งเน้นการสร้างความร่วมมือกับ สถาบันต่าง ๆ ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะในโลกแห่งการ สื่อสารและการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนด้วยการส่งเสริมการจัดการศึกษาให้ได้ มาตรฐาน และให้เกิดการยอมรับทั้งในระดับประเทศ และระดับสากล

2.3 นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ คือ ส่งเสริม สนับสนุนให้บุคลากรทุก ภาคส่วนมีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์ องค์กรทั้งภายในและภายนอก ด้วยความภาคภูมิใจ ภายใต้หลักการทำงาน"สัมมาทิฐิภิรมย์" (การสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องร่วมกัน)

2.4 นโยบายด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ คือ โดยการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารมาประยุกต์ใช้ในกิจกรรมหลักทุกรูปแบบ เพื่อให้ตอบสนองต่อการดำเนินงานของ มหาวิทยาลัยฯ อย่างได้ผล รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และเป็นรูปธรรม ที่ครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่ และเชื่อมโยงทุกระบบเข้าด้วยกัน ด้วยการพัฒนามหาวิทยาลัยฯ ให้เป็น"มหาวิทยาลัย อิเล็กทรอนิกส์ (e-University)"

2.5 นโยบายด้านกายภาพ และสิ่งแวดล้อม คือ ปรับปรุงภูมิทัศน์ และ สภาพแวดล้อมให้มีบรรยากาศ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การทำกิจกรรม และการพักผ่อนหย่อนใจ ตลอดจนการประหยัดพลังงาน (Green University)

2.6 นโยบายด้านคุณภาพชีวิต คือ สร้างความผาสุกในมหาวิทยาลัยฯ (Happy University) ให้มีบรรยากาศที่อบอุ่น มั่นคง ปลอดภัย เป็นกันเอง เปรียบเสมือนบ้านหลังที่ สองของนักศึกษาและบุคลากร

3. ด้านส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัยฯ เป็นองค์ประกอบที่ส่งเสริมการดำเนินงาน ของมหาวิทยาลัยฯ ซึ่งประกอบด้วยนโยบาย ดังต่อไปนี้

3.1 นโยบายด้านการเกิดพระเกียรติพระราชาวงศ์ไทย คือ ส่งเสริมการจัด กิจกรรมเทิดพระเกียรติ การดำเนินการโครงการในพระราชดำริ เพื่อเผยแพร่พระราชกรณียกิจและ พระเกียรติคุณ ของพระราชาวงศ์ไทย สู่เยาวชนรุ่นหลังในโอกาสต่าง ๆ

3.2 นโยบายด้านการเฉลิมฉลองมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ครบรอบ 1 ทศวรรษ คือ ยกกระตือรือร้นของมหาวิทยาลัยฯ โดยดำเนินการเผยแพร่ความสำเร็จ กิจกรรม ที่มีในการพัฒนาสังคม และประเทศ

3.3 นโยบายด้านการมีส่วนร่วมของศิษย์เก่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คือ นำศักยภาพของศิษย์เก่ามาร่วมพัฒนามหาวิทยาลัยฯ ด้วยการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในทุกศูนย์พื้นที่ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานในกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยฯ

3.4 นโยบายด้านสวัสดิการ คือ สนับสนุนการจัดสวัสดิการที่เหมาะสม เป็น ธรรม เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของบุคลากร

3.5 นโยบายด้านการประสานงานกับองค์กร ภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ คือ สนับสนุนกิจกรรมสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานภายนอกเพื่อให้การดำเนินงานของมหาวิทยาลัยฯ มีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครยังคงยึดมั่นในการสร้างบัณฑิตนักปฏิบัติที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยแบ่งการจัดการเรียนการสอนออกเป็น 9 คณะ ดังนี้

1. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ (หลักสูตรต่อเนื่อง) และสาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า (หลักสูตรต่อเนื่อง) หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาที่เปิดสอน สาขาวิชาชีพครู

2. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

3. คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาเทคโนโลยีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาเทคโนโลยีการโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียง สาขาวิชาเทคโนโลยีมัลติมีเดีย และหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาการสื่อสารการตลาด

4. คณะบริหารธุรกิจ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาระบบสารสนเทศ สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และสาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ (หลักสูตรนานาชาติ) หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาที่เปิดสอน สาขาวิชาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หลักสูตรปริญญาเอก สาขาวิชาที่เปิดสอน สาขาวิชาบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาที่เปิดสอน สาขาวิชาการบัญชี

5. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ สาขาวิชาวิทยาการสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติและสาขาวิชาวัสดุศาสตร์อุตสาหกรรม

6. คณะวิศวกรรมศาสตร์ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ สาขาวิชาวิศวกรรมแมคคาทรอนิกส์ สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิตเครื่องมือและแม่พิมพ์ สาขาวิชาเทคโนโลยีวิศวกรรมนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน สาขาวิชาเทคโนโลยีแม่พิมพ์เครื่องประดับ หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล สาขาวิชาวิศวกรรมการจัดการอุตสาหกรรมเพื่อความยั่งยืน สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า และหลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาช่างยนต์ สาขาวิชาช่างกลโรงงาน สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง และสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์

7. คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

8. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาเทคโนโลยีเสื้อผ้า สาขาวิชาเทคโนโลยีเคมีสิ่งทอ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ และสาขาวิชาเทคโนโลยีเสื้อผ้า (หลักสูตรต่อเนื่อง)

9. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สาขาวิชาการออกแบบบรรจุภัณฑ์ และสาขาวิชาสถาปัตยกรรม

การสอนการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การสอนการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยบรรจุรายวิชาGE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า (Information Literacy and Study

Skills) จำนวน 3 หน่วยกิต กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ไว้ในหลักสูตรคณะศิลปศาสตร์ เป็นรายวิชาเลือกในหมวดศึกษาทั่วไป โดยกำหนดขอบเขตแนวทางการสอน คือ แนวคิดและทฤษฎี การรู้สารสนเทศ ทรัพยากรสารสนเทศการประเมินและการคัดเลือกสารสนเทศ ระบบการจัดเก็บ ทรัพยากรสารสนเทศในห้องสมุด การสืบค้นและการใช้เครื่องมือ ทักษะการค้นคว้า การอ้างอิง และบรรณานุกรม จริยธรรมและการลอกเลียนผลงานวิชาการ

การส่งเสริมการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การส่งเสริมการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร หน่วยงานที่มีบทบาทอย่างมาก คือ ห้องสมุดเป็นผู้ดำเนินการจัดโครงการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบถึงบริการของห้องสมุด สอนการสืบค้นฐานข้อมูลต่าง ๆ และเทคนิคในการใช้คำค้น เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้สารสนเทศก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดเป็นการบริการอย่างต่อเนื่อง ได้แก่

1. การนำชมห้องสมุด เป็นการบริการที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้บริการรู้ถึง ทรัพยากรของห้องสมุดว่ามีอะไรบ้าง ตลอดหลักเกณฑ์ข้อบังคับ กฎระเบียบ วันเวลาในการเปิด-ปิด การให้บริการ ส่งผลให้ผู้ใช้บริการสามารถเข้าใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การสืบค้นสารสนเทศระบบ Web OPAC เป็นเครื่องมือที่ช่วยสืบค้นรายการ ทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุด แสดงรายละเอียดทรัพยากรว่าจัดเก็บอยู่ชั้นใด การสืบค้นมี 3 แบบ ได้แก่ 1) การสืบค้นแบบทั่วไป เช่น สืบค้นตามเลขหมู่ ตามปี และตามหัวเรื่อง 2) การสืบค้นง่าย เช่น สืบค้นด้วยชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง และหัวเรื่อง 3) การใช้คำมากกว่า 1 คำ ใช้เขตข้อมูลหลายเขตข้อมูล และจำกัดการสืบค้น เช่น จำกัดการสืบค้นด้วย เลขเรียก รูปแบบทรัพยากร ปี หัวเรื่อง และช่วงเวลาการสืบค้น

3. การอบรมวิธีสืบค้นฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการในการใช้ฐานข้อมูลออนไลน์ เพื่อให้บริการนักศึกษา เป็นการเพิ่มเทคนิคการสืบค้น และเป็นการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การจัดทำคู่มือแนะนำการให้บริการห้องสมุด โดยทำได้หลากหลายรูปแบบ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น แผ่นพับ หนังสือคู่มือ ป้ายแนะนำด้วยข้อความและกราฟิก เป็นต้น สื่อโสตทัศน์ เช่น คลิปฉายบนจอโทรทัศน์ เป็นต้น และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น เว็บไซต์ เป็นต้น

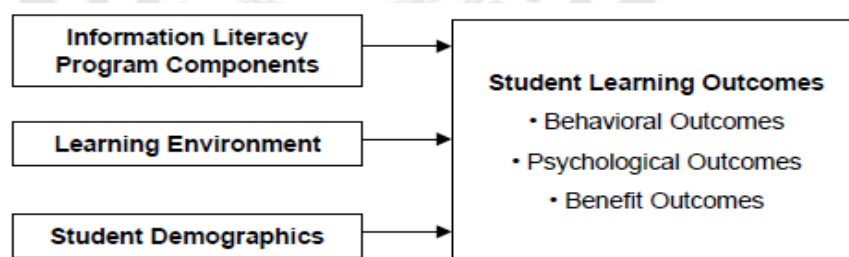
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลเลียมส์และอีวานส์ (Williams & Evans, 2008) ศึกษาประเมินปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยฟลอริดาตะวันตก (University of West Florida) ประเทศสหรัฐอเมริกา ตัวแปรที่เป็นปัจจัยเกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ ได้แก่ วิชาเอก เพศ ชั้นปี สาขาวิชาเอก และผลการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา มหาวิทยาลัยฟลอริดาตะวันตก ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Introduction of Comparative Politics ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการประเมินการรู้สารสนเทศ ซึ่งตั้งข้อคำถามเกี่ยวกับตัวแปรด้านต่าง ๆ ได้แก่ 1) นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างไร 2) การเรียนการสอนการรู้สารสนเทศในแต่ละวิชาเอกต้องแตกต่างกันหรือไม่ 3) นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อทัศนคติการรู้สารสนเทศหรือไม่ 4) นักศึกษาคนใดมีผลคะแนนการสอบ pre-test ต่ำ และ 5) แบบฝึกหัดการสอนการรู้สารสนเทศใดที่มีประสิทธิภาพในการสอน การเก็บข้อมูลการทำ 2 ระยะ คือ Pre-test และ Post-test เก็บข้อมูลในช่วงเปิดเทอมและปลายเทอม จำนวน 3 ภาคการเรียน นำข้อมูลมาเปรียบเทียบและทดสอบสมมติฐานการวิจัย ซึ่งในการเรียนการสอนจะเน้นให้นักศึกษาสามารถทำรายงานตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของ ACRL โดยการสอนครั้งแรกเกี่ยวกับเทคนิคการสืบค้นสารสนเทศ สอนโดยบรรณารักษ์ห้องสมุด คณะสังคมศาสตร์ ครั้งที่สองสอนเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดโดยบรรณารักษ์เช่นกัน จากนั้นให้นักศึกษาคิดหัวข้อที่จะทำรายงานและนำไปศึกษาค้นคว้า นำมารายงานความก้าวหน้าในการเรียน ครั้งที่สาม โดยกำหนดให้ใช้หนังสือจำนวนไม่น้อยกว่า 4 เล่มและบทความวารสาร 6 บทความ การสอนครั้งที่สี่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและการอ้างอิงแหล่งที่มาของสารสนเทศ โดยใช้รูปแบบ APA ซึ่งในการเรียนแต่ละครั้งมีการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานแต่ละตัวแปรด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ในภาคการศึกษาแรก พบว่า ปัจจัยด้านวิชาเอก เพศ ชั้นปี และผลการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในภาคการศึกษาที่สอง พบว่า นักศึกษาสามารถทำคะแนนการรู้สารสนเทศได้สูงขึ้นกว่าภาคการเรียนแรก และในการทดสอบครั้งที่สามในภาคการเรียนที่ 3 พบว่าตัวแปรวิชาเอก เพศ ชั้นปี และผลการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เด็กลอร์ จูเลียน เซเร็นโก และบูเกอร์ (Detlor et al., 2010) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลการเรียนรู้ของนักศึกษาในวิชาการรู้สารสนเทศ ซึ่งปัจจัยที่ส่งผล มี 3 ปัจจัย ได้แก่ 1) บทเรียนการรู้สารสนเทศ (Information literacy program components) คือ เนื้อหาและวิธีการเรียนการ

สอน 2) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ (Learning environment) คือ บริบทที่เอื้อต่อการเรียน ได้แก่ งบประมาณ ทรัพยากร ทักษะติดต่อความจำเป็นของการรู้สารสนเทศ และความสัมพันธ์กับ บรรณารักษ์ และคุณลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษา (Student demographics) คือ บุคลิกส่วนบุคคลของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ชั้นปี ผลการเรียนรู้ และอาชีพที่เป็นเป้าหมาย ส่วนผลการเรียนรู้ มี 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรม (Behavioral outcomes) คือ การเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรม ได้แก่ การใช้ห้องสมุดมากและเชี่ยวชาญขึ้น 2) จิตวิทยา (Cordia New) คือ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และมองเห็นคุณค่าของห้องสมุด และ 3) ผลประโยชน์ (Cordia New) คือ ผลด้านบวกที่ได้รับ เช่น ประหยัดเวลา ลดความบ่าบั่น ผลการเรียนรู้ดีขึ้น เตรียมตัวได้ดีสำหรับการทำงานเมื่อจบ การศึกษาแล้ว เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนเต็ม เวลาในสาขาวิชาธุรกิจของมหาวิทยาลัยขนาดกลางแห่งหนึ่งในประเทศแคนาดา จำนวน 372 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ MANOVA และ SEM (Structural equation modeling) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่สูงขึ้นจะมีการ รู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ต่ำกว่า การเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active learning) ทำให้นักศึกษามีผลการเรียนรู้ดีขึ้น นักศึกษาที่มีความกังวลน้อยลงและตระหนักรู้ สมรรถนะของตนมากขึ้นในการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์จะรับรู้ว่าการบรรณารักษ์เป็นผู้ที่ให้ความ ช่วยเหลือและมีคุณค่าต่อการเรียน รวมทั้งลดเวลาและเพิ่มประสิทธิภาพในการค้นหาสารสนเทศ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา : เด็กเลอร์ จูเลียน เซเร็นโก และบูเกอร์ (Detlor, Julien, Serenko, & Booker, 2010)

โอกันลานา โอชินี คี อคินโบด และโอกูโนเย (Ogunlana et al., 2013) ศึกษาปัจจัย ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทักษะการรู้สารสนเทศตามการรับรู้ ทักษะและประสบการณ์ของ

นักศึกษา ปัจจัยที่ศึกษา ได้แก่ การรับรู้ ทักษะ และประสพการณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ 3 แห่ง ในรัฐโอกัน ประเทศไนจีเรีย จำนวน 2,978 คน ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณแบบสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคล ตอนที่ 2 ประสพการณ์ของนักศึกษา ตอนที่ 3 ทักษะของนักศึกษา และตอนที่ 4 การรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ซึ่งข้อคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย แบบสอบถามผ่านการตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค 0.7182 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test, ANOVA และ Regression analysis ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเพศ และการรับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ส่วนตัวแปรด้านทักษะและประสพการณ์มีอิทธิพลต่อทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ผลวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษามีความตระหนักรู้ว่าการรู้สารสนเทศเป็นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นทัศนคติด้านบวกจึงต้องการได้รับการส่งเสริมให้พัฒนามากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ประสพการณ์ทักษะการรู้สารสนเทศก็สำคัญ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการแบบโปรแกรมการเรียนที่เหมาะสมและประสิทธิภาพ

แบคเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา โดยการสังเคราะห์วรรณกรรมและได้ข้อสรุปที่เป็นสมมติฐานว่า การรู้ไอซีทีหรือเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ ส่วนการรู้สารสนเทศนั้นใช้มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL Information Literacy Competency Standards for Higher Education) ซึ่งมี 5 มาตรฐาน และ 41 ตัวบ่งชี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาจาก 7 คณะของ 2 มหาวิทยาลัยในประเทศสโลวีเนีย จำนวน 750 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเกี่ยวกับทักษะด้านไอซีที จำนวน 35 ข้อ เป็นข้อคำถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต เกี่ยวกับ พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์และวิธีใช้ การใช้โปรแกรมประยุกต์สำหรับวัตถุประสงค์ต่าง ๆ และความมั่นใจในตนเองเมื่อใช้งานอินเทอร์เน็ต ส่วนที่สองเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ จำนวน 40 ข้อ เป็นข้อคำถามแบบปรนัย ข้อคำถามเกี่ยวกับทักษะด้านไอซีที นำมาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธี Exploratory Factor Analysis (EFA) ซึ่งจัดกลุ่มตัวแปรได้ 5 กลุ่ม ได้แก่ การใช้โปรแกรมประยุกต์สำหรับเรียนรู้ (Application usage for learning) การใช้โปรแกรมประยุกต์สำหรับสืบค้นและสื่อสาร (Application usage for searching and communication) การใช้โปรแกรมประยุกต์แบบก้าวหน้าอย่างมืออาชีพ (Professional advanced

application usage) การใช้โปรแกรมประยุกต์แบบก้าวหน้าในเวลาว่าง (Free time advanced application usage) และการใช้โปรแกรมประยุกต์อื่น ๆ (Others) การวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงทดลอง โดยแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่เรียนแบบปกติ กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่เรียนแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Application usage for searching and โดยมีการทำแบบสอบถามก่อนการทดลอง (Pretest) และหลังการทดลอง (Posttest) ผลการวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 69 มีอายุระหว่าง 18-52 ปี หรือโดยเฉลี่ย 21.42 ปี ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ร้อยละ 53 และกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ร้อยละ 47 การประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศและกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาความแตกต่างกัน ไม่มีการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่สูงกว่า (ปีที่ 3- 4) มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ต่ำกว่า (ปีที่ 1 -2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายมาตรฐานการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีคะแนนในมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ แหล่งสารสนเทศและประเมินสารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณ และมาตรฐานที่ 4 การใช้สารสนเทศเพื่อแก้ปัญหาส่วนบุคคลและกลุ่ม มีคะแนนสูงสุด ส่วนมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และมาตรฐานที่ 5 การเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นเศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมในการการเข้าถึงและใช้สารสนเทศ มีคะแนนต่ำสุด

บาร์ตอลและคนอื่น ๆ (Bartol et al., 2017) ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การเกษตร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความรู้ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 จำนวน 300 คน ที่ลงทะเบียนในหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเกษตรศาสตร์ ประเทศเซอร์เบีย จำนวน 9 หลักสูตร ในปีการศึกษา 2016 ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบออนไลน์เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานสามมิติของทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) 5 มาตรฐาน ได้แก่ 1) การกำหนดสารสนเทศ 2) การเข้าถึงสารสนเทศ 3) การประเมินสารสนเทศ 4) การใช้สารสนเทศ และ 5) ประเด็นด้านกฎหมายและจริยธรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha-coefficient) ผลวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านระดับชั้นมีอิทธิพลเชิงบวกต่อทักษะการรู้สารสนเทศ โดยนักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ 2 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างในตัวแปรด้านเพศ ซึ่งนักศึกษาเพศ

หญิงและเพศชายไม่มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาทักษะการรู้สารสนเทศรายด้าน พบว่า นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศมากที่สุดในมาตรฐานที่ 5 ด้านกฎหมายและจริยธรรม รองลงมา คือ มาตรฐานที่ 4 การใช้สารสนเทศ และมาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่าการเรียนการสอนวิชาการรู้สารสนเทศเป็นสิ่งจำเป็นต่อการศึกษาในมหาวิทยาลัย เพื่อพัฒนาการรู้สารสนเทศและสร้างผลงานทางวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ลันนิงและมัลเลก (Lanning & Mallek, 2017) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสามมิติของการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ได้แก่ ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล พื้นฐานการศึกษา เศรษฐกิจ และผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งส่งผลต่อระดับทักษะการรู้สารสนเทศเมื่อศึกษาในระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศ ในปีการศึกษา 2014-2015 จำนวน 1,290 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเพื่อประเมินการรู้สารสนเทศ การเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ระยะ ระยะแรกเป็นการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศก่อนการศึกษาในระดับอุดมศึกษา (Pretest) และระยะที่ 2 เป็นการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศหลังจากนักศึกษาได้รับการเรียนในรายวิชาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ซึ่งเป็นรายวิชาศึกษาทั่วไป ผลการศึกษา พบว่า ก่อนการเรียนในระดับอุดมศึกษาหรือ Pretest ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คือ ผลการเรียนหรือเกรดเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และคะแนนการสอบมาตรฐานต่าง ๆ (SAT, ACT) ส่วนปัจจัยอื่นที่เป็นพื้นฐานของนักศึกษา ได้แก่ อาศัยในเมืองหรือต่างจังหวัด ขนาดของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รายได้ครอบครัว การศึกษาของพ่อแม่ จำนวนครูและบรรณารักษ์ การเป็นชนกลุ่มน้อย การได้รับอาหารกลางวันฟรีหรือลดราคา และครูบรรณารักษ์ ไม่มีผลต่อทักษะการรู้สารสนเทศ การประเมิน Posttest ก็พบว่า เกรดเฉลี่ยจากการเรียนในมหาวิทยาลัย มีผลต่อทักษะการรู้สารสนเทศ การวิจัยนี้สรุปผลว่า การเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้ส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับการเรียนในระดับอุดมศึกษา นักเรียนยังขาดความรู้เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศและต้องการการฝึกฝนอย่างหนักสำหรับการเรียนแบบทำวิจัยและทักษะการรู้สารสนเทศในการเรียนระดับอุดมศึกษา

ปีเตอร์แมนเนค และเซบจัน (Petermanec & Sebjan, 2017) ศึกษาองค์ประกอบการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ประเทศสโลวีเนีย ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 197 คน ที่ศึกษาในคณะเศรษฐศาสตร์ ปีการศึกษา 2007-2008 และนักศึกษาชั้นปี

สุดท้าย ศึกษาในคณะบริหารธุรกิจที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา จำนวน 153 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง คณะเศรษฐศาสตร์ (Faculty of Economics) และกลุ่มควบคุม คณะบริหารธุรกิจ (Business) นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการประเมินระดับการรู้สารสนเทศ (Pretest) ก่อนศึกษาในภาคการเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความรู้และความสามารถทางสารสนเทศ การใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถด้านเทคโนโลยี การรู้สารสนเทศและห้องสมุด สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำเหมือนกัน และผลการทดสอบ Pretest และ Posttest ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสะท้อนว่าระดับชั้นปีและการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีไม่มีผลหรืออิทธิพลใด ๆ ต่อทักษะการรู้สารสนเทศ

คอกลาร์ ยามัน และ ยัวดากุล (Çoklar et al., 2017) ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศกับความเป็นดิจิทัลแต่กำเนิด (Digital nativity) ในสมรรถนะด้านการสืบค้นสารสนเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาครุศาสตร์ (Pre-service teachers) ระดับปริญญาตรี จำนวน 398 คน ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในประเทศตุรกี ปีการศึกษา 2014-2015 ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามออนไลน์สำรวจกลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศ (Online Information Search Strategies Inventory: OISSI) แบบวัดระดับการรู้สารสนเทศ (Information Literacy Scale) และแบบประเมินระดับความเป็นดิจิทัลแต่กำเนิด (Digital Nativity Assessment Scale) ซึ่งแบบวัดการรู้สารสนเทศ ประกอบด้วยปัจจัยด้านการกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ (Defining information needs) การเข้าถึงสารสนเทศ (Access to information) การใช้สารสนเทศ (Use of information) และการมีจริยธรรมและใช้กฎหมายเกี่ยวกับสารสนเทศ (Ethical and legal use of information) ใช้สถิติค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาครุศาสตร์ระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 60.3) มีอายุในช่วง 18-23 ปี หรือเกิดหลัง ค.ศ. 1990s ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มดิจิทัลแต่กำเนิด ใช้อินเทอร์เน็ตทุกวัน (ร้อยละ 89.4) วันละมากกว่า 4 ชั่วโมง ร้อยละ 31.4) และใช้อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งสารสนเทศอันดับแรกในการสืบค้นสารสนเทศ (ร้อยละ 83.2) ความสามารถในการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในทางตรงกันข้าม ความเป็นดิจิทัลแต่กำเนิดไม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับความสามารถในการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์ กล่าวคือ การรู้สารสนเทศมีอิทธิพลต่อการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์มากกว่า ความเป็นดิจิทัลแต่กำเนิดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การรู้

สารสนเทศมีอิทธิพลต่อการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์ในด้านการควบคุมมากที่สุด รองลงมา คือ การแก้ปัญหา การประเมิน ความผิดพลาดในการค้น และการไม่เป็นไปตามลำดับ (Disorientation) ตามลำดับ ส่วนการเป็นดิจิทัลแต่กำเนิดมีอิทธิพลต่อการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์ในด้านการไม่เป็นไปตามลำดับมากที่สุด รองลงมา คือ การประเมิน ความผิดพลาดในการค้น การควบคุม และการแก้ปัญหา

งานวิจัยในประเทศ

สุพิศ บายคายนคม และขวัญชนก พิศาลพงศ์ (2552) ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ประจำปีการศึกษา 2549 จำนวน 361 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ F-test ผลวิจัยพบว่า นิสิตมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมาตรฐานที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือมาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ และยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้านการรู้สารสนเทศ มาตรฐานที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดที่มาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ

สุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 1) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้านคือ ด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศ 2) เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 472 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลวิจัยพบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก จำแนกตามตัวแปรเพศ กลุ่มสาขาวิชา และผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้งชายและหญิงมีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวม และเป็นรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน พบว่า มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน ผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่างกัน พบว่า มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน ระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) ได้ศึกษาเรื่องการใช้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้ง 9 คณะ ที่ศึกษาภาพเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 460 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามการใช้สารสนเทศ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ F-test และ t-test ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการใช้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีการใช้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านความสามารถกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีความสามารถกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้สูงกว่า ด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล สูงกว่า ด้านความสามารถประเมินสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และบูรณาการสารสนเทศที่ได้เลือกให้เข้ากับพื้นฐานความรู้เดิมได้ สูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ด้านความสามารถใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีความสามารถใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ สูงกว่า ด้านความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมทั้งใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพและชอบด้วยกฎหมาย ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมทั้งใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพและชอบด้วยกฎหมาย สูงกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศต่างกัน มีการใช้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านความสามารถใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศมีการใช้สารสนเทศทุกด้านสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศ

ชูชีพ มามาก (2553) ได้ศึกษา การใช้สารสนเทศธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2-4 จำนวน 403 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดระดับการใช้สารสนเทศ

โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานทักษะสามมิติยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของแนนซี เอ. คัม นิงแฮม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่า t-test และ F-test ผลวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดย รวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ตามตัวแปร พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มี ระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่า นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่าง กัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีและปานกลางมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน มีระดับ การรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ คอมพิวเตอร์ปานกลางและน้อย

สุพิศ ศิริรัตน์, และคนอื่น ๆ. (2555) ได้ศึกษา การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาระดับ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 786 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบ สถิติที่ ใช้ในการวิจัย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การทดสอบค่าเอฟ และเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีการเซฟเฟ พบว่า 1) นักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับ ต่ำ โดยด้านที่อยู่ในระดับปานกลางมีด้านเดียว คือ ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ และ 2) ผลการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศตามตัวแปรด้านชั้นปีที่ศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3,4, และ 5 มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 โดย นักศึกษาสาขาสังคมศึกษามีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาสาขาการศึกษาพิเศษ สาขา คณิตศาสตร์ และสาขาภาษาไทย ส่วนตัวแปรด้านเพศ ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การ เรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ ไม่พบความแตกต่าง

พัฒนาพร เทียมเมือง (2554) ได้ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษภูวนารถ กลุ่มตัวอย่างที่ ใช้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 359 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test และค่า F-test พบว่า 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรี มีการรู้สารสนเทศจากการเข้าใช้บริการห้องสมุด น้อยที่สุด เนื่องจากไม่เข้าใช้บริการห้องสมุดของมหาวิทยาลัย เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่จะสืบค้นสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ตมากที่สุด รองลงมา คือ สืบค้นจากหนังสือ หนังสือพิมพ์ และวารสาร และส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้ห้องสมุด จากการเรียนรายวิชาใช้ห้องสมุด ในระดับมัธยมศึกษา และมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนรายงาน จากการเรียนวิชาการเขียนรายงานและการใช้ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารณ 2) ความสามารถในการรู้สารสนเทศของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความสามารถในการรู้สารสนเทศ ในมาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ ด้านสามารถนำสารสนเทศที่ได้รับมาวิเคราะห์และสร้างความรู้ใหม่ได้ตามต้องการ ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ โดยมีความคิดเห็นว่ากฎหมายลิขสิทธิ์มีความสำคัญควรที่จะปฏิบัติตาม ในระดับปานกลาง และมาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ ด้านความสามารถรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น โดยการสอบถามผู้รู้ เช่น อาจารย์ บรรณารักษ์ ฯลฯ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ต้องการศึกษาค้นคว้า ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการรู้สารสนเทศตามเพศ ชั้นปี และสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความสามารถในการรู้สารสนเทศไม่แตกต่าง

จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) ได้ศึกษา ปัจจัยการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 392 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า 1) นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกมาตรฐานอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน พบว่านักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 กำหนดลักษณะและขอบเขตความต้องการสารสนเทศได้ อยู่ในระดับสูง ส่วนมาตรฐานอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง 2) ผลการเปรียบเทียบนักศึกษาทั้ง 4 ชั้นปี พบว่า มาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับเข้ากับความรู้อื่นได้ นักศึกษามีทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทดสอบรายคู่พบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เมื่อจำแนกตามคณะที่สังกัดโดยรวม พบว่า นักศึกษาคณะการบัญชีมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตรฯ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่วนนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์ มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำแนกตามระดับผลการเรียน พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำกว่า จำแนกตามการเรียนวิชาพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด พบว่านักศึกษาที่เรียนวิชาพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและสอบผ่าน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนและสอบไม่ผ่านหรือที่ไม่ได้เรียน จำแนกตามการเข้าอบรมการใช้ห้องสมุด พบว่าในมาตรฐานที่ 1 การกำหนดลักษณะและขอบเขตความต้องการสารสนเทศได้นักศึกษาที่เข้ารับการอบรมการใช้ห้องสมุดมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม

ปิยาภัสร์ จารุสวัสดิ์, และคนอื่น ๆ. (2556) ได้ศึกษา พฤติกรรมการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 ในภาคเรียนที่ 2/2553 จำนวน 384 คน โดยใช้แบบสอบถามเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการค้นหาสารสนเทศในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย และในการค้นคว้าในชีวิตประจำวัน พบว่าส่วนมากนักศึกษาทำรายงานการวิเคราะห์กรณีศึกษาใช้ทรัพยากรประเภทโปรแกรมค้นหาประเมินสารสนเทศที่ค้นหาจากห้องสมุด โดยพิจารณาว่าแหล่งข้อมูลนั้นทันสมัยมากน้อยเพียงใด ประเมินแหล่งข้อมูลในเวปไซด์เวปโดยคำนึงถึงความทันสมัยของเว็บไซต์ นักศึกษาขอให้อาจารย์ผู้สอนช่วยประเมินแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับวิชาที่เรียน สำหรับวิธีการศึกษาค้นคว้างานเกี่ยวข้องกับรายวิชานักศึกษาเริ่มต้นกำหนดปัญหา/ หัวข้อตั้งแต่เนิ่น ๆ และใช้โปรแกรมการสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการค้นคว้า เพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาและการค้นคว้าในชีวิตประจำวัน พบว่า ประเด็นที่เหมือนกันคือ ประเภทของทรัพยากรที่นักศึกษาใช้คือโปรแกรมค้นหา นักศึกษาคำนึงถึงความทันสมัยของเว็บไซต์ในการประเมินแหล่งข้อมูลในเวปไซด์เวป ความยากในการะบวนการค้นคว้า คือ การค้นหาบทความในฐานข้อมูลวิจัยในเวปห้องสมุด นักศึกษาไม่ใช้บรรณารักษ์ในฐานะทรัพยากร และไม่ใช้บรรณารักษ์ช่วยประเมินแหล่งข้อมูลหรือนำการใช้เว็บไซต์ ส่วนประเด็นที่ต่างกัน คือ นักศึกษาขอให้อาจารย์ผู้สอนช่วยประเมินแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับรายวิชาที่เรียน ในขณะที่ขอให้เพื่อนที่เรียนด้วยกันช่วยประเมินแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ในการค้นคว้าในชีวิตประจำวัน

รัตนะ อินจ้อย (2556) ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในปีการศึกษา 2553 จำนวน 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้าและผู้ที่ไม่มีประสบการณ์เรียนวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษา ค้นคว้า มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุชาดา สุพรรณ, และคนอื่น ๆ. (2557) ได้ศึกษา การรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามที่พัฒนามาจากแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของ UCLA และดัดแปลงให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำไปวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนในภาคปกติและกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1/2556 โดยไม่รวมนักศึกษาภาคสมทบและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 343 คน ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย คือการประเมินสารสนเทศ สำหรับปัญหาการรู้สารสนเทศของนักศึกษา พบว่า ปัญหาในด้านแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศและสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นปัญหาปานกลาง แต่ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีปัญหาในด้านสภาพแวดล้อมคอมพิวเตอร์เก่า หรือชำรุด ใช้งานไม่สะดวก และมีจำนวนไม่เพียงพอในการให้บริการทำให้เป็นปัญหาในการใช้งานและประกอบการเรียนรู้ภายในมหาวิทยาลัย

เพชรรัตน์ ไชสงคราม (2557) ได้ศึกษา การพัฒนาการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 อาจารย์ บรรณารักษ์ และ ผู้บริหารในระดับคณะ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการรู้สารสนเทศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีการพัฒนาการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาผ่านกระบวนการ

เรียนการสอน และการให้บริหารสอนโดยห้องสมุดมีการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ โดยอาจารย์ผู้สอนในระดับปานกลาง การทำรายงานและโครงการงาน วิชาวิจัย วิชาสัมมนา และ วิชาการค้นคว้าอิสระ นักศึกษาได้รับการรู้สารสนเทศผ่านการอบรมระยะสั้น โดยห้องสมุด รองลงมา คือ การสืบค้นสารสนเทศ และการสืบค้นบทความวารสาร และได้รับความรู้จาก บรรณารักษ์ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาเห็นว่าตนเองมีการรู้สารสนเทศเพิ่มมากขึ้นกว่าเมื่อแรกเข้าเรียนในชั้นปีที่ 1 การทดสอบระดับการรู้สารสนเทศ พบว่า มีนักศึกษามีการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง ในส่วนการศึกษาค้นคว้า อาจารย์ บรรณารักษ์ และผู้บริหารในระดับคณะ พบว่า กลุ่มอาจารย์เห็นว่ามหาวิทยาลัยและผู้บริหารระดับคณะได้สนับสนุนให้มีการรู้สารสนเทศระดับมาก นโยบายการพัฒนาการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาแก่นบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ คณาจารย์ นักวิจัย และบรรณารักษ์ อีกทั้งมหาวิทยาลัยควรมีแผนปฏิบัติการในการส่งเสริม และพัฒนาการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาอย่างชัดเจนในระดับมากที่สุด และให้ความสำคัญของการพัฒนาการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาในระดับมากตามลำดับ ทั้งนี้กลุ่มผู้บริหารและบรรณารักษ์เห็นว่าการรู้สารสนเทศเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และจำเป็นสำหรับนักศึกษามากที่สุด ในขณะที่กลุ่มอาจารย์มีความเห็นในระดับมาก

นุรีดา จะปะกียา, และคนอื่น ๆ. (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 387 คน จากสถาบันอุดมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จำนวน 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ และมหาวิทยาลัยฟาฏอนี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าทางสถิติมัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ พบว่า นักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งผลการวิจัย พบว่า มีจำนวน 9 ประเด็น ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการสอนการรู้สารสนเทศ ด้านรูปแบบการสอน ด้านวิธีการสอน ด้านการจัดกิจกรรม ด้านการบริหารจัดการหลักสูตรการรู้สารสนเทศ ด้านนโยบายของ สถาบันอุดมศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศ

นิรมล ช่อม (2557) ศึกษาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2557 จำนวน 370 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบทักษะการรู้สารสนเทศ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test และ F-test ผลวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีทักษะด้านการกำหนดความต้องการสารสนเทศอยู่ในระดับสูง รองลงมา คือ ด้านการใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศ ด้านการสังเคราะห์สารสนเทศ ด้านการกำหนดแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ ส่วนด้านการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการประเมินสารสนเทศ อยู่ในระดับต่ำ ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการกำหนดความต้องการสารสนเทศ นักศึกษาอยู่คณะวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมและการใช้กลยุทธ์ในการสืบค้น ด้านการกำหนดแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ และด้านการสังเคราะห์สารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการประเมินสารสนเทศไม่แตกต่าง

ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร์ (2559)ศึกษาพฤติกรรมการรู้สารสนเทศเพื่อการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2558 จำนวน 396 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยการเปรียบเทียบ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ใช้ t-test, F-test, One Way Anova, Chi-square และ สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับสูง ด้านที่มีระดับสูงที่สุดคือ นักศึกษามีการกำหนดหัวข้อและขอบเขตก่อนการสืบค้น ด้านที่มีระดับต่ำที่สุดคือ การใช้แหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย ไม่พบความแตกต่างกันระหว่างเพศ ชั้นปี กลุ่มวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมการรู้สารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าบางด้าน

มะลิวัลย์ สีน้อย, และอนวัช กาทอง (2561)ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2/2558 จำนวน 490 คน และระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน

21 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษามีประสบการณ์การเรียนรู้และการใช้สารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต การสืบค้นสารสนเทศประเภททรัพยากรสารสนเทศ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด การศึกษาข้อมูล และการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์และการเขียนบรรณานุกรม ส่วนความสามารถในการกำหนดความต้องการสารสนเทศของนักศึกษา ผลวิจัยพบว่า มีความสามารถในการกำหนดความต้องการด้านการรู้สารสนเทศในระดับมากทุกเรื่อง โดยสามารถกำหนดคำค้น หรือหัวเรื่องของสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้อย่างชัดเจน ความสามารถในการใช้แหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถใช้แหล่งและทรัพยากรสารสนเทศในระดับมาก ในเรื่องห้องสมุดเป็นแหล่งข้อมูลสารสนเทศ มีข้อมูลประกอบการเรียน การทำรายงาน และการทำวิจัย การสืบค้นสารสนเทศ ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการสืบค้นสารสนเทศในระดับมาก สามารถค้นหาสารสนเทศได้จาก Web site ใช้เครื่องมือช่วยค้นโดยใช้ Search engine เช่น Google Yahoo ซึ่งนักศึกษาระดับปริญญาตรี และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

ไปรมา เที่ยงราช, และคนอื่น ๆ. (2561)ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ 38 แห่ง ชั้นปีที่1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1,493 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าเอฟ และการเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีของเซฟเฟ ผลวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำ เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับที่ต่ำทุกมาตรฐาน โดยมาตรฐานที่ต่ำมากที่สุดคือ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ซึ่งการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศตามตัวแปร ด้านสาขาวิชา ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ด้านประสบการณ์การศึกษา วิชาการศึกษา และวิชาที่เกี่ยวข้อง ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561)ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ใช้วิธีวิจัยแบบผสมวิธี คือ วิจัยเชิงปริมาณ และวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

คือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า F-test ผลวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามมาตรฐาน พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศในระดับมากทั้ง 5 มาตรฐาน โดยเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศ จำแนกตามเพศ คณะ และชั้นปี ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาปริญญาตรีที่เป็นเพศหญิงมีการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาเพศชาย

ลัดดาวัลย์ อู่แสงทอง, และคนอื่น ๆ. (2562) ศึกษาเพื่อประเมินทักษะการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา และเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 366 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างรายคู่ตามวิธีของเซฟเฟ่ ผลวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 นักศึกษาที่ศึกษาคณะศิลปศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาคณะศิลปนาฏดุริยางค์และศิลปവിจิตร นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทอินเทอร์เน็ต สถานที่ และบุคคล มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบัน ส่วนนักศึกษาที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ซึ่งการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง

งานวิจัยในต่างประเทศ

หยวน วิลเลียม ฟัง และบัง (Yuan et al., 2012) ศึกษาความพร้อมของนักศึกษาพยาบาลบัณฑิตจีนในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ อายุ เพศ ปีการศึกษา ประสบการณ์การเรียนรู้กลุ่มย่อย ประสบการณ์การเรียนรู้แบบนำตนเอง และประสบการณ์การเรียนรู้การแก้ปัญหา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษาพยาบาลบัณฑิตจีน 4 แห่ง จำนวน 536 คน ใช้วิธีวิจัยเชิงพรรณนา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง ประกอบด้วย การจัดการตนเอง ความปรารถนาในการเรียน และการควบคุมตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ทดสอบไคสแควร์ t-test ANOVA และค่าความเชื่อมั่น

สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค ผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17-25 ปี มีค่าเฉลี่ยร้อยละ (20.64) มากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้กลุ่มย่อยการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพศ ปี การศึกษา และประสบการณ์การเรียนรู้กลุ่มย่อยนักเรียนที่มีประสบการณ์เรียนรู้กลุ่มย่อยมีระดับความรู้สูงกว่านักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์เรียนรู้กลุ่มย่อย โดยตัวแปรเพศ ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่า นักเรียนมีความรับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียร และมีวินัยในตนเองที่อย่างเข้มงวด ทำให้สามารถกล้าที่จะคิด และรับผิดชอบในการเรียนรู้แบบนำตนเองซึ่งมีอยู่ในตัวของนักศึกษา

เอลกิลานีและอะบูซาด (El -Gilany & Abusaad, 2013) ศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองและรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรีของชาอุดิอาเราะเบีย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 309 คน ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย 1) ความสามารถในการจัดการเรียนรู้ของตนเอง (13 ข้อ) 2) ความปรารถนาในการเรียนรู้ (12 ข้อ) และ 3) การควบคุมตนเองหรือการควบคุมการเรียนรู้ของตนเอง (15 ข้อ) ใช้สถิติค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test แบบไม่มีคู่ใช้สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างสองกลุ่ม ใช้ ANOVA (F) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มมากกว่าสองกลุ่ม และค่าความน่าเชื่อถือของสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี มีอายุในช่วง 18-25 ปี ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 71.6) เพศหญิง (ร้อยละ 53.5) อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง (ร้อยละ 77.1) ความถี่รูปแบบการเรียนรู้ Converger (ร้อยละ 35.6) Diverger (ร้อยละ 25.8) Assimilator (ร้อยละ 25.55) และผู้ช่วยสอน (ร้อยละ 13.1) ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยของระดับความสามารถในการจัดการเรียนรู้ตนเอง คือ 51.3 ± 5.9 พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างนัยสำคัญกับตัวแปรทางสังคมวิทยาการศึกษาและรูปแบบการเรียนรู้แบบใดๆ คะแนนเฉลี่ยของความปรารถนาในการเรียนรู้ คือ 48.4 ± 5.5 พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างนัยสำคัญกับลักษณะทางสังคมของนักเรียนตลอดจนรูปแบบการเรียนรู้ คะแนนเฉลี่ยของการควบคุมตนเองอยู่ที่ 59.9 ± 6.7 พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างนัยสำคัญกับสถิติทางสังคมของนักเรียนรวมถึงรูปแบบการเรียนรู้โดยรวมอยู่ที่ 159.6 ± 13.8 พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับลักษณะทางสังคมของนักเรียนรวมถึงรูปแบบการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้สรุปว่า การส่งเสริมทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการที่ทำนายสำหรับอาจารย์และนักศึกษา ควรควรทำการประเมินและกำหนดความเหมาะสมของการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยไม่คำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา และลักษณะประชากร การเรียนรู้ด้วยตนเองที่ประสบความสำเร็จในหลักสูตรจำเป็นต้องมีการ

เตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่เพื่ออำนวยความสะดวกในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการขอความช่วยเหลือเพิ่มเติมในการเข้าถึงกลยุทธ์เพื่อพัฒนาทักษะการจัดการตนเองความปรารถนาในการเรียนรู้และควบคุมตนเอง

โซลิแมนและซัลห์ (Soliman & Al-Shaikh, 2015) ศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่หนึ่งของซาอุดีอาระเบียโดยใช้รูปแบบการศึกษาเชิงพรรณนา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียน 2 แห่ง จำนวน 400 คน ใช้วิธีวิจัยเชิงพรรณนา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วน 1)การจัดการตนเอง 13 ข้อ 2)ความปรารถนาในการเรียนรู้ 12 ข้อ และ 3)การควบคุมตนเอง 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS ค่ามัธยฐาน ค่าเฉลี่ย แบบวัดความน่าเชื่อถือ พิซเซอร์และคิง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า ความต้องการปรารถนาในการเรียนรู้มีค่าสูงสุด รองลงมา คือ การควบคุมตนเอง และการจัดการตนเองมีค่าต่ำสุด โดยรวมแล้วทั้ง 2 มหาวิทยาลัย ตัวแปรเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกันทางสถิติ สรุปได้ว่า นักเรียนต้องการการสนับสนุนในทักษะการจัดการตนเองโดยเฉพาะในการวางแผนการจัดการเวลา การใช้ประโยชน์อย่างเป็นระบบเพื่อการเรียนรู้

อัลไฟฟี (Alfaifi, 2016) ศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยอเล็กซานเดรียในซาอุดีอาระเบีย และวัดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองกับตัวแปร เพศ สาขา และ หลักสูตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา ระดับปริญญาตรีในซาอุดีอาระเบีย จำนวน 203 คน ใช้วิธีวิจัยเชิงพรรณนา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวัดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวน การทดสอบ t-test การทดสอบแบบติดตามผลภายหลัง ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาที่เรียนสาขาการคำนวณและสารสนเทศ สาขาวิทยาศาสตร์และสุขภาพ และสาขาวิทยาศาสตร์และทฤษฎีการศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และทฤษฎีการศึกษามีความพร้อมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลวิจัยพบว่า มีระดับต่ำกว่าสาขาบริหารและการคลัง สาขาวิทยาศาสตร์และสุขภาพ และสาขาการคำนวณและสารสนเทศ มีความแตกต่างกันนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลี เยิง และอีฟ (Lee et al., 2017) ศึกษาความพร้อมของผู้เรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเพื่อใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ

นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย 2 แห่งในฮ่องกง จำนวน 400 คน ใช้วิธีวิจัยเชิงพรรณนา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบ คือ 1) ทดสอบแบบจำลองหกตัว 2) ทดสอบปัจจัยการควบคุมตนเอง 12 รายการ 3) ปัจจัยการใช้คอมพิวเตอร์ ความวิตกกังวล และการเรียนรู้ด้วยตนเอง ใช้สถิติค่าความเชื่อมั่น ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบบวัดความเชื่อถือของพิชเชอร์และคิง ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 3 โครงสร้างคือ ความสามารถในการจัดการตนเอง ความปรารถนาในการเรียนรู้ และความสามารถการควบคุมตนเองพบว่าความสัมพันธ์ของปัจจัยมีน้อยและมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ปัจจัยทั้ง 3 มีความสัมพันธ์ในทางลบกับความวิตกกังวล (-0.18 ถึง -0.07) ซึ่งมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล (-0.13) ในทางตรงกันข้ามการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปัจจัยทั้ง 3 (0.38 ถึง 0.43) ปัจจัย การควบคุมตนเองสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจน แต่ยักรวมถึงความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับตัวแปรอื่น ๆ การเรียนรู้ด้วยตนเองในการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีคะแนนสูงในการจัดการตนเองและความปรารถนาในการเรียนรู้มักจะลดความวิตกกังวลและมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเฉพาะบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างสองโครงสร้าง การเรียนรู้แบบนำตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้คอมพิวเตอร์ ความแตกต่างทางเพศและอายุในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาในการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนรู้ภาษา ผลวิจัยพบว่า นักเรียนอายุ 21 ปีขึ้นไปมีแนวโน้มที่จะมีความต้องการเรียนรู้มากขึ้นแต่ยังมีความวิตกกังวลสูงกว่า นักเรียนชายอายุ 21 ปีขึ้นไปแสดงความสามารถในการเรียนรู้ในระดับสูง มากกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่า ในความสามารถที่จะเรียนรู้ของนักเรียนชายอายุ 21 ปีขึ้นไปได้รับความวิตกกังวลในระดับสูง มากกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่า ส่วนเพศหญิงที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไปยังมีความวิตกกังวลมากขึ้น มากกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่า ความแตกต่างระหว่างตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนมีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกันนัยสำคัญทางสถิติ

ซัน ซี และแอนเดอร์แมน (Sun et al., 2018) ศึกษาบทบาทของการเรียนรู้ด้วยการควบคุมตนเองในความสำเร็จของนักเรียนในการใช้สื่อเทคโนโลยีในการสอนหลักสูตรคณิตศาสตร์ระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 151 คน เรียนหลักสูตรแคลคูลัส 1 และ 2 ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยมิดเวสต์ ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความรู้ 3 ด้าน ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเองแบบร่วมมือกัน และการรู้ความสามารถของอินเทอร์เน็ต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ใช้สถิติความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) การวิเคราะห์การ

ถดถอยพหุ (multicollinearity) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วัดค่าความเชื่อมั่น อัลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha) ค่าประสิทธิสหสัมพันธ์(zero-order) ผลการวิจัยพบว่า ความในการรับรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้กลยุทธ์การควบคุมการประเมินความคิดและการควบคุมการรู้ความเข้าใจระหว่างเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ชั้นอนุบาล ด้านความรู้ความเข้าใจสามารถจำแนกเป็นตัวแปรได้ การใช้กลยุทธ์เชิงความคิดมีความสัมพันธ์กับการใช้ยุทธศาสตร์การตระหนักรู้ อย่างมีนัยสำคัญมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างมากและกลยุทธ์การคิดตระหนักรู้มีความสามารถในการทำนายความสำเร็จได้ดีขึ้นเมื่อทั้งสองตัวแปรรวมอยู่ในรูปแบบการถดถอยพหุคูณ สำหรับกลยุทธ์ด้านความรู้ความเข้าใจ และสำหรับยุทธศาสตร์ตระหนักรู้ (metacognitive strategy) เมื่อการวัดกลยุทธ์ทางเมตาแคดิกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันความแปรปรวนที่เหลืออยู่มีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ทางความคิดมีความสัมพันธ์เชิงลบ ผลวิจัยสรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ที่ควบคุมด้วยตนเองของนักเรียนในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ร่วมกันแบบออนไลน์และแบบชั้นเรียนในชั้นเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์และการใช้ความช่วยเหลือ มองหากกลยุทธ์เพื่อความสำเร็จทางวิชาการของนักเรียนในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ เพื่อให้การออกแบบกิจกรรมในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในบริบทของห้องเรียนคณิตศาสตร์แบบการใช้สื่อเทคโนโลยีผู้สอนต้องพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ไม่เหมาะสมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยการควบคุมตนเองของนักเรียนและแนะนำนักเรียนให้ประสบความสำเร็จ

เต็คโคลและเดมิเรล (Tekkol & Demirel, 2018)สำรวจทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้กับตัวแปร ประเภทของมหาวิทยาลัย เพศสาขาวิชา ชั้นปี ผลการเรียนรู้ คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ระดับรายได้ และความต้องการเรียนต่อระดับบัณฑิตศึกษา นอกจากนี้ยังสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับแนวโน้มการเรียนรู้ตลอดชีวิต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 2,600 คน ที่ศึกษาในภาควิชาเดียวกัน ของมหาวิทยาลัย Hacettepe และ มหาวิทยาลัย BaSkent ประเทศตุรกี ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ มาตรวัดทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning Skills Scale) ซึ่งพัฒนาโดย อัคกิน เต็คโคล (ASkin Tekkol) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการเรียนรู้แบบนำตนเอง และใช้มาตรวัดการเรียนรู้ตลอดชีวิตของดิเกอร์และคอ

สคูน (Diker-CoSkun's Lifelong Learning Tendencies Scale) ในการศึกษาความสัมพันธ์ของการเรียนรู้แบบนำตนเองกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต ผลการวิจัย พบว่า คะแนนการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย นักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างประเภทกัน มีระดับรายได้แตกต่างกัน และชั้นปีแตกต่างกัน มีทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีเพศแตกต่างกัน เรียนในสาขาวิชาแตกต่างกัน ได้คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยแตกต่างกัน ผลการเรียนรู้แตกต่างกัน และความต้องการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาแตกต่างกัน มีทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความสัมพันธ์ของทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเองกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเองจะมีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตด้วย

งานวิจัยในประเทศ

แสงเดือน เจริญจิณ, และคนอื่น ๆ. (2555) ศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คุรุศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ สาขาเกษตรและสิ่งแวดล้อมศึกษา จำนวน 31 คน สาขาคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ศึกษา จำนวน 37 คน สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา จำนวน 45 คน และสาขาภาษาอังกฤษศึกษา จำนวน 36 คน รวมจำนวน 149 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการเรียนรู้แบบนำตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูแต่ละสาขา โดยใช้สถิติทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า 1) ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีการเรียนรู้แบบนำตนเองอยู่ในระดับสูงทุกด้าน 2) การเปรียบเทียบการเรียนรู้แบบนำตนเอง พบว่า นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูแต่ละสาขามีความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

ดรุณี โอวจริยพิทักษ์, และคนอื่น ๆ. (2559) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

จำนวน 319 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t-test และ การวิเคราะห์ความแปรปรวน ANOVA พบว่า 1) ระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา โดยลำดับที่ 1 คือ ด้านความสามารถในการประเมินตนเอง ลำดับที่ 2 ด้านความสามารถในการบริหารจัดการด้วยตนเอง ลำดับที่ 3 ด้านความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ลำดับที่ 4 ด้านความสามารถในการสืบค้นด้วยตนเอง และลำดับสุดท้าย ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล สรุปผลได้ว่า นักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้น ต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน ขณะที่ผลการศึกษาดังกล่าว มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับความคิดเห็นของนักศึกษาต่อแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีอันดับความสามารถในการส่งเสริมการเรียนรู้ ลำดับที่ 1 คือ ด้านวิชาการ ลำดับที่ 2 ด้านกายภาพ และลำดับสุดท้าย ด้านบริหารจัดการ

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สรุปงานวิจัยในต่างประเทศและในประเทศ ตามประเด็นของความมุ่งหมายการวิจัยนี้ได้ ดังนี้

1. การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ ส่วนใหญ่จะศึกษาเพื่อประเมินทักษะการรู้สารสนเทศด้วย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1.1 ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมในระดับปานกลาง ได้แก่ งานวิจัยของรัตนะ อินจ้อย (2552) งานวิจัยของ สุพิศ บายคายน และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) งานวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) งานวิจัยของอังคณา แวซอเหาะและสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) งานวิจัยของจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) งานวิจัยของพัฒนาพร เทียมเมือง (2554) งานวิจัยของสุชาดา สุพรรณวรารพร พูลเกษ และนุชชิตา สกัควนิช (2556) งานวิจัยของนิรมล ชุ่ม (2557) งานวิจัยของเพชรรัตน์ ไชสงคราม (2557) และงานวิจัยของลัดดาวัลย์ อู่แสงทอง แวตตา เตชาทวิวรรณ และศศิพิมล ประพินพงศกร (2562) นอกจากนี้มีงานวิจัยบางงานพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมในระดับมาก ได้แก่ งานวิจัยของสุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) งานวิจัยของนุรีดา จะปะกียา, ชุตติมา คำแก้ว, และ ชูลีฟกอร์ มาโซ. (2557) งานวิจัยของภคพร อำมาตย์ณี ชุ่มอินทรจักร (2559) งานวิจัยของมะลิวัลย์ สีน้อย และอนวัช กาทอง (2561) งานวิจัยของวลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) และงานวิจัยบางงาน ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรู้

สารสนเทศในระดับต่ำ ได้แก่ งานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ ชุตติมา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555)

1.2 การรู้สารสนเทศรายมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรู้สารสนเทศรายมาตรฐาน จำแนกตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของอิฟลา ได้ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ ซึ่งผลวิจัยพบว่าอยู่ในระดับสูงกว่ามาตรฐานอื่น ได้แก่ งานวิจัยของอยู่ในระดับสูงกว่ามาตรฐานอื่น ได้แก่ งานวิจัยของมะลิวัลย์ สีน้อย และอนวัช กาทอง (2561) งานวิจัยของวลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) งานวิจัยของสุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) และงานวิจัยของ อังคณา แวซอเหาะ สุชาติพิทย์ (2553) นอกจากนี้ผลวิจัยพบว่าอยู่ในระดับต่ำสุดกว่ามาตรฐานอื่น ได้แก่ งานวิจัยของฐีพ มามาก (2553) งานวิจัยของไพบรมา เจริญราช ชุตติมา สัจจามันท์ และทรงพันธ์ เจริมประยงค์ (2561) งานวิจัยของ นูรีดา จะปะเกีย ชุตติมา คำแก้ว และ ฐลพีภรณ์ มาไซ. (2557) งานวิจัยของสุพิศ บายคายนคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) และงานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ ชุตติมา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555)

มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ ซึ่งผลวิจัยพบว่าอยู่ในระดับสูงกว่ามาตรฐานอื่น ได้แก่ งานวิจัยของฐีพ มามาก (2553) งานวิจัยของวลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) งานวิจัยของสุวัฒน์ พระนิมิตร (2552)งานวิจัยของแบคเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016) และงานวิจัยของบาร์ตอล และคนอื่น ๆ (Bartol et al., 2017) นอกจากนี้ผลวิจัยพบว่า อยู่ในระดับต่ำสุดกว่ามาตรฐานอื่น ได้แก่ งานวิจัยของไพบรมา เจริญราช ชุตติมา สัจจามันท์ และทรงพันธ์ เจริมประยงค์ (2561) งานวิจัยของนิรมล ชุ่ม (2557) งานวิจัยของนูรีดา จะปะเกีย, ชุตติมา คำแก้ว, และ ฐลพีภรณ์ มาไซ. (2557) งานวิจัยของสุชาดา สุพรรณณ์ วราพร พูลเกษ และนุชชดา สุภักควนิช (2556) งานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ ชุตติมา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555)

มาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ ซึ่งผลวิจัยพบว่าอยู่ในระดับสูงกว่ามาตรฐานอื่น ได้แก่ งานวิจัยของวลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) งานวิจัยของแบคเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016) และงานวิจัยของบาร์ตอลและคนอื่น ๆ (Bartol et al., 2017) นอกจากนี้ผลวิจัยพบว่า อยู่ในระดับต่ำสุดกว่ามาตรฐานอื่น ได้แก่ งานวิจัยของอังคณา แวซอเหาะ และสุชาติพิทย์ (2553) งานวิจัยของไพบรมา เจริญราช ชุตติมา สัจจามันท์ และทรงพันธ์ เจริมประยงค์ (2561) และงานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ ชุตติมา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555)

2. ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

2.1 คุณลักษณะส่วนบุคคล

2.1.1 ตัวแปรด้านเพศ ผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ได้แก่ งานวิจัยของพัฒนาพร เทียมเมือง (2554) และงานวิจัยของภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร์ (2559) งานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ ชูติมา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555) งานวิจัยของสุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) งานวิจัยของแบคเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016) งานวิจัยของบาร์ตอลและคนอื่น ๆ (Bartol et al., 2017) งานวิจัยของเด็กเลอร์และคนอื่น ๆ (Detlor et al., 2010) งานวิจัยของโอกันลานาและคนอื่น ๆ (Ogunlana et al., 2013) นอกจากนี้มีงานวิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ได้แก่ งานวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) และงานวิจัยของวิลเลียมส์และอีวานส์ (William & Evan, 2008) งานวิจัยของนิรมล ชุ่ม (2557) และงานวิจัยของวลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561)

2.1.2 ตัวแปรด้านชั้นปี ผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่แตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่สูงกว่าจะมีการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ต่ำกว่า ได้แก่ งานวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) งานวิจัยของจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) และงานวิจัยของวลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) งานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ ชูติมา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555) แบคเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016) บาร์ตอลและคนอื่น ๆ (Bartol et al., 2017) และงานวิจัยของเด็กเลอร์และคนอื่น ๆ (Detlor et al., 2010) นอกจากนี้มีงานวิจัย พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่แตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ได้แก่ งานวิจัยของนิรมล ชุ่ม (2557) งานวิจัยของพัฒนาพร เทียมเมือง (2554) งานวิจัยของภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร์ (2559) และงานวิจัยของปีเตอร์แมนเนคและเซบจัน (Petermanec & Sebjan, 2017)

2.1.3 ตัวแปรด้านผลการเรียน ผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับสูงจะมีการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาได้แก่ งานวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) งานวิจัยของจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) งานวิจัยของสุชาดา สุพรรณ, และคนอื่น ๆ. (2556) งานวิจัยของสุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) และงานวิจัยของลันนิงและมัลลิก (Lanning & Mallek, 2017) นอกจากนี้มีงานวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกันมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ได้แก่ งานวิจัยของภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร์ (2559) งานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์, และคนอื่น ๆ. (2555) สุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) และ งานวิจัยของวิลเลียมส์ และอีวานส์ (William & Evan, 2008)

2.1.4 ตัวแปรด้านสาขาวิชา ผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ได้แก่ พัฒนาพร เทียมเมือง (2554)

สุชาดา สุพรรณิ วราพร พูลเกษและนุชชิตา สุภัควนิช (2556) สุพิศ ศิริรัตน์ ชุตติมา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555) และ งานวิจัยของอังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) นอกจากนี้มีงานวิจัย พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ได้แก่ งานวิจัยของมูจลินทร์ ผลกล้า (2550) งานวิจัยของสุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์. (2552) และงานวิจัยของสุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) และงานวิจัยของแบคเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016)

2.2 ตัวแปรสภาพแวดล้อมการรู้สารสนเทศ

2.2.1 เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และการสื่อสาร ได้แก่ งานวิจัยของ (นุริดา จะปะกียา, และคนอื่น ๆ., 2557) งานวิจัยของ(ปิยาภัสร์ จารุสวัสดิ์, แลคนอื่น ๆ. 2556) งานวิจัยของ(สุชาดา สุพรรณิ, และคนอื่น ๆ., 2557) งานวิจัยของแบคเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016)ซึ่งพบว่า สิ่งอำนวยความสะดวกด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตส่งผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา นอกจากนี้งานวิจัยของ(ซูซีฟ มามาก, 2553) พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถด้านคอมพิวเตอร์สูงจะมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถต่ำกว่า

2.2.2 ห้องสมุดและบรรณารักษ์ ได้แก่ งานวิจัยของ(จันทร์ฉาย วีระชาติ, 2555) งานวิจัยของเด็กเลอร์ และคนอื่น ๆ (Detlor et al., 2010)ที่ศึกษาบทบาทของห้องสมุดและบรรณารักษ์ในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาและงานวิจัยของลันนิงและมัลเลก (Lanning & Mallek, 2017) ที่พบว่า บรรณารักษ์ไม่มีผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ซึ่งมหาวิทยาลัยต้องพัฒนาด้านทัศนคติและการรับรู้คุณประโยชน์ของห้องสมุดแก่นักศึกษา

2.2.3 ทักษะและประสบการณ์ ได้แก่ งานวิจัยของโอกันลานาและคนอื่น ๆ (Ogunlana et al., 2013) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกกับการรู้สารสนเทศ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศจะมีการรู้สารสนเทศสูงกว่ากลุ่มอื่น งานวิจัยของสุพิศ ศิริ, และคนอื่น ๆ. (2555) และงานวิจัยของพัฒนาพร เทียมเมือง (2554) พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศหรือการใช้ห้องสมุดที่ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

2.2.4 อาจารย์ผู้สอน ได้แก่ งานวิจัยของ (ปิยาภัสร์ จารุสวัสดิ์, และคนอื่น ๆ., 2556) ที่ศึกษาบทบาทของอาจารย์ผู้สอนในการแนะนำทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาในด้านการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ

2.3 ตัวแปรด้านการเรียนรู้แบบนำตนเอง งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยตรง ได้แก่ งานวิจัยของแสงเดือน เจริญนิม ทศนีย์ ชันติยะ สาธิต เจริญนิม และ

อุทัยวรรณ สมศรีรัฐกิจ (2555) งานวิจัยของธนะวัฒน์ วรรณประภา (2558) งานวิจัยของลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง แววดา เตชาทวิวรรณ และศศิพิมล ประพินพงศกร (2562) งานวิจัยของ หยวน วิลเลียม ฟัง และปัง (Yuan, William, Fang, & Pang, 2012) งานวิจัยของเอลกิลาณี และ อะบูซาต (El-Gilany & Abusaad, 2013) งานวิจัยของโซลิแมนและชัลฮี (Soliman, & Shailh, 2015) งานวิจัยของอัลไฟฟี (Alfaifi, 2016) งานวิจัยของลี เยิง และอิฟ (Lee, Yeung, & Ip, 2017) งานวิจัยของซัน ซี และแอนเดอร์แมน (Sun, Xie, & Anderman, 2018) และงานวิจัยของเต็คโคลและเดมิเรล (Tekkol & Demirel, 2018) ทั้งนี้งานวิจัยส่วนใหญ่ไม่ศึกษาความสัมพันธ์ของการเรียนรู้แบบนำตนเองกับการรู้สารสนเทศ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีปรากฏการศึกษาในงานวิจัยของเต็คโคล และเดมิเรล (Tekkol & Demirel, 2018) พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง ต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ส่วนงานวิจัยของลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง, และคนอื่น ๆ., (2562) ไม่พบความสัมพันธ์ของการเรียนรู้แบบนำตนเองกับการรู้สารสนเทศ ส่วนงานวิจัยของดรูณี โอวจริยพิทักษ์, และคนอื่น ๆ., (2559) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งพบว่า นักศึกษาที่มีการเรียนรู้ด้วยตนเองจะมีพฤติกรรมด้านความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และความสามารถในการสืบค้นสารสนเทศด้วยตนเอง ซึ่งผลงานวิจัยที่ใช้ตัวแปรเหล่านี้ ดังตาราง 2

ตาราง 2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ

ตัวแปร	งานวิจัย
1. คุณลักษณะส่วนบุคคล	
1.1 เพศ	ชูชีพ มามาก (2553) ไปรมา เที่ยงราช, และคนอื่น ๆ. (2561) พัฒนาพร เทียมเมือง (2554) ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร์(2559) วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์(2561) สุพิศศิริรัตน์,และคนอื่น ๆ. (2555) สุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) Baggia et al (2016) Bartol, Dolnicar, Podgornik, Rodic, & Zoranovic, (2017) Detlor
1.2 ชั้นปี	จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) ชูชีพ มามาก (2553) นิรมล ชุ่ม (2557) พัฒนาพร เทียมเมือง (2554) ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร์ (2559) วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561)สุพิศ ศิริรัตน์ และคนอื่น ๆ.(2555) Bartol et al., (2017)

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	งานวิจัย
	Detlor et al. (2010) Petermanec & Sebjan (2017) Williams & Evans (2008)
1.3 ผลการเรียนรู้	จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) ชูชีพ มามาก (2553) นิรมล ชุ่ม (2557) ภคพร อำมาตย์ มณี ชุ่มอินทจักร์ (2559) สุชาดา สุพรรณ, และคนอื่น ๆ. (2557) สุพิศ ศิริรัตน์, และคนอื่น ๆ. (2555) สุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) Lanning & Mallek (2017) Williams & Evans(2008)
1.4 คณะ/สาขาวิชา	นิรมล ชุ่ม (2557) ไปรมา เอียงราช, และคนอื่น ๆ. (2561) พัฒนพร เทียมเมือง (2554)ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร์ (2559) มุจลินทร์ ผลกล้า (2550) วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์(2561) สุชาดา สุพรรณ,และคนอื่น ๆ. (2557) สุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์(2552)สุพิศ ศิริรัตน์, และคนอื่น ๆ.2555) สุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) อังคณา แวซอเหาะและสุธาทิพย์ เกียรติวานิช(2553) Baggia et al., (2016) Petermanec & Sebjan, (2017) Williams & Evans, (2008)
2. สภาพแวดล้อมการเรียนรู้สารสนเทศ	
2.1 การเรียนรายวิชาการใช้ห้องสมุด/การศึกษา/การเรียนรู้สารสนเทศ	ชูชีพ มามาก (2553) นูรีดา จะปะเกีย ชูติมา คำแก้ว และ ชูลีฟีกอร์ มาโซ (2557) ปิยาภัสร์ จารุสวัสดิ์ ปราณี่ วงศ์จำรัส และ ธนพรรณ กุลจันทร์ (2556) พัฒนพร เทียมเมือง (2554) มะลิวัลย์ สิ้นน้อย และ อนวัช กาทอง(2561) สุชาดา สุพรรณ วราพร พูลเกษ และ นุชชิตา สุภักควนิช (2557) สุพิศ ศิริรัตน์ ชูติมา สัจจนันท์ และพวา พันธุ์เมฆา (2555) Bartol et al. (2017) Detlor et al. (2010) Ogunlana et al. (2013)
2.2 การใช้ห้องสมุด	จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) Detlor et al., (2010) Lanning & Mallek (2017)
2.3 ด้านเทคโนโลยี	ชูชีพ มามาก (2553) นูรีดา จะปะเกีย ชูติมา คำแก้ว และ ชูลีฟีกอร์ มาโซ (2557) ปิยาภัสร์ จารุสวัสดิ์ ปราณี่ วงศ์จำรัส และ ธนพรรณ กุลจันทร์ (2556) สุชาดา สุพรรณ วราพร พูลเกษ และนุชชิตา สุภักควนิช (2557) Baggia et al. (2016) Çoklar, Yaman, & Yurdakul (2017)
2.4 อาจารย์ผู้สอน	ปิยาภัสร์ จารุสวัสดิ์, และคนอื่น ๆ. (2556)

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	งานวิจัย
3.การเรียนรู้แบบนำ ตัวเอง	ดร.ณิ โอวรจยพิทักษ์ ศิราภรณ์ ขวเลขยางกูร พรรณี วิศิษฐ์วงศ์กร และ สมทรง สีสลายน (2559) ลัดดาวัลย์ อู่แสงทอง แววดา เตชาทวีวรรณ และศศิพิมล ประพินพงศกร (2562) แสงเดือน เจริญนิม ทศนีย์ ชันติยะ สาธิต เจริญนิม และ อุทัยวรรณ สมศรีรัฐกิจ (2555) อภากร โพธิ์ดง (2561) Alfaifi, (2016) El-Gilany & Abusaad (2013) Lee, Yeung & Ip (2017) Soliman & Al-Shaikh (2015) Sun, Xie, & Anderman (2018) Tekkol & Demirel (2018) Yuan, Williams, Fang, & Pang (2012)

บทที่3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2562 จำนวน 11,183 คน (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล, 2562)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 540 คน จาก 9 คณะ ๆ ละ 60 คน ได้แก่ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม และคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ โดยใช้วิธีเลือกแบบสุ่มแบบโควต้า (Quota sampling) คณะละ 60 คนซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าจำนวนขั้นต่ำตามตารางกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610) ดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครประจำปีการศึกษา 2562

คณะ	จำนวน ประชากร	จำนวน กลุ่ม ตัวอย่าง
1. คณะศิลปศาสตร์	1,007	60
2. คณะบริหารธุรกิจ	4,148	60
3. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	466	60
4. คณะวิศวกรรมศาสตร์	1,877	60
5. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	468	60
6. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	363	60
7. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	1,504	60
8. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	936	60
9. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	414	60
รวมทั้งหมด	11,183	540

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และแบบทดสอบการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศอีฟลา ซึ่งผู้วิจัยสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อสังเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ รวมทั้งศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศอีฟลา เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. สร้างแบบสอบถามและแบบทดสอบ แบบสอบถามแบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ และผลการเรียน เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 สภาพแวดล้อมการรู้สารสนเทศ ได้แก่ การเรียนรายวิชา GE 2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า และสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นข้อคำถามแบบมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ 1 - 6 คะแนน

ตอนที่ 3 การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นข้อคำถามแบบมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ 1 - 6 คะแนน

ส่วนแบบทดสอบการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานนิพลา ประกอบด้วยข้อคำถาม 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ (Access) มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ (Evaluation) และมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ (Use) เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ คำตอบถูกได้ 1 คะแนน คำตอบผิดได้ 0 คะแนน จำนวน 23 ข้อ

3. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามและแบบทดสอบ กระทำโดยนำแบบสอบถามและแบบทดสอบปรึกษาประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโท เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับความถูกต้องและความชัดเจนของข้อคำถาม แล้วปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามคำแนะนำ จากนั้นนำแบบสอบถามและแบบทดสอบเสนอผู้ทรงคุณวุฒิด้านบรรณารักษศาสตร์และด้านวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และการใช้สำนวนภาษา จากนั้นนำผลการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิมาคำนวณค่าประสิทธิผลความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) เพื่อเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00 และแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบทดสอบที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน และหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Alpha coefficient) ของแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.85 ซึ่งตามเกณฑ์ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์มีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ถือว่าเชื่อถือได้ค่อนข้างสูง ส่วนแบบทดสอบ นำมาหาค่าความยากง่าย ได้ค่าอยู่ระหว่าง 0.23-0.68 ซึ่งค่าที่ยอมรับได้ อยู่ระหว่าง 0.20-0.79 และค่าอำนาจจำแนกได้ค่า 0.25-0.60 ซึ่ง ค่าที่ยอมรับได้ อยู่ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546, น. 259-262) ดังนั้นแบบสอบถามและแบบทดสอบนี้จึงนับว่าเชื่อถือได้และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้จริง จากนั้นนำผลการทดลองใช้ดังกล่าวเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อพิจารณาเห็นชอบและปรับปรุงแก้ไขเป็นครั้งสุดท้ายก่อนนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำเสนอโครงการวิจัยเพื่อรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รหัสโครงการวิจัย SWUEC-G-159/2562X โดยได้รับผลการพิจารณาว่าเป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC) เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2562 จากนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่งถึง คณบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้ง 9 คณะ คือ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น และคณะศิลปศาสตร์ เพื่อแจ้งความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษา ซึ่งได้รับการอนุมัติให้เก็บข้อมูลได้

2. ผู้วิจัยแจกและเก็บแบบสอบถามและแบบทดสอบด้วยตนเอง โดยดำเนินการในเดือน ธันวาคม 2562 แจกแบบสอบถามและแบบทดสอบ จำนวน 540 ชุด โดยแจกคณะละ 60 ชุด ได้รับกลับคืนมา นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ได้แบบสอบถามและแบบทดสอบที่สมบูรณ์ทั้งสิ้น จำนวน 540 ชุด คิดเป็น ร้อยละ 100.00 ดังตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนแบบสอบถามและแบบทดสอบที่แจกและได้รับคืน

คณะ	จำนวน แบบสอบถามและ แบบทดสอบที่แจก	จำนวนแบบสอบถามและ แบบทดสอบ ที่ตอบกลับและสมบูรณ์	ร้อยละ ที่ตอบกลับ
1. คณะศิลปศาสตร์	60	60	100.00
2. คณะบริหารธุรกิจ	60	60	100.00
3. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	60	60	100.00
4. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการ ออกแบบ	60	60	100.00
5. คณะวิศวกรรมศาสตร์	60	60	100.00
6. คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	60	60	100.00
7. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบ แฟชั่น	60	60	100.00
8. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	60	60	100.00
9. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	60	60	100.00
รวม	540	540	100.00

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาจัดกระทำสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. นำแบบสอบถามและแบบทดสอบที่ได้รับกลับคืนมา จำนวน 540 ชุด นำมาตรวจสอบ พบว่ามีความสมบูรณ์ทุกชุด จึงได้ครบทั้งหมด จำนวน 540 ชุด
2. แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้น คณะ และผลการเรียน
3. แบบสอบถามตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ ได้แก่ รายวิชา GE 2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า มีข้อคำถาม จำนวน 6 ข้อ และสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มีจำนวน 7 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นมาตราประมาณค่า (Rating scale) 6 ระดับ ให้คะแนนคำตอบ ดังนี้

จริงที่สุด	เท่ากับ	6	คะแนน
จริง	เท่ากับ	5	คะแนน
ค่อนข้างจริง	เท่ากับ	4	คะแนน

ค่อนข้างไม่จริง	เท่ากับ	3	คะแนน
ไม่จริง	เท่ากับ	2	คะแนน
ไม่จริงเลย	เท่ากับ	1	คะแนน

การแปลผลคะแนนรายวิชา GE 2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า และ
สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ กระทำโดยหาค่าเฉลี่ยรายข้อของผู้ตอบแบบสอบถาม
และเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งการแปลความหมายของข้อมูลกำหนดไว้เป็น 5 ระดับ
โดยใช้สูตรอันตรภาคชั้น (Interval scale) 5 ระดับ ดังนี้ (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2549, น. 12-13)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{6-1}{5} \\ &= 1 \end{aligned}$$

คะแนนเฉลี่ย 5.01 – 6.00	หมายถึง	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 4.01 – 5.00	หมายถึง	มาก
คะแนนเฉลี่ย 3.01 – 4.00	หมายถึง	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 2.01 – 3.00	หมายถึง	น้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.00	หมายถึง	น้อยที่สุด

4. แบบสอบถามตอนที่ 3 การเรียนรู้แบบนำตนเอง มีจำนวน 15 ข้อ มีลักษณะเป็น
มาตราประมาณค่า 6 ระดับ ซึ่งให้คะแนนคำตอบ ดังนี้

คะแนนของข้อคำถามเชิงบวก ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11, 12, 13 และ 14

จริงที่สุด	เท่ากับ	6	คะแนน
จริง	เท่ากับ	5	คะแนน
ค่อนข้างจริง	เท่ากับ	4	คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	เท่ากับ	3	คะแนน
ไม่จริง	เท่ากับ	2	คะแนน
ไม่จริงเลย	เท่ากับ	1	คะแนน

คะแนนของข้อคำถามเชิงลบ ได้แก่ ข้อ 1, 6, 8, 10, และ 15

จริงที่สุด	เท่ากับ	1	คะแนน
จริง	เท่ากับ	2	คะแนน
ค่อนข้างจริง	เท่ากับ	3	คะแนน

ค่อนข้างไม่จริง	เท่ากับ	4	คะแนน
ไม่จริง	เท่ากับ	5	คะแนน
ไม่จริงเลย	เท่ากับ	6	คะแนน

การแปลงผลคะแนนการเรียนรู้แบบนำตนเอง กระทำโดยหาค่าเฉลี่ยรายข้อและนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งการแปลความหมายของข้อมูลกำหนดไว้เป็น 5 ระดับ โดยใช้สูตรอันตรภาคชั้น (Interval scale) 5 ระดับ ดังนี้ (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2542, น. 12-13)

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{6-1}{5}$$

$$= 1$$

คะแนนเฉลี่ย 5.01 – 6.00	หมายถึง	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 4.01 – 5.00	หมายถึง	มาก
คะแนนเฉลี่ย 3.01 – 4.00	หมายถึง	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 2.01 – 3.00	หมายถึง	น้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.00	หมายถึง	น้อยที่สุด

5. แบบทดสอบการประเมินการเรียนรู้สารสนเทศ สร้างตามมาตรฐานการเรียนรู้สารสนเทศอิฟลา จำนวน 23 ข้อ เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว ตอบถูกต้องได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนนเต็ม 23 คะแนน นำมาหาค่าความถี่และเปรียบเทียบกับเกณฑ์อันตรภาคชั้น ที่กำหนดไว้เป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2542, น. 12-13)

ตาราง 5 เกณฑ์การแปลงผลคะแนนเฉลี่ยระดับการเรียนรู้สารสนเทศ

การเรียนรู้ สารสนเทศ	คะแนน ช่วงคะแนน		ระดับการเรียนรู้สารสนเทศ				
	คะแนนเต็ม	ช่วงระหว่างชั้น	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
มาตรฐานที่ 1	10	1.8	1.00-2.79	2.80-4.59	4.60-6.39	6.40-8.19	8.20-10.00
มาตรฐานที่ 2	7	1.2	1.00-2.19	2.20-3.39	3.40-4.59	4.60-5.79	5.80-7.00
มาตรฐานที่ 3	6	1	1.00-2.00	2.01-3.00	3.01-4.00	4.01-5.00	5.01-6.00
รวม	23	4.4	1.00-5.39	5.40-9.79	9.80-14.09	14.20-18.59	18.60-23.00

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ดังนี้

6.1 ใช้สถิติค่าความถี่ และค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

6.2 ใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และการเรียนรู้แบบนำตนเอง

6.3 ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple linear regression) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 1 – 3 ของตัวแปรที่เป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า (X_1) สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ (X_2) และการเรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3) กับตัวแปรตาม ได้แก่ การรู้สารสนเทศ (Y) คือ $(\hat{Y}) = a + b_1 X_1 + b_2 X_2 + b_3 X_3$ โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Y คือ ค่าของตัวแปรตาม หรือการรู้สารสนเทศโดยรวมของศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเหนือ โดยใช้ $(\hat{Y})$ (y hat) สำหรับค่าพยากรณ์

ตัวพยากรณ์หรือตัวแปรอิสระประกอบด้วย 3 ตัวแปร ได้แก่ X_1 คือ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า X_2 คือ สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และ X_3 คือ การเรียนรู้แบบนำตนเอง

a คือ ค่าคงที่ (constant) ของสมการถดถอย

b_1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (regression coefficient) ของตัวแปรอิสระ X_1

b_2 คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (regression coefficient) ของตัวแปรอิสระ X_2

b_3 คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (regression coefficient) ของตัวแปรอิสระ X_3

R^2 คือ ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (coefficient of determination) เพื่อดูว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดในสมการถดถอยนั้นสามารถอธิบายความผันแปรของตัวแปรตาม Y ได้กี่เปอร์เซ็นต์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และแปลผลข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างและจำนวนคะแนนเต็ม
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X_1	แทน	รายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า
X_2	แทน	สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
X_3	แทน	การเรียนรู้แบบนำตนเอง
Y	แทน	การรู้สารสนเทศ
Y_1	แทน	การรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1
Y_2	แทน	การรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 2
Y_3	แทน	การรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 3
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์การการตัดสินใจ(Coefficient of etermination)
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
a	แทน	ค่าคงที่ (constant) ของสมการถดถอย
b_1	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (regression coefficient) ของตัวแปรอิสระ X_1
b_2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (regression coefficient) ของตัวแปรอิสระ X_2
b_3	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (regression coefficient) ของตัวแปรอิสระ X_3
F	แทน	ค่าสถิติ F พิจารณาใน F-Distribution
sig	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายตามลำดับ ดังนี้

1. การวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบ
2. การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. การวิเคราะห์เพื่อประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. การวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบ ปรากฏดังตาราง 6

ตาราง 6 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบ

สถานภาพ	จำนวน (n)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	242	44.80
หญิง	298	55.20
รวม	540	100
ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	119	22.10
ชั้นปีที่ 2	137	25.40
ชั้นปีที่ 3	186	34.40
ชั้นปีที่ 4	98	18.10
รวม	540	100

ตาราง 6 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน (n)	ร้อยละ
คณะ		
1. คณะศิลปศาสตร์	60	11.11
2. คณะบริหารธุรกิจ	60	11.11
3. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	60	11.11
4. คณะวิศวกรรมศาสตร์	60	11.11
5. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	60	11.11
6. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและการออกแบบแฟชั่น	60	11.11
7. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	60	11.11
8. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	60	11.11
9. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	60	11.12
รวม	540	100
ผลการเรียน		
คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.01 ขึ้นไป (เก่ง)	282	52.22
คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01-3.00 (ปานกลาง)	245	45.37
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 (อ่อน)	13	2.41
รวม	548	100

จากตาราง 6 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 540 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 298 คน (ร้อยละ 55.20) ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 จำนวน 186 คน (ร้อยละ 34.40) และมีผลการเรียนดี เกเรดเฉลี่ย 3.01 ขึ้นไป จำนวน 282คน (ร้อยละ 52.22)

2. การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ รายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และการเรียนรู้แบบนำตนเอง ปรากฏดังตาราง 7-ตาราง 9

ตาราง 7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้าของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	SD	แปลความ
1. รายวิชา GE2400101 ควรเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ทุกคน	4.50	1.08	มาก
2. รายวิชา GE2400101 ทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาทักษะการ เรียนรู้และทักษะการรู้สารสนเทศ	4.49	0.97	มาก
3. ข้าพเจ้าสามารถประยุกต์การเรียนรู้รายวิชา GE2400101 ใน การทำรายงานในรายวิชาต่าง ๆ ได้	4.54	0.97	มาก
4. รายวิชา GE2400101 ทำให้ข้าพเจ้ามีทักษะการสืบค้น สารสนเทศได้ตรงตามความการได้ตรงต้องการคล่องแคล่ว	4.40	0.98	มาก
5. รายวิชา GE2400101ทำให้ข้าพเจ้ารักการเรียนรู้และ การศึกษด้วยตนเอง	4.38	0.98	มาก
6. รายวิชา GE2400101นี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักประเมินและ เลือกใช้สารสนเทศที่ถูกต้องบนอินเทอร์เน็ต	4.53	0.92	มาก
รวม	4.47	0.98	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมมีความคิดเห็นต่อปัจจัยรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้าในระดับมาก ($\bar{X}=4.47$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้อ 3 ข้าพเจ้าสามารถประยุกต์การเรียนรู้รายวิชา GE2400101 ในการค้นคว้าและทำรายงานในรายวิชาต่าง ๆ ได้ ($\bar{X}=4.54$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 5.รายวิชา GE2400101ทำให้ข้าพเจ้ารักการเรียนรู้และการศึกษด้วยตนเอง ($\bar{X}=4.38$)

ตาราง 8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	SD	แปลความ
1. ข้าพเจ้าเรียนรู้และใช้ห้องสมุดได้อย่างคล่องแคล่วจากการได้รับการปฐมนิเทศและการแนะนำการใช้สำนักวิทยบริการฯ	4.34	1.02	มาก
2. การอบรมวิธีสืบค้นและใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จากสำนักวิทยบริการฯ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถสืบค้นสารสนเทศที่ต้องการได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น	4.39	0.96	มาก
3. การมีบรรณารักษ์มาสอนเกี่ยวกับการค้นคว้าและการใช้ห้องสมุดทำให้ข้าพเจ้าค้นคว้าและทำรายงานได้ดียิ่งขึ้น	4.38	0.99	มาก
4. การบริการเครื่องคอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยมีความเพียงพอและสะดวกต่อการใช้งาน	4.26	1.06	มาก
5. ข้าพเจ้าพึงพอใจในประสิทธิภาพของสัญญาณไวไฟและเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในมหาวิทยาลัย	4.16	1.17	มาก
6. บริการวิดีโอสื่อการสอนทางไกลของมหาวิทยาลัยมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของข้าพเจ้า	4.11	1.03	มาก
7. เว็บไซต์ภาษาอังกฤษออนไลน์ของมหาวิทยาลัยมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้าในการฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	4.12	1.04	มาก
รวม	4.25	1.03	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมมีความคิดเห็นต่อบัณฑิตสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศในระดับมาก ($\bar{X}=4.25$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้อ2. การอบรมวิธีสืบค้นและใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จากสำนักวิทยบริการฯ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถสืบค้นสารสนเทศที่

ต้องการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ($\bar{X}=4.39$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 6. บริการวิดีโอสื่อการสอนทางไกลของ มหาวิทยาลัยมีความสะดวกรวดเร็ว ($\bar{X}=4.11$)

ตาราง 9 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	SD	แปลความ
1. ข้าพเจ้าไม่ต้องวางแผนการเรียนรู้หรือทำกิจกรรมใด ๆ ก็ สามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการเสมอ	3.44	1.32	ปานกลาง
2. ข้าพเจ้าสามารถทำงานที่รับมอบหมายได้อย่างเป็น ระเบียบและมีวินัยในการทำงานเสมอ	4.38	0.89	มาก
3. ข้าพเจ้าไม่ล้มเลิกความตั้งใจในการทำงานใด ๆ จนกว่าจะ สำเร็จ	4.53	0.89	มาก
4. ข้าพเจ้าหาข้อมูลมาสนับสนุนในการเรียนและการทำงานที่ ได้รับมอบหมายทุกครั้ง	4.46	0.92	มาก
5. ข้าพเจ้าพยายามหาแนวทางในการเรียนรู้ที่เหมาะสม	4.55	0.90	มาก
6. เมื่อมีปัญหาในการเรียนหรือการทำกิจกรรม ข้าพเจ้ามักไม่ สามารถแก้ปัญหาได้	3.51	1.32	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าตั้งเกณฑ์การประเมินผลการเรียนและการทำงานของ ตนเองอยู่เสมอ	4.21	1.01	มาก
8. ข้าพเจ้ามองว่าปัญหาคือสิ่งที่ทำให้ตนเองเกิดความยุ่งยาก	3.16	1.27	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้ายินดีรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อพัฒนาการเรียน หรือการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดียิ่งขึ้น	4.55	1.06	มาก
10. ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับคำวิจารณ์ของผู้อื่นในด้านลบที่มีต่อ การเรียนและผลงานของข้าพเจ้า	3.29	1.31	ปานกลาง
11. ข้าพเจ้ามีการเรียนรู้ภาษาตลอดเวลาจนสามารถพูดและ เขียน ทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย	4.24	0.97	มาก

ตาราง 9 (ต่อ)

การเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	SD	แปลความ
12. ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม	4.38	0.98	มาก
13. ข้าพเจ้ามีวิธีการเรียนของตนเอง โดยชอบที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองอยู่เสมอ	4.38	0.97	มาก
14. ข้าพเจ้าประเมินผลจากการปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ	4.31	1.05	มาก
15. ข้าพเจ้าแชร์ข่าวบนสื่อสังคมออนไลน์ที่ชื่นชอบและคิดว่าประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอ	2.76	1.19	น้อย
รวม	4.01	1.07	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมมีความคิดเห็นต่อปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับมาก ($\bar{X}=4.01$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้อ 5. ข้าพเจ้าพยายามหาแนวทางในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง และ ข้อ 9. ข้าพเจ้ายินดีรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อพัฒนาการเรียนหรือการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดียิ่งขึ้น ($\bar{X}=4.55$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 15. ข้าพเจ้าแชร์ข่าวบนสื่อสังคมออนไลน์ที่ชื่นชอบและคิดว่าประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอ ($\bar{X}=2.76$)

3. การวิเคราะห์เพื่อประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปรากฏดังตาราง 10

ตาราง 10 การประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การรู้สารสนเทศ	ระดับการรู้สารสนเทศ		
	$\bar{X}$	SD	แปลความ
มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ (n=10)	4.49	1.56	น้อย

การรู้สารสนเทศ	ระดับการรู้สารสนเทศ		
	$\bar{X}$	SD	แปลความ
มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ (n=7)	3.31	1.36	น้อย
มาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ (n=6)	3.06	1.22	ปานกลาง
รวม (n = 23)	10.65	1.38	ปานกลาง

จากตาราง 10 แสดงว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมมีการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 10.65$) เมื่อพิจารณารายมาตรฐานพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรู้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 4.49$) คือ มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 3.31$) และมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.06$)

4. การศึกษาอิทธิพลของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังปรากฏในตาราง 11 – ตาราง 14

ตาราง 11 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัวแปรตาม (Y)

ค่าคงที่ (a) = 12.122				
ตัวแปรอิสระ		b*	Sig.	
สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ	การรู้สารสนเทศและ	$b_1 = .571$	0.00*	$F = 0.00^*$
การรู้สารสนเทศโดยรวม ($\hat{Y}$)	การศึกษาค้นคว้า (X_1)			$R^2 = 0.67$
	การเรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3)	$b_3 = -.875$	0.00*	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 11 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ตัวแบบสมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณที่เหมาะสมเพื่อพยากรณ์ค่าตัวแปรตามการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีตัวแปรอิสระเพียง 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษา

คั่นคว่ำ (X_1) และตัวแปรการเรียนรู้แบบ นำตนเอง (X_3) สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวม ถึงร้อยละ 67 ($R^2 = 0.67$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 และข้อที่ 3 ทั้งนี้มีตัวแปรมากกว่า 1 ตัวที่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวม (Y) ได้ดังนี้ ($\hat{Y}$) $= 12.122 + .571 (X_1) - .857 (X_3)$

เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปร พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง ($b = -.875$) มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มากกว่ารายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาคั่นคว่ำ ($b = .571$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เป็นอิทธิพลเชิงลบ ส่วนปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ (X_2) ไม่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตาราง 12 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัวแปรตาม (Y_1)

		ค่าคงที่ (a) = 5.077		
ตัวแปรอิสระ		b*	Sig.	
สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ การรู้สารสนเทศโดยรวม ($\hat{Y}_1$)	การรู้สารสนเทศและ การศึกษาคั่นคว่ำ (X_1)	$b_1 = .257$	0.00*	F = 0.00*
				$R^2 = 0.72$
การเรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3)		$b_3 = -.475$	0.00*	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 12 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ตัวแปรรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาคั่นคว่ำ (X_1) และตัวแปรการเรียนรู้แบบ นำตนเอง (X_3) สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 1 ถึงร้อยละ 72 ($R^2 = 0.72$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้มีตัวแปรมากกว่า 1 ตัวที่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 (Y_1) ได้ดังนี้ ($\hat{Y}$) $= 5.077 + .257 (X_1) - .475 (X_3)$

เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปร พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง ($b = -.475$) มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมากกว่ารายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ($b = .257$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เป็นอิทธิพลเชิงลบ

ตาราง 13 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 2 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัวแปรตาม (Y_2)

		ค่าคงที่ (a) = 3.272		
ตัวแปรอิสระ		b*	Sig.	
สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ	การรู้สารสนเทศและ	$b_1 = .167$	0.00*	$F = 0.00^*$
การรู้สารสนเทศโดยรวม ($\hat{Y}_2$)	การศึกษาค้นคว้า (X_1)			$R^2 = 0.70$
	การเรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3)	$b_3 = -.216$	0.00*	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 13 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ตัวแปรรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า (X_1) และตัวแปรการเรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3) สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 2 ถึงร้อยละ 70 ($R^2 = 0.70$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้มีตัวแปรมากกว่า 1 ตัวที่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 3 (Y_3) ได้ดังนี้ ($\hat{Y}$) = $3.272 + .167 (X_1) - .216 (X_3)$

เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปร พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง ($b = -.216$) มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมากกว่ารายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ($b = .167$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เป็นอิทธิพลเชิงลบ

ตาราง 14 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 3 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นตัวแปรตาม (Y_3)

		ค่าคงที่ (a) = 3.834		
ตัวแปรอิสระ		b*	Sig.	
สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ	การรู้สารสนเทศและ	$b_1 = .171$	0.00*	$F = 0.00^*$
การรู้สารสนเทศโดยรวม	การศึกษาค้นคว้า (X_1)			$R^2 = 0.66$
		การเรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3)	$b_3 = -.207$	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 14 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ตัวแปรรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า (X_1) และปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3) สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 3 ถึงร้อยละ 66 ($R^2 = 0.66$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้มีตัวแปรมากกว่า 1 ตัวที่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 3 (Y_3) ได้ดังนี้ ดังนี้ $\hat{Y} = 3.834 + 0.171 (X_1) + -.207 (X_3)$

เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปร พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง ($b = -.207$) มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมากกว่ารายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ($b = .171$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เป็นอิทธิพลเชิงลบ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานการวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผลการวิจัย
6. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. เพื่อประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยรายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการค้นคว้ามีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. ปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. ปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเองมีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2562 จำนวน 11,183 คน (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล, 2562) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 540 คน จาก 9 คณะ คณะละ 60 คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบโควตา (Quota sampling) ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าจำนวนขั้นต่ำตามตารางกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และแบบทดสอบการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศอิฟลา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถามแบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ และผลการเรียน ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 สภาพแวดล้อมการรู้สารสนเทศ ได้แก่ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า และสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นข้อคำถามแบบมาตราประมาณค่า 6 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ 1 - 6 คะแนน จำนวน 13 ข้อ

ตอนที่ 3 การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นข้อคำถามแบบมาตราประมาณค่า 6 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ 1 - 6 คะแนน จำนวน 15 ข้อ โดยมีข้อคำถามทั้งเชิงบวกและเชิงลบที่ให้คะแนนผกผันกัน โดยข้อที่เป็นเชิงบวกลำดับคะแนนตั้งแต่ 6-1 คะแนน ส่วนข้อที่เป็นเชิงลบลำดับคะแนนตั้งแต่ 1-6 คะแนน

แบบทดสอบการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานอิฟลา มี 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึง (Access) มาตรฐานที่ 2 การประเมิน (Evaluation) และมาตรฐานที่ 3 การใช้ (Use) เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ คำตอบถูกได้ 1 คะแนน คำตอบผิดได้ 0 คะแนน จำนวน 23 ข้อ

3. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามและแบบทดสอบ กระทำโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านบรรณารักษศาสตร์และด้านวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องของแบบสอบถามและแบบทดสอบในด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหา และสำนวนภาษา ซึ่งผู้วิจัยเลือกข้อคำถามที่มีค่าประสิทธิภาพสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 – 1.00 และแก้ไขตาม

คำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ จากนั้นนำแบบสอบถามและแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try out) กับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน และหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Alpha coefficient) ของแบบสอบถาม ได้ค่า ความเชื่อมั่น 0.85 ส่วนแบบทดสอบ นำมาหาค่าความยากง่าย อยู่ระหว่าง 0.23-0.68 และค่า อำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.25-0.60 ซึ่งนับว่าผ่านเกณฑ์คุณภาพ สามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้ จริง (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546, น. 259-262)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจก แบบสอบถามและแบบทดสอบ จำนวน 540 ชุด กระจายไปตามคณะต่าง ๆ 9 คณะ ๆ ละ 60 ชุด เมื่อได้รับกลับคืนมาก็นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบ พบว่าแบบสอบถามและ แบบทดสอบมีคำตอบสมบูรณ์ทั้งหมดจึงได้ครบ จำนวน 540 ชุด

5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคำนวณสำเร็จรูปเพื่อจัด กระทำและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

5.1 ใช้สถิติค่าความถี่ และค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบ แบบสอบถาม

5.2 ใช้สถิติค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี สารสนเทศ การเรียนรู้แบบนำตนเอง และการรู้สารสนเทศ ซึ่งใช้เกณฑ์อันตรภาคชั้น (Interval scale) ในการแปลผลค่าเฉลี่ย (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2542, น. 12-13)

5.3 ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple linear regression) เพื่อทดสอบ สมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 1 – 3 ของตัวแปรที่เป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ รายวิชา GE2400101 การรู้ สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า (X_1) สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ (X_2) และการ เรียนรู้แบบนำตนเอง (X_3) กับตัวแปรตาม ได้แก่ การรู้สารสนเทศ (Y) คือ $(\hat{Y}) = a + b_1 X_1 + b_2 X_2 + b_3 X_3$ โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระ นคร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 298 คน (ร้อยละ 55.20) ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 จำนวน 186 คน (ร้อยละ 34.40) และมีผลการเรียนดี เกเรเฉลี่ย 3.01 ขึ้นไป จำนวน 282 คน (ร้อยละ 52.22)

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$) ความคิดเห็นต่อสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ในระดับมาก ($\bar{X}=4.25$) และความคิดเห็นต่อการเรียนรู้แบบนำตนเอง ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) เช่นกัน

3. การประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 10.65$) เมื่อพิจารณารายมาตรฐาน พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี มีการรู้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ ในระดับน้อย ($\bar{X} = 4.49$) มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ ในระดับน้อย ($\bar{X}=3.31$) และมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.06$)

4. การศึกษาอิทธิพลของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ตัวแบบสมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณที่เหมาะสมเพื่อพยากรณ์ค่าตัวแปรตามการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีตัวแปรอิสระเพียง 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า (X_1) และตัวแปรการเรียนรู้แบบ นำตนเอง (X_3) สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวม ถึงร้อยละ 67 ($R^2 = .067$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 และข้อที่ 3 ทั้งนี้มีตัวแปรมากกว่า 1 ตัวที่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่มีผลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวม (Y) ได้ดังนี้ ($\hat{Y}$) = $12.122 + .571 (X_1) - .857 (X_3)$ เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปร พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง ($b = -.875$) มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มากกว่ารายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ($b = .571$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เป็นอิทธิพลเชิงลบ ส่วนปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ (X_2) ไม่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เมื่อพิจารณารายมาตรฐานการรู้สารสนเทศ พบว่า ปัจจัยรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ ($b = .257$) และมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ ($b = .171$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเองมีอิทธิพลเชิงลบต่อการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ ($b = -.475$) และมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ ($b = -.207$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน ส่วนปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ไม่มี

อิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศทั้งสามมาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 1 การเข้าถึงสารสนเทศ มาตรฐานที่ 2 การประเมินสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 3 การใช้สารสนเทศ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อ รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ในระดับมาก เนื่องจากรายวิชา GE2400101 เป็นรายวิชาศึกษาทั่วไปที่เป็นวิชาเลือกเรียนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่หรือหลายคน ได้แก่ คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ และการออกแบบแฟชั่น และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชานี้ และตระหนักถึงประโยชน์ที่ได้รับต่อการศึกษาในมหาวิทยาลัยจากรายวิชาดังกล่าว ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ บาร์ตอลและคนอื่น ๆ (Bartol et al., 2017) ที่พบว่า การเรียนการสอนวิชาการรู้สารสนเทศเป็นสิ่งจำเป็นต่อการศึกษามหาวิทยาลัย เพื่อพัฒนาการรู้สารสนเทศและสร้างผลงานทางวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ในระดับมาก เพราะสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสถานที่ให้บริการแก่นักศึกษาใน 2 ส่วนหลัก ได้แก่ บริการห้องสมุด และบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ บริการห้องสมุดเป็นการบริการทรัพยากรสารสนเทศ การศึกษาค้นคว้าและการเรียนรู้ต่าง ๆ แก่นักศึกษาจึงเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ใกล้ตัวนักศึกษามากที่สุดที่สามารถเข้าใช้ได้อย่างสะดวก ทั้งนี้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มี 4 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เทเวศร์ ศูนย์โชติเวช ศูนย์พัฒนชกการพระนคร และศูนย์พระนครเหนือ ซึ่งทุกศูนย์มีห้องสมุดให้บริการแก่นักศึกษา (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2562) นอกจากนี้การบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ ประกอบด้วย ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนในมหาวิทยาลัย และนักศึกษาต้องอาศัยเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ดังนั้นนักศึกษาจึงใช้บริการของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศในระดับมาก ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของวิลเลียมส์และอีวานส์ (William & Evan, 2008) ที่พบว่า นักศึกษามองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของห้องสมุดต่อการศึกษาโดยเป็นสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สำคัญ

นอกจากนี้ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้แบบนำตนเอง ในระดับมากเช่นกัน เป็นเพราะนอกเหนือจากหลักสูตรการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลที่เน้นด้านเทคโนโลยีแล้ว ยังมุ่งผลิตบัณฑิตเป็นนักปฏิบัติที่มีคุณภาพ คุณธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพ สร้างสรรค์งานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ จึงทำให้นักศึกษาได้ฝึกฝนทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ สร้างวินัยและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของหยวน วิลเลียม ฟัง และปัง (Yuan, William, Fang, & Pang, 2012) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบมุ่งเน้นปฏิบัติทำให้นักศึกษามีความรับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียร และมีวินัยในตนเองที่อย่างเข้มงวด ทำให้สามารถกล้าที่จะคิด และรับผิดชอบในการเรียนรู้แบบนำตนเองซึ่งมีอยู่ในตัวของนักศึกษา นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเอลกิลาณีและอะบูซาด (El-Gilany & Abusaad, 2013) โซลิแมนและชัลย์ (Soliman, & Shailh, 2015) อัลไฟฟี (Alfaifi, 2016) และลีเยิง และอีฟ (Lee, Yeung, & Ip, 2017) ที่ประเมินการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาและพบว่านักศึกษามีการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับมาก

2. การประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมมีการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง เนื่องจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีรายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า เป็นรายวิชาเลือกในหมวดศึกษาทั่วไปโดยกำหนดขอบเขตแนวทางการสอน คือ แนวคิดและทฤษฎีการรู้สารสนเทศ ทฤษฎีสารสนเทศ การประเมินและการคัดเลือกสารสนเทศ ระบบการจัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศในห้องสมุด การสืบค้นและการใช้เครื่องมือ ทักษะการค้นคว้า การอ้างอิง และบรรณานุกรม จริยธรรมและการลอกเลียนผลงานวิชาการมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับแหล่งสารสนเทศ ทฤษฎีสารสนเทศ การรู้สารสนเทศไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยตามธรรมชาติ แต่เกิดขึ้นได้จากการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) ที่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครและพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง รวมทั้งงานวิจัยของงานวิจัยของรัตนะ อินจ้อย (2552) สุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) ชูชีพ มามาก (2553) จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) พัฒนพร เทียมเมือง (2554) สุชาดา สุพรรณ วราพร พูลเกษ และนุชชิตา สภักวนิช (2556) นิรมล ชุ่ม (2557) เพชรรัตน์ ไชสงคราม (2557) และลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง แววดา เตชาทวีวรรณ และศศิพิมล ประพินพงศกร (2562) แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) นูรีดา จะปะกียา ชูติมา คำแก้ว และ ชูลีฟีกอร์ มาไซ (2557) ภคพร อำมาตย์ณี ชุ่มอินทร

จักร (2559) มะลิวัลย์ สีน้อย และอนวัช กาทอง (2561) วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) ที่พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมในระดับมาก รวมทั้งงานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ ชูติมา สัจจามันท์ และพว พันธ์เมฆา (2555) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรู้สารสนเทศในระดับต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากการเป็นนักศึกษาในแต่ละสถานศึกษา ใช้มาตรฐานการรู้สารสนเทศและเครื่องมือวิจัยแตกต่างกัน

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร การรู้สารสนเทศ ได้แก่ ปัจจัยรายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศ และการศึกษาค้นคว้า และปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยปัจจัยรายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า มีอิทธิพลเชิงบวก ซึ่งหมายความว่า รายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้าเป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยสามารถพยากรณ์การรู้สารสนเทศ เนื่องจากรายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า เป็นรายวิชาเลือกในหมวดศึกษาทั่วไปโดยกำหนดขอบเขตเนื้อหาวิชา ที่ผสมผสานทั้งการใช้ห้องสมุด การสืบค้นสารสนเทศ และการรู้สารสนเทศ ในการเรียนการสอนมีการเน้นให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติการสืบค้นสารสนเทศ วิธีค้นคว้าและทำรายงาน จึงทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้และมีทักษะการรู้สารสนเทศเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้การรู้สารสนเทศไม่ใช่เป็นการเรียนเชิงความรู้แต่เป็นการฝึกทักษะที่จำเป็นต้องมีฝึกปฏิบัติอยู่เป็นประจำโดยการเรียนการสอนในสถานศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติจนเกิดทักษะติดตัว (ลัดดาวัลย์ อุ่แสงทอง, แววดา เตชาทวิวรรณ, และศศิพิมล ประพินพงศกร, 2562) ซึ่งเห็นได้จากหลายประเทศที่พัฒนาแล้วมีการนำการรู้สารสนเทศเป็นนโยบายการศึกษาระดับโรงเรียนจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งในระดับอุดมศึกษามักสอนการรู้สารสนเทศเป็นรายวิชาศึกษาทั่วไปสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพื่อต้องการให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ มีการรู้สารสนเทศทุกด้านสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ งานวิจัยของรัตนะ อินจ้อย (2556) และงานวิจัยของวิลเลียมส์และอีวานส์ (William & Evan, 2008) ที่พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาการรู้สารสนเทศ มีการรู้สารสนเทศสูงกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ประสบการณ์เรียนวิชาการรู้สารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้า นอกจากนี้งานวิจัยของ โอกันลานา โอชินไค อकिनโบดี และโอกูโนเย (Ogunlana, Oshinaike, Akinbode, & Okunoye, 2013) พบว่า การเพิ่มทัศนคติทางบวก

ที่ว่า การรู้สารสนเทศเป็นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนในมหาวิทยาลัย ทำให้นักศึกษาพัฒนาการรู้สารสนเทศมากขึ้น

ปัจจัยการเรียนรู้แบบนำตนเอง มีอิทธิพลเชิงลบต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร หรือกล่าวคือ การที่นักศึกษามีการเรียนรู้แบบนำตนเองมากขึ้นไม่ทำให้มีการรู้สารสนเทศสูงตามด้วย ผลวิจัยนี้เน้นให้เห็นถึงความจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งมีการเรียนการสอนแตกต่างกับการศึกษาในระดับโรงเรียน โดยนักศึกษาต้องรู้จักวิธีเรียนรู้เพื่อสามารถศึกษาค้นคว้าและทำวิจัยได้ โดยอาศัยทักษะการรู้สารสนเทศในการเข้าถึงสารสนเทศ การจัดการและใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการศึกษาสำเร็จและพัฒนาตนให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดงานต่อไป ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้แบบนำตนเองที่เป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม เป็นผู้มีความรับผิดชอบ รับความรู้ได้ตลอดเวลา เป็นคนช่างสังเกต รับรู้ได้รวดเร็วและเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดี (เสมอภาณุจัน โสภณศิริรักษ์ (2552, น. 70) โดยสามารถจัดการตนเอง ตรวจสอบตนเอง และเปลี่ยนแปลงตนเองได้ (Costa & Kallick, 2004, pp. 36-41) ซึ่งเกิดได้จากปัจจัยภายนอก ได้แก่ การเรียนการสอน และสภาพแวดล้อม และปัจจัยภายใน ได้แก่ ความรับผิดชอบในตัวเอง การจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง แรงจูงใจ ความอิสระในการเรียนรู้ และการติดตามการเรียนรู้ (อาภากร โพธิ์ตง, 2561, น. 26) การเรียนรู้แบบนำตนเองจึงมักถูกนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เรียนเก่งและประสบความสำเร็จ เน้นให้ผู้เรียนมีวินัยในการเรียน สามารถควบคุมตนเองให้ศึกษาหรือทำงานได้จนสำเร็จตามเป้าหมายหรือแผนที่วางไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของหยวน วิลเลียม ฟัง และปัง (Yuan, William, Fang, & Pang, 2012) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นการเรียนการสอนแบบมุ่งเน้นปฏิบัติทำให้นักศึกษามีความรับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียร และมีวินัยในตนเองที่อย่างเข้มงวด ทำให้สามารถกล้าที่จะคิด และรับผิดชอบในการเรียนรู้แบบนำตนเองซึ่งมีอยู่ในตัวของนักศึกษา ซึ่งแตกต่างกับทักษะการรู้สารสนเทศ ที่เป็นทักษะจำเป็นของสังคมยุคสารสนเทศ โดยเน้นความสามารถของบุคคลตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศอโปลา ที่รวมถึงความรู้ความสามารถ และทักษะในการเข้าถึงสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศที่หาได้ และการเข้าใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ (Lau, 2006, pp. 16-17) โดยเป็นกระบวนการพัฒนาผู้เรียนที่แตกต่างกัน การรู้สารสนเทศเน้นการรู้วิธีที่จะเรียนรู้ แต่การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นการเรียนรู้อย่างมีวินัย จึงทำให้การเรียนรู้แบบนำตนเองไม่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของลัดดาวัลย์ อุ่แสง

ทอง แหวตา เตชาทวีวรรณ, และศศิพิมล ประพินพงศกร, (2562) ที่ไม่พบความสัมพันธ์ของการเรียนรู้แบบนำตนเองกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของดร.ณิ โอวรจยพิทักษ์ ศิราภรณ์ ขวเลขยางกูร พรรณี วิศิษฎ์วงศ์กร และสมทรง ลีตลา ยัน (2559) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสืบค้นสารสนเทศด้วยตนเอง ทั้งนี้เนื่องจากการสืบค้นสารสนเทศเป็นเพียงทักษะหนึ่งของการใช้ห้องสมุด และการรู้สารสนเทศไม่ได้บ่งบอกถึงคุณลักษณะการรู้สารสนเทศทั้งหมดของนักศึกษา ส่วนงานวิจัยของเต็คโคลและเดมิเรล (Tekkol & Demirel, 2018) พบว่า การเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ซึ่งอาจเป็นเพราะเป็นการศึกษานักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศที่มีการเรียนรู้และพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาไทย ทั้งด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ หลักสูตรและบริบททางสังคม

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการรู้สารสนเทศขอโดยรวมและรายมาตรฐานของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คือ ปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ เมื่อพิจารณาผลการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศต่อรายมาตรฐานของมาตรฐานการรู้สารสนเทศอิฟลา พบว่า ไม่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศทั้ง 3 มาตรฐาน เนื่องจากการรู้สารสนเทศของอิฟลา ประกอบด้วยความสามารถในการเข้าถึง การประเมิน และการใช้สารสนเทศ โดยนักศึกษาต้องใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นแหล่งสารสนเทศที่ใกล้ชิดและเข้าถึงได้อย่างสะดวก รวมทั้งการใช้บริการเทคโนโลยีสารสนเทศด้วย แต่สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศไม่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ ทั้งนี้อาจเกิดจากความด้อยประสิทธิภาพส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศของห้องสมุดแก่นักศึกษา การจัดบริการไม่ตรงตามความต้องการของนักศึกษา รวมทั้งงานห้องขาดการจัดกิจกรรมส่งเสริมการรู้สารสนเทศที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้และการใช้สารสนเทศของนักศึกษา กิจกรรมที่จัดยังคงเป็นกิจกรรมพื้นฐาน เช่น การปฐมนิเทศหรือนำชมห้องสมุด การอบรมวิธีการสืบค้นสารสนเทศ การทำคู่มือแนะนำการใช้บริการห้องสมุด เป็นต้น นอกจากนี้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับบริการสื่อการเรียนรู้และคอมพิวเตอร์ เช่น วิดีโอสื่อการสอนทางไกล และการอบรมวิธีการใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น ที่ไม่ทั่วถึงหรือไม่มีประสิทธิภาพ จึงทำให้นักศึกษาไม่เห็นคุณค่าหรือประโยชน์ของการใช้ห้องสมุด ประกอบกับยุคปัจจุบันนักศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุด (สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์, 2561) และข้อมูลข่าวสารบนอินเทอร์เน็ตมีมหาศาล

สามารถเข้าถึงได้โดยง่าย ในทุกสถานที่และทุกเวลาที่ต้องการ ทำให้นักศึกษามีความสนใจและใช้ห้องสมุดน้อยลง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของลันนิงและมัลเลก (Lanning & Mallek, 2017) ที่พบว่า บรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยไม่มีความสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา แต่ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิลเลียมส์และอีวานส์ (William & Evan, 2008) ที่พบว่า การใช้และเห็นคุณค่าหรือประโยชน์ของห้องสมุดมีความสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศ งานวิจัยของ แบกเกียและคนอื่น ๆ (Baggia et al., 2016) ที่พบว่า การใช้ไอซีทีของนักศึกษามีสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศ ซึ่งอาจเป็นเพราะระบบศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศมีการจัดการตามบริบทและวัฒนธรรมการเรียนรู้ของประเทศ และการมีห้องสมุดขนาดใหญ่สนับสนุนการเรียนรู้ทั้งทรัพยากรสารสนเทศและการบริการ รวมทั้งการบริการเทคโนโลยีสารสนเทศที่แตกต่างจากสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีทรัพยากรสนับสนุนน้อยกว่าทั้งทรัพยากรสารสนเทศและทรัพยากรบุคคล (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2562)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1. จากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปร รายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้ามีสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรจัดให้รายวิชาดังกล่าวเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาปี 1 ทุกคน โดยกำหนดเนื้อหาการสอนให้เหมาะสมกับคณะหรือสาขาวิชา รวมทั้งเพิ่มเนื้อหาทักษะการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึง การประเมิน และการใช้สารสนเทศมากขึ้น นอกจากนี้ควรมีการฝึกปฏิบัติเพื่อให้สามารถนำไปใช้งานได้จริง โดยเฉพาะการทำรายงานและโครงงาน

2. จากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปร รายวิชา GE2400101การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้ามีสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ดังนั้นในการเรียนการสอนรายวิชาต่าง ๆ ควรมีการบูรณาการทักษะการรู้สารสนเทศ โดยเฉพาะรายวิชาที่มีการสอนแบบโครงงาน รวมทั้งมีความร่วมมือระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับบรรณารักษ์ในการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา เพื่อยกระดับคุณภาพการผลิตบัณฑิตเป็นที่พึงของสังคมที่สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต

3. จากผลการวิจัยพบว่า สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศไม่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ดังนั้นสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศควรปรับปรุงบริการห้องสมุด โดยเฉพาะการบริการและทรัพยากรสารสนเทศที่สอดคล้องกับความต้องการ

ต้องการของนักศึกษา รวมทั้งการบริการที่ส่งเสริมการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา ได้แก่ การจัดกิจกรรม การฝึกอบรม และการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ประกอบกับการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้สมัยใหม่ภายในห้องสมุด นอกจากนี้ในการบริการเทคโนโลยีสารสนเทศควรปรับปรุงการบริการให้เพียงพอและทั่วถึงแก่นักศึกษาทุกคน ด้วยอุปกรณ์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ระบบเครือข่าย และสื่อการเรียนรู้ออนไลน์ต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพ ทันสมัยอยู่เสมอ โดยมีการประชาสัมพันธ์และใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการให้บริการเชิงรุกแก่นักศึกษา

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศนอกเหนือจากปัจจัยห้องสมุดและเทคโนโลยีสารสนเทศแล้ว เช่น อาจารย์ผู้สอน บรรณารักษ์ วิธีการเรียนการสอน เป็นต้น โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมวิธี เพื่อให้ผลการวิจัยเชิงลึกและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้ตรงสภาพความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศ และการศึกษาค้นคว้า ทั้งด้านเนื้อหาและวิธีการสอนเพื่อเป็นแนวทางพัฒนารายวิชาโดยมีเป้าหมายการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

- Al-Basri, S. F., Al-Afari, R., Al-Hibshi, A. M., Al-Sayes, F., Soo, P. Y., & Tekian, A. (2017). Readiness for self-directed learning among King Abdulaziz University medical students. *International Journal of Research in Medical Sciences*, 5(1), 290-294.
- Alfaifi, M. S. (2016). *Self-directed learning readiness among Undergraduate students at Saudi Electronic University in Saudi Arabia* (Doctoral dissertation), University of South Florida, Florida.
- American Library Association. (2000a). *Information literacy competency standards for higher education*. Chicago.
- American Library Association. (2000b). *Information literacy competency standards for higher education*. Chicago.
- Anafo, P., & Filson, C. (2014). *Promoting information literacy among undergraduate students of Ashesi University College*. Lincoln: NE: University of Nebraska Lincoln.
- Baggia, A., Žnidaršič, A., Borštnar, M. K., Puciar, A., Šorgo, A., Bartol, T., & Dolničar, D. (2016). Factors influencing the information literacy of students: Preliminary analysis. *Slovenia: Association for Information Systems.*, , 617-631.
- Bartol, T., Dolničar, D., Podgornik, B. B., Rodic, B., & Zoranovic, T. (2017). A comparative study of information literacy skill performance of students in agricultural sciences. *Journal of Academic Librarianship*, 44(3), 374-382.
- Bruce, S. C. (1999). Workplace experiences of information literacy. *International Journal of Information Management*, 19, 33-47.
- Bundy, A. (2004). Australian and New Zealand information literacy framework: principles, standards and practice. *Adelaide, Australia: Australian and New Zealand Institution for- information literacy*1-52.
- Campbell, S. (2004). Defining information literacy in the 21st century. *World Library and Information Congress: 70th IFLA General Conference and Council*, 1-9.
- Catts, R., & Lau, J. (2008). *Towards information literacy indicators*. Paris: UNESCO.

- Cazan, A.-M., & Schiopca, B.-A. (2014). Self-directed learning personality traits and academic achievement. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, (127), 640-644.
- Chakkaravarthy, K., Ibrahim, N., Mahmud, M., & Venkatasalu, M. R. (2018). Predictors for nurses and midwives' readiness towards self-directed learning: An integrated review. *Nurse Education Today* 69, 60-66.
- Çoklar, A. N., Yaman, N. D., & Yurdakul, I. K. (2017). Information literacy and digital nativity as determinants of online information search strategies. *Computer in Human Behavior*, 70, 1-9.
- Costa, L., & Kallick, B. (2004). *Assessment strategies for self-directed learning*. Thousand Oaks: CA: Corwin Press.
- Detlor, B., Julien, H., Serenko, A., & Booker, L. (2010). Factors affecting student learning outcomes of information literacy instruction. Retrieved from Retrieved from https://www.academia.edu/14423843/Factors_affecting_student_learning_outcomes_of_information_literacy_instruction
- Doyle, C. S. (1992). Outcome measures for information literacy within the National Education Goals of 1990: Final Report to the National Forum on Information Literacy summary of findings. Retrieved from Retrieved from <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED351033.pdf>
- Doyle, C. S. (1994). Information literacy in an information society: A concept for the information age.
- Duckworth, A. L., & Seligman, M. E. P. (2005). Self-discipline outdoes IQ in predicting academic performance of adolescents. *Psychological Science*, 16(12), 939-944.
- El -Gilany, A.-H., & Abusaad, F. E. S. (2013). Self-Directed learning readiness and learning styles among Saudi undergraduate nursing students. *Nurse Education Today*, 33(9), 1040-1044.
- Eisenberg, M. B., & Berkowitz, R. E. (1990). Information problem solving: The Big Six Skills approach to library & information skills instruction. *Catholic Library World*, 63(2), 115- 120.

- Ellis, C., Johnson, F., & Rowley, J. (2017). Promoting information literacy: perspectives from UK universities. *Library Hi Tech*, 35(1), 1-29.
- Gong, Y., Rai, D., Beck, J. E., & Heffernan, N. T. (2009). Does Self-Discipline impact students' Knowledge and learning? . Retrieved from <http://www.educationaldatamining.org/EDM2009/uploads/proceedings/gong.pdf>
- IFLA. (2018). About IFLA. Retrieved from Retrieved from <https://www.ifla.org/about/more>
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Kumar, S. K., & Surendran, B. (2015). Information literacy for lifelong learning. *International Journal of Library and Information Studies*, 5(2), 130-137.
- Laherty, J. (2000). Promoting information literacy for science education programs: Correlating the National Science Education Content Standards with the Association of College and Research Libraries Information Competency Standards for Higher Education. Retrieved from Retrieved from <http://www.istl.org/00-fall/article3.html>
- Lanning, S., & Mallek, J. (2017). Factors influencing information literacy competency of college students. *Journal of Academic Librarianship*, 43(5), 443-450.
- Lau, J. (2006). IFLA guidelines on informational literacy for lifelong learning. Retrieved from Retrieved from <http://www.ifla.org/files/assets/information-literacy/publications/ifla-guidelines-en.pdf>.
- Lee, C., Yeung, P. A. S., & Ip, T. (2017). University English language learners' readiness to use computer technology for self-directed learning. *ScienceDirect System*, 67, 99-110.
- Li, L. F., Leung, S., & Tam, G. (2007). Promoting information literacy skills through web-based instruction: The Chinese University of Hong Kong Library Experience. *Library Management*, 28(8-9), 531-539.
- Ogunlana, E. K., Oshinaike, A. B., Akinbode, R. O., & Okunoye, O. (2013). Students' perception, attitude and experience as factors influencing learning of information literacy skills in public universities in Ogun State, Nigeria. *Information and Knowledge Management*, 3(5), 127-134.

- Omeluzor, S. U., & Ogo, E. P. (2018). Role of Nigerian libraries for sustainable educational system, information literacy and national development. *Annals of Library and Information Studies*, 65(2), 122-127.
- Petermanec, Z., & Sebjan, U. (2017). Evaluation components of information literacy in undergraduate students in Slovenia: An experimental study. *Library & information Science Research*, 39(1), 69-75.
- Rafique, G. M., & Khan, H. A. (2017). Information literacy skills of management sciences' students. *Pakistan Journal of Information Management & Libraries (Pjim & L)*, 19, 52-73.
- Senyuva, E., & Kaya, H. (2014). Effect self-directed learning readiness of nursing students of the web based learning. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 152, 386-392.
- Shao, X., & Purpur, G. (2016). Effects of information literacy skills on student writing and course performance. *The Journal of Academic Librarianship*, 42(6), 670-678.
- Society of College, N. a. U. L. (2011). The SCONUL Seven Pillars of Information Literacy Core Model For Higher Education. Retrieved from Retrieved from http://www.sconul.ac.uk/groups/information_literacy/publications/coremodel.pdf
- Soliman, M., & Al-Shaikh, G. (2015). Readiness for self-directed learning among First Year Saudi Medical students : A descriptive study. *Pak J Med Sci*, 31(4), 799-802.
- Sun, Z., Xie, K., & Anderman, L. H. (2018). The role of self- regulated learning in students' success in flipped undergraduate math courses. *The Internet and Higher Education*, 36, 41-53.
- Tekkol, I. A., & Demirel, M. (2018). An Investigation of Self-Directed learning skills of Undergraduate student. *Frontiers in Psychology*, 9.
- Wertz, R. E., Saragih, A., Van Epps, A., Sapp Nelson, M., Purzer, S., Fosmire, M., & illman, B. (2013). Work in progress: Critical thinking and information literacy: Assessing student performance. In Proceedings of the 120th ASEE Annual Conference Washington DC: American Association for Engineering Education.

- Williams, M. H., & Evans, J. J. (2008). Factors in information literacy education. *Journal of Political Science Education*, 4(1), 116-130.
- Yuan, H. B., Williams, B. A., Fang, j. B., & Pang, D. (2012). Chinese baccalaureate nursing students' readiness for self-directed learning. *Nurse Education Today*, 35(4), 427-431.
- Zhoc, K. C. H., & Chen, G. (2016). Reliability and validity evidence for the Silf-Directed Learning Scale (SDLS). *Learning and individual Differences*, 49245-250, 245-250.
- กนกวรรณ ชินอ่อน, และ กันยรัตน์ เคียวเช่น. (2554). การส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศในรายวิชา วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ 1 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย. วารสารสารสนเทศศาสตร์, 29(1), 14-15.
- กมลวรรณ ตังธกานนท์. (2557). การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา จันทร์ประเสริฐ. (2554). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ในการสอนวิชาฟิสิกส์วิทยาศาสตร์ชีวภาพ (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต), มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม. (2552). การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองบนเครือข่าย. วารสารศึกษาศาสตร์, 32(1), 6-13.
- จันทร์ฉาย วีระชาติ. (2555). ปัจจัยการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต (ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- จำเริญ ระวังสำโรง. (2556). ห้องสมุดรัฐสภาไทยกับการประชุมบรรณารักษ์นานาชาติแห่งสหพันธ์ ระหว่างประเทศว่าด้วยสมาคมและสถาบันห้องสมุด. รังสิตสารสนเทศ, 19(1), 38-53.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (ม.ป.ป.). การออกแบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้. สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2562, จาก http://office.nu.ac.th/edu_teach/ASS/Download/vchk-การออกแบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้-new.pdf
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2553). สอนประวัติศาสตร์ให้เด็กมีความสุข สนุกคิด (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ชุติมา สัจจานันท์. (2554, มกราคม-มิถุนายน). การพัฒนามาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับนักเรียน ไทย. วารสารวิจัยสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย, 4(1), 13-22.

- ชูชีพ มามาก. (2553). การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ดุริณี โอวจริยพิทักษ์, ศิราภรณ์ ขวเลขยางกูร, พรรณี วิศิษฐ์วงศ์, และ สมทรง สีสลายน. (2559). พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ดิเรก สุวรรณฤทธิ์. (2557). การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมที่เน้นสมรรถนะตามแนวการเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง. (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต), มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง. (2557). การส่งเสริมการรู้สารสนเทศสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา. วารสารสารสนเทศศาสตร์, 32(1), 121-137.
- นัตตา อังสุไวย. (2550). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวิชาเคมีที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. (ปริญญานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- นิรมล ชุ่ม. (2557). ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- นุสรา นามเดช. (2557). การเรียนรู้โดยผู้เรียนนำตนเอง: บทความทางการศึกษา. วารสารพันตภาบาล, 25 (2), 27-38.
- นุรีดา จะปะกียา, ชุตติมา คำแก้ว, & ชุตติพิภร์ มาไซ. (2557). การพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. Retrieved from
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2542). สถิติวิจัย 1. กรุงเทพฯ: พี เอ็น การพิมพ์.
- ปิยะนุช สุจิต. (2553). ระดับความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ปิยะวรรณ ประทุมรัตน์. (2553). การรู้สารสนเทศ: ทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต. (Information Literacy : Essential Skills for life – long learners). สืบค้นจาก www.2.udru.ac.th/ill500105/article%201%.doc
- ปิยาภัสร์ จารุสวัสดิ์, ปราณี วงศ์จรัส, และ ธนพรณ กุลจันทร์. (2556). พฤติกรรมการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- ไพบรมา เอียงราช, ชุตติมา สัจจนันท์, และ ทองพันธ์ เลิมประยงค์. (2561). การรู้สารสนเทศของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ. วารสารวิจัยสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย
ไทย, 11(1), 33-47.
- พัฒนาพร เทียมเมือง. (2554). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานิช.
- พิชญพรพรรณ อนันตบุญวัฒน์. (2559). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาไทยโดยใช้กระบวนการ
การเรียนรู้แบบนำตนเอง ด้วยวรรณกรรมเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิด
อย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- เพชรรัตน์ ไชสงคราม. (2557). การพัฒนาการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทร์จักร. (2559). พฤติกรรมการรู้สารสนเทศเพื่อการศึกษาของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2553). การเรียนการสอนและหลักสูตร. สืบค้นเมื่อ 5
พฤศจิกายน 2561, จาก <https://www.rmutp.ac.th>
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2559). ครบรอบ 11th RMUTP anniversary. กรุงเทพฯ:
ผู้แต่ง.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2561). ประวัติ โครงสร้างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2562, จาก <https://www.rmutp.ac.th/> ประวัติ-
โครงสร้าง
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2562). รายงานประจำปี 2562 RMUTP. กรุงเทพฯ: ผู้
แต่ง.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2562). สถิตินักศึกษาคงอยู่ ปีการศึกษา 2562. สืบค้น
เมื่อ 2 เมษายน 2562, จาก https://regis.rmutp.ac.th/?page_id=4127
- มะลิวัลย์ สีน้อย, และ อนวัช กาทอง. (2561). การรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อุบลราชธานี. วารสาร PULINET, 5(1), 82-92.
- มุจลินทร์ ผลกล้า. (2550). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ),
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ปัตตานี.

รัตน์ อิน้อย. (2556). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุตรดิตถ์.

รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์. (2552). การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนิสิต การสะท้อนจาก
กระบวนการวิจัยปฏิบัติการ. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม, 5(1-2).

ลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง, แวตา เตชาทวีวรรณ, และศศิพิมล ประพินพงศกร (2562). การประเมิน
ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
(ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์. (2561). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครปฐม. วารสารสารสนเทศศาสตร์, 36(3), 42-66.

แวตา เตชาทวีวรรณ. (2562). การรู้สารสนเทศสำหรับการเรียบเรียงโครงงาน (พิมพ์ครั้งที่ 3).

กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุชาดา สุพรรณ, วราพร พูลเกษ, และ นุชชิตา สุภักควณิช. (2557). การรู้สารสนเทศของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตกาฬสินธุ์.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2546). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ:
สามลดา.

สุดาวดี ศรีสุดตา. (2550). การรู้สารสนเทศ. อินฟอรมะชัน, 14(2), 39-50.

สุพิศ บายคายคม, และ ขวัญภูริ พิศาลพงศ์. (2552). การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา. รัสิตสารสนเทศ, 15(1), 1-18.

สุพิศ ศิริรัตน์, ชุตินา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา. (2555). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. วารสารบรรณศาสตร์ มศว, 5(1).
1-13.

สุมลนิตย์ เกิดหนูวงศ์. (2554). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการ
นำตนเองของผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
บัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ

สุวัฒน์ พระนิมิตร. (2552). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
กรุงเทพฯ.

เสมอกาญจน์ โสภณศิริรักษ์. (2552). ปัจจัยการเรียนรู้การสอนแบบผสมผสานที่ส่งผลต่อการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต), กรุงเทพฯ, กรุงเทพฯ.

แสงเดือน เจริญนิม, ทศนีย์ ชันติยะ, สาทิต เจริญนิม, และ อุทัยวรรณ สมศรีรัฐกิจ. (2555).

ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. (2561). *ETDA เผย ปี 62 คนไทยใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 10 ชั่วโมง 22 นาที Gen Y ครองแชมป์ 5 ปีซ้อน* สืบค้นเมื่อวันที่ 20 เมษายน

2563, จาก <https://www.etda.or.th/content/thailand-internet-user-behavior-2019-press-release.html>

หนูไกร บุตตะวงษ์. (2549). มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และลักษณะการรู้สารสนเทศ: เทคนิคเดลฟาย.

วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อังคณา แวซอเหาะ, และ สุธาทิพย์ เกียรติวานิช. (2553). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

อภากร โพธิ์คง. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมสร้าง

ความสามารถในการออกแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต), มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์

การศึกษา ปร.ด. (สารสนเทศศึกษา)

ตำแหน่ง รองศาสตราจารย์ ภาควิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาคิณ อังศุณิศ

การศึกษา วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) และ วท.ม (คณิตศาสตร์)

ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาคณิตศาสตร์และสถิติ
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจษฎา กิจเกิดแสง

การศึกษา ศศ.ม (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์)

ตำแหน่ง - ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาและศิษย์เก่า และผู้อำนวยการกอง
ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

แบบสอบถาม

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผู้วิจัย นางสุมาลี พรเจริญ

นิสิตปริญญาโท ศศ.ม. (สารสนเทศศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หรือเขียนลงในช่องคำตอบตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

☐ หญิง ☐ ชาย

2. ชั้นปี

☐ ชั้นปีที่ 1 ☐ ชั้นปีที่ 2
☐ ชั้นปีที่ 3 ☐ ชั้นปีที่ 4

3. คณะ

☐ คณะศิลปศาสตร์ ☐ คณะบริหารธุรกิจ
☐ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ☐ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
☐ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการ ☐ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ออกแบบ ☐ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ☐ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
☐ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

4. ผลการเรียนรวม (เกรดเฉลี่ย).....

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศ ตาม
ความคิดเห็นของท่านมากที่สุด คือ "จริงที่สุด" "จริง" "ค่อนข้างจริง" "ค่อนข้างไม่จริง" "ไม่จริง" และ "ไม่จริง
เลย" เพียงตัวเลือกเดียว และตอบให้ครบทุกข้อ

1. รายวิชา GE2400101 การรู้สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า ควรเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกคณะ
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
2. รายวิชา GE2400101 ทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาทักษะการเรียนรู้และทักษะการรู้สารสนเทศ
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
3. ข้าพเจ้าสามารถประยุกต์การเรียนรู้รายวิชา GE2400101 ในการทำรายงานในรายวิชาต่าง ๆ ได้
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
4. รายวิชา GE2400101 ทำให้ข้าพเจ้ามีทักษะการสืบค้นสารสนเทศได้ตรงต้องการคล่องแคล่ว และรวดเร็ว
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
5. รายวิชา GE2400101 ทำให้ข้าพเจ้ารักการเรียนรู้และสามารถศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
6. รายวิชา GE2400101 นี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักประเมินและเลือกใช้สารสนเทศที่ถูกต้องบนอินเทอร์เน็ต
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
7. ข้าพเจ้าเรียนรู้และใช้ห้องสมุดได้อย่างคล่องแคล่วจากการได้รับปฐมนิเทศและการแนะนำการใช้สำนักวิทยบริการฯ
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
8. การอบรมวิธีสืบค้นและใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จากสำนักวิทยบริการฯ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถสืบค้นสารสนเทศที่ต้องการได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
9. การมีบรรณารักษ์มาสอนเกี่ยวกับการค้นคว้าและการใช้ห้องสมุดในชั้นเรียน ทำให้ข้าพเจ้าค้นคว้าและทำรายงานได้ดียิ่งขึ้น
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
10. การบริการเครื่องคอมพิวเตอร์ภายในมหาวิทยาลัยมีความเพียงพอและสะดวกต่อการใช้งาน
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
11. ข้าพเจ้าพึงพอใจในประสิทธิภาพของสัญญาณไวไฟและเครือข่ายอินเทอร์เน็ตภายในมหาวิทยาลัย
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

12. บริการวิดีโอการสอนทางไกลของมหาวิทยาลัยมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของข้าพเจ้า

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

13. เว็บไซต์ภาษาอังกฤษออนไลน์ของมหาวิทยาลัยมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้าในการฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3 การเรียนรู้แบบนำตนเอง

คำชี้แจง โปรดพิจารณาคำถาม จำนวน 15 ข้อ ต่อไปนี้ ว่าท่านมีพฤติกรรมดังกล่าวอย่างไร โดยทำเครื่องหมาย ✓ เลือกหน้าตัวเลือกที่กำหนด คือ "จริงที่สุด" "จริง" "ค่อนข้างจริง" "ค่อนข้างไม่จริง" "ไม่จริง" และ "ไม่จริงเลย" เพียงตัวเลือกเดียว

1. ข้าพเจ้าไม่ต้องวางแผนการเรียนรู้หรือทำกิจกรรมใด ๆ ก็สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้เสมอ

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

2. ข้าพเจ้าสามารถทำงานที่รับมอบหมายได้อย่างเป็นระเบียบและมีวินัยในการทำงานเสมอ

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

3. ข้าพเจ้าไม่ล้มเลิกความตั้งใจในการทำงานใด ๆ จนกว่าจะสำเร็จ

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

4. ข้าพเจ้าหาข้อมูลมาสนับสนุนการเรียนรู้และการทำงานที่ได้รับมอบหมายทุกครั้ง

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

5. ข้าพเจ้าพยายามแสวงหาวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

6. เมื่อมีปัญหาในการเรียนหรือการทำกิจกรรม ข้าพเจ้ามักไม่สามารถแก้ปัญหาได้

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

7. ข้าพเจ้าตั้งเกณฑ์การประเมินผลการเรียนและการทำงานของตนเองอยู่เสมอ

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

8. ข้าพเจ้ามองว่าปัญหา คือ สิ่งที่ทำให้ตนเองเกิดความยุ่งยาก

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

9. ข้าพเจ้ายินดีรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อพัฒนาการเรียนหรือการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดียิ่งขึ้น

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

10. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในตนเอง จึงมักไม่เห็นด้วยกับคำวิจารณ์ของผู้อื่นที่มีต่อการเรียนและผลงานของข้าพเจ้า

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

11. ข้าพเจ้าเรียนรู้การใช้ภาษาไทยและ/หรือภาษาอื่นตลอดเวลาเพื่อสามารถพูดและเขียน ทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

12. ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

13. ข้าพเจ้ามีวิธีการเรียนของตนเอง และชอบที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนของตนเองอยู่เสมอ

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

14. ข้าพเจ้าประเมินผลการเรียนเพื่อปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

15. ข้าพเจ้ามักแชร์ข่าวบนสื่อสังคมออนไลน์ที่ชื่นชอบและคิดว่าประโยชน์ต่อผู้อื่น

☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

ภาคผนวก ค แบบทดสอบ

แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผู้วิจัย นางสุมาลี พรเจริญ

นิสิตปริญญาโท ศศ.ม. (สารสนเทศศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ทับอักษรหน้าข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ข้อใดที่เหมาะสมที่สุดในการใช้เป็นชื่อเรื่องของรายงาน
 1. มาเรียม
 2. เก็บตัวอย่างนาโนพลาสติกในเนื้อปลาทุ
 3. การศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
 4. ผลกระทบของพลาสติกต่อสิ่งแวดล้อม
2. เครื่องมือใดใช้สืบค้นทรัพยากรสารสนเทศของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มทร.พระนคร
 1. Google
 2. OPAC
 3. JournalLink
 4. Thailis
3. ข้อใดเป็นคำสำคัญ (Keyword) ของรายงานเรื่อง "สตรีในตำนานประวัติศาสตร์โลก"
 1. สตรี ตำนาน
 2. สตรี ตำนาน โลก
 3. สตรี ประวัติศาสตร์
 4. สตรี ประวัติศาสตร์ โลก
4. ข้อใดเป็นการใช้สารสนเทศกับแหล่งปฐมภูมิ (Primary source)
 1. ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ค้นหาหนังสือในห้องสมุดเพื่อทำรายงาน
 2. สัมภาษณ์ผู้ว่า ณรงค์ดี เกี่ยวกับการบังคับบัญชาช่วยเหลือทีมหมูป่า
 3. ใช้เฉพาะข้อมูลจากหนังสือและวารสารเท่านั้นในการทำรายงาน
 4. ค้นหาความหมายของคำว่า "Biometrics" จากเว็บไซต์ LongdoDict

5. ข้อใดเป็น URL ของ สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มทร. พระนคร

1. <https://lib.rmutp.ac.th>
2. <https://arit.rmutp.ac.th>
3. <https://lib.arit.rmutp.ac.th>
4. <https://arit.lib.rmutp.ac.th>

6. ฐานข้อมูลใดใช้สืบค้นงานวิจัยและวิทยานิพนธ์แบบฉบับเต็ม ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทย

1. Thai Digital collection
2. SpringerLink-Journal
3. WGSN
4. ProQuest

7. ฐานข้อมูลใดเป็นฐานข้อมูล eBooks ภาษาไทยที่มีบริการห้องสมุด สำนักวิทยบริการฯ มทร.พระนคร

1. Open serve
2. Science Direct
3. Access Engineering
4. EBSCOhost

8. ระบบใดทำให้นักศึกษาสามารถใช้ฐานข้อมูล Science Direct จากภายนอกมหาวิทยาลัยฯ ได้

1. SSL PNV
2. SSL VPN
3. SSL VNP
4. SSL PVN

9. บริการใดช่วยให้นักศึกษาที่เรียนอยู่วิทยาเขตเทเวศร์ สามารถยืมหนังสือจากห้องสมุดของวิทยาเขต พานิชัยการพระนคร

1. บริการถ่ายสำเนา
2. บริการยืมข้ามสาขา
3. บริการแนะนำหนังสือ
4. บริการจองหนังสือ

10. ฐานข้อมูลใดที่ให้บริการเอกสารฉบับเต็ม

1. ฐานข้อมูลทรัพยากรสารสนเทศห้องสมุด
 2. ฐานข้อมูล ISI Web of Knowledge
 3. ฐานข้อมูลคลังปัญญา มทร. พระนคร
 4. ฐานข้อมูล JournalLink
11. สิ่งพิมพ์ประเภทใดให้สารสนเทศทันสมัยมากที่สุด และเหมาะสำหรับการทำรายงาน
 1. สารานุกรม
 2. หนังสือตำรา
 3. วารสารวิชาการ
 4. นิตยสาร
 12. ส่วนใดของบทความที่ค้นได้จากเว็บไซต์ที่แสดงว่าเนื้อหาที่น่าเชื่อถือ
 1. บรรณานุกรม
 2. บทคัดย่อ
 3. ภาพประกอบ
 4. ตัวเลขสถิติ
 13. ข้อใดเป็นเหตุผลสำคัญทำให้นักศึกษาต้องประเมินสารสนเทศที่ได้รับจากอินเทอร์เน็ต
 1. ค้นหาข้อมูลสะดวกและง่ายดาย
 2. สารสนเทศเผยแพร่ได้อย่างรวดเร็ว
 3. สารสนเทศมีหลากหลายรูปแบบ
 4. ไม่มีการตรวจสอบความถูกต้องของสารสนเทศ
 14. ข้อใดเป็นองค์ประกอบในการพิจารณาความน่าเชื่อถือของเว็บไซต์
 1. มีชื่อเสียงและผู้เข้าชมเว็บไซต์จำนวนมาก
 2. มีชื่อและที่อยู่ของหน่วยงานหรือผู้จัดทำ
 3. มีการออกแบบและภาพประกอบสวยงาม
 4. มีการเชื่อมโยง (Link) ไปยังแหล่งข้อมูลอื่น
 15. แหล่งสารสนเทศใดให้ข้อมูลน่าเชื่อถือมากที่สุดเกี่ยวกับสถานการณ์น้ำท่วมในเขตกรุงเทพมหานคร
 1. <https://th-th.facebook.com/ศูนย์ป้องกันน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร>
 2. <https://th-th.facebook.com/Community/อาสาสมัครเฝ้าจับตาสถานการณ์น้ำท่วมกรุงเทพ>

3. <https://news.mthai.com/tag/น้ำท่วมกรุงเทพ>

4. <https://www.youtube.com/watch?v=0rqBJtoYUwA> (คลิปคำทำนายภัยพิบัติน้ำท่วมกรุงเทพ
ท่วมตึก4ชั้น โดย หลวงปู่สังวาลย์ เขมโก)

16. เลขเรียกหนังสือด้านล่างนี้ เป็นหนังสือประเภทใดของห้องสมุด มทร. พระนคร

R
341.247
3

1. หนังสือนวนิยาย
2. หนังสือสารอง
3. หนังสืออ้างอิง
4. หนังสือทั่วไป

17. ส่วนใด ของงานวิจัยที่บ่งบอกว่าผลการวิจัยน่าเชื่อถือ

1. บทคัดย่อ
2. วิธีการศึกษาวิจัย
3. กรอบแนวคิด
4. บทสรุป

18. ข้อใดเป็นการนำเสนอรายงานหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสมและน่าสนใจมากที่สุด

1. นำเสนอด้วยโปสเตอร์อย่างเดียว
2. นำเสนอด้วยโปสเตอร์และแจกแผ่นพับ
3. นำเสนอด้วยการบรรยายอย่างเดียว
4. นำเสนอด้วยการบรรยายและโปสเตอร์

19. ข้อใดเป็นการนำเสนอรายงานตัวเลขเชิงสถิติที่เหมาะสมและเข้าใจได้โดยง่าย

1. กราฟ
2. ข้อความ
3. รูปภาพ
4. วิดีทัศน์

20. การใช้คำค้นแบบตรรกะบูลีนข้อใด ที่ให้ผลลัพธ์น้อยที่สุด

1. พระสงฆ์ ภิกษุ
2. พระสงฆ์ AND ภิกษุ
3. พระสงฆ์ OR ภิกษุ
4. พระสงฆ์ NOT ภิกษุ

21. ข้อใดควรปฏิบัติเมื่อนำภาพจากเว็บไซต์มาประกอบในรายงาน

1. ระบุที่มาไว้ที่คำนำ
 2. ระบุที่มาไว้ด้านล่างภาพ
 3. ระบุที่มาไว้ในสารบัญ
 4. ระบุที่มาไว้ในบรรณานุกรม
22. ข้อใดเขียนการอ้างอิงแทรกในเนื้อหารายงานตามรูปแบบ APA ได้ถูกต้อง
1. (จันทร์ฉาย, 2555, น. 45)
 2. (จันทร์ฉาย วีระชาติ. 2555: 45)
 3. (จันทร์ฉาย วีระชาติ, 2555, น. 45)
 4. (จันทร์ฉาย วีระชาติ, 2555, 45).
23. ข้อใดเขียนรายการบรรณานุกรมตามรูปแบบ APA ได้ถูกต้อง
1. จันทรา แก้มแดง, , คู่มือมะเร็ง, กรุงเทพฯ, ม่านเมือง, 2560.
 2. จันทรา แก้มแดง. คู่มือมะเร็ง. กรุงเทพฯ: ม่านเมือง, 2560.
 3. จันทรา แก้มแดง. (2560). คู่มือมะเร็ง. กรุงเทพฯ. ม่านเมือง.
 4. จันทรา แก้มแดง. (2560). คู่มือมะเร็ง. กรุงเทพฯ: ม่านเมือง.

คำเฉลยแบบทดสอบการประเมินการรู้สารสนเทศ

ข้อ	คำเฉลย	ข้อ	คำเฉลย
1	3	13	4
2	2	14	2
3	3	15	1
4	2	16	3
5	2	17	2
6	1	18	4
7	1	19	1
8	2	20	4
9	2	21	2
10	3	22	3
11	3	23	4
12	1		

ภาคผนวก ง การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 1 ค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามและแบบทดสอบ

ข้อที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่			คะแนน รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	การ พิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3			
1	1	1	1	3	1	เลือกไว้
2	1	1	1	3	1	เลือกไว้
3	1	1	1	3	1	เลือกไว้
4	1	1	-1	2	0.67	เลือกไว้
5	1	1	-1	2	0.67	เลือกไว้
6	1	1	-1	2	0.67	เลือกไว้
7	1	1	-1	2	0.67	เลือกไว้
8	1	1	-1	2	0.67	เลือกไว้
9	1	1	-1	2	0.67	เลือกไว้
10	1	1	-1	2	0.67	เลือกไว้
11	1	1	1	3	1	เลือกไว้
12	1	1	1	3	1	เลือกไว้
13	1	1	1	3	1	เลือกไว้
14	1	1	1	3	1	เลือกไว้
15	1	1	1	3	1	เลือกไว้
16	1	1	1	3	1	เลือกไว้
17	1	1	1	3	1	เลือกไว้
18	1	1	1	3	1	เลือกไว้
19	1	1	1	3	1	เลือกไว้
20	1	1	1	3	1	เลือกไว้
21	1	1	1	3	1	เลือกไว้
22	1	1	1	3	1	เลือกไว้
23	1	1	1	3	1	เลือกไว้

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อ ที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่			คะแนน รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	การพิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3			
24	1	1	1	3	1	เลือกไว้
25	1	1	1	3	1	เลือกไว้
26	1	1	1	3	1	เลือกไว้
27	1	1	1	3	1	เลือกไว้
28	1	1	1	3	1	เลือกไว้
29	1	1	1	3	1	เลือกไว้
30	1	1	1	3	1	เลือกไว้
31	1	1	1	3	1	เลือกไว้
32	1	1	1	3	1	เลือกไว้
33	1	1	1	3	1	เลือกไว้
34	1	1	1	3	1	เลือกไว้
35	1	1	1	3	1	เลือกไว้
36	1	1	1	3	1	เลือกไว้
37	1	1	1	3	1	เลือกไว้
38	1	1	1	3	1	เลือกไว้
39	1	1	1	3	1	เลือกไว้
40	1	1	1	3	1	เลือกไว้
41	1	1	1	3	1	เลือกไว้
42	1	1	1	3	1	เลือกไว้
43	1	1	1	3	1	เลือกไว้
44	1	1	1	3	1	เลือกไว้
45	1	1	1	3	1	เลือกไว้
46	1	1	1	3	1	เลือกไว้
47	1	1	1	3	1	เลือกไว้
48	1	1	1	3	1	เลือกไว้

ภาคผนวก จ ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบ

ตาราง 2 ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.48	0.25
2	0.53	0.35
3	0.45	0.60
4	0.48	0.35
5	0.35	0.40
6	0.23	0.45
7	0.45	0.30
8	0.43	0.55
9	0.45	0.30
10	0.33	0.25
11	0.58	0.35
12	0.53	0.35
13	0.33	0.35
14	0.48	0.25
15	0.35	0.20
16	0.48	0.35
17	0.55	0.50
18	0.58	0.25
19	0.68	0.35
20	0.35	0.30
21	0.63	0.45
22	0.48	0.55
23	0.38	0.35

ภาคผนวก จ จดหมายเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ถ 8718/7714

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 ถนนวิภาวดี 23 แขวงคลองจั่น เขตจตุจักร
กรุงเทพมหานคร 10110

๒๕ สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทำบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เนื่องด้วย นางสุภาณี พรเจริญ มีชื่อระบุในปฏิญญาไท สาธารณสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญาณตนเรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.เมตตา เศรษฐวิวัฒน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมพ์ ปะทีนพจนกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญาณตน

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑาวิเศษ ศววรรณงค์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบถ่วง ทัดนี้ มีขีดได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดอีกต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ทำบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสุภาณี พรเจริญ และ
ขอขอบพระคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์กุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิทยาลัยการแพน

คณะศิลปศึกษา

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร, 0 2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรศัทพ์ 084 751 1949

ที่ ยว 8718/1118

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๕๕ สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทำบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ศณทิตคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางสุนาณี พรเจริญ มีคุณสมบัติปริญญโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโทแล้ว เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนการศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มรรคา เมฆาพิวัฒน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพันธ์ ปะปนพจนกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกคิน อังศุณิก เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบผลงานงาน จีซีที มีสิทธิให้คำปรึกษาแนะนำเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และขอประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ทำบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสุนาณี พรเจริญ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงษ์ วัฒนานนท์กุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิทยาลัยการพัฒน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อมีชัย โทรศัพท์ 084 731 1989

ที่ อว 8718/1114

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทำบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางสุมาลี พรเจริญ มีชื่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มรรคา เกษมวิวัฒน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมพ์ ประจินทศกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์มรรคา เกษมวิวัฒน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ที่มี เนื้อหาได้สอดคล้องกับสถานการณ์ของกับบุคลากรของท่านแล้ว และขอประสานงานในรายละเอียดดังต่อไปนี้

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ทำบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสุมาลี พรเจริญ และ
ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมพ์ วิไลนามวงศ์สกุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและการแผน วิชาการแผน
คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 731 1949

ภาคผนวก ช วิจัยจดหมายขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

ที่ ยว 8718/1109

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

26 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะศึกษาศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางสุมาลี พนเจริญ นิติระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.แววศา เศรษฐวิวัฒน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพัฒน์ ประทีปพศธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิติขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยวิธี แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะศึกษาศาสตร์อุตสาหกรรม เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนธันวาคม 2562 ทั้งนี้ นิติจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดอีกต่างต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธินันท์ วิธยานนท์สกุล

รองอธิการบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิชาการแผน

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรศัทพ์ 084 731 1949

ที่ ยว 8718/ 1109

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

28 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางสุนันท์ พรเจริญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มรรดา เมฆาวิวัฒน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพัฒน์ ประพัฒน์พงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยวิธี แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนธันวาคม 2562 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรินิช วัฒนานนท์กุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิชาการแผน
คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 731 2949

ที่ ยว 8718/11๕๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

2๕ สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์กับข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางสุภาณี พนเจริญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มรรคา เมฆาภิธรรม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิธร ปะพันธ์พศกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์กับข้อมูล โดยให้ แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะเทคโนโลยีการเกษตร เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนธันวาคม 2562 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิธร ปะพันธ์พศกร)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิชาการเกษตร
คณะเทคโนโลยีการเกษตร

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 731 1949

ที่ ๘- 8718/71๕

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๔ สิงหาคม 2562

เรื่อง ขออนุญาตประชาสัมพันธ์ข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะศึกษาศาสตร์เทคโนโลยีเพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางสุมาลี พจนเจริญ มีระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.แววลา อรรถวิวัฒน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิธร ประทีปพงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ มีขออนุญาตประชาสัมพันธ์ข้อมูล โดยให้ แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนา เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนกันยายน 2562 ทั้งนี้ มีมติเป็นมติประธานภายในรายละเอียดกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงษ์ วัฒนานนท์กุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและการแผน วิชาการแผน

คณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 731 1949

ที่ ๘๖ 8718/71๕6

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 ซอยวิศ 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๔ สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์กับข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะศึกษาศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นายสุภาณี พนงโชติ นิติกรระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท ประจำปี ๒๕๖๒ เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มรรดา เตชะวิกรม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพัฒน์ ประทีปพรเศรษฐ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิติกรขอความอนุเคราะห์กับข้อมูล โดยให้ แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ปีที่ 1 – 4 คณะศึกษาศาสตร์และการออกแบบ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนธันวาคม 2562 ทั้งนี้ นิติกรขอเป็นผู้นำสารสนเทศนี้ไปใช้ตามสมควร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวิมล วัฒนารัตนกุล)
รองอธิการบดีฝ่ายบริหารและการเงิน วิชาการและ
ศิลปวัฒนธรรม

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่ภาคเหนือ ๐๕๔ ๗๓๑ ๑๙๘๙

ที่ ยว 8718/1111

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์กับข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นายสุชาติ พรเจริญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มรรคา เมฆาพิวรรณ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพัฒน์ ประทีปพจนกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์กับข้อมูล โดยให้ แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 – 4 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนธันวาคม 2562 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพัฒน์ ประทีปพจนกร)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิทยาการสารสนเทศ
คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 731 1949

ที่ อร 8758/1110

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

25 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขออนุมัติความคืบหน้าข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นายสุมาลี พจนเจริญ นิติศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มรรคา เมฆาพิริยธรรม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพัฒน์ ประพันธ์พงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิติของขออนุมัติความคืบหน้าข้อมูล โดยให้ แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 - 4 คณะวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนธันวาคม 2562 ทั้งนี้ นิติจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดอีกต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติความคืบหน้า และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิดีพล์ วิธนานนท์สกุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิชาการแผน
คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิติ โทรศัทพ์ 084 731 1909

ที่ ยว 8718/1113

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

28 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์กับข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางธนาธิ พรหมบุญ นิสิตรดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.เมวศา เศรษฐวิจารณ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพัฒน์ ประทีปพจนการ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตรขอความอนุเคราะห์กับข้อมูล โดยให้ แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 - 4 คณะศึกษาศาสตร์ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนธันวาคม 2562 ทั้งนี้ นิสิตรจะเป็นผู้ประสานงานในการขอสิทธิ์การเข้าถึงข้อมูล

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร วงศ์วานิชย์กุล
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน อธิการบดี
คณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานคณะศึกษาศาสตร์

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิตร โทรศัพท์ 084 731 1949

ที่ ยว 8718/1112

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

28 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทำเรื่องเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องด้วย นางสุมาลี พนมเจริญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ยื่นขออนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.เมตตา เศรษฐวิวัฒน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิธร ปะจันทรพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์กับข้อมูล โดยให้ แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา ชั้นปีที่ 1 - 4 คณะบริหารธุรกิจ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนพฤษภาคม 2562 ถึงเดือนกันยายน 2562 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังต่อไปนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธินนท์ วัฒนานนท์กุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน วิชาการแผน
คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มมีบริการมาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084 731 1949

ภาคผนวก ซ หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรองการพิจารณาโครงการวิจัยที่
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หนังสือยืนยันการออกเว้นการรับรอง
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เอกสารนี้เพื่อแสดงว่าคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยนี้

ชื่อโครงการวิจัย : วิจัยที่มีลักษณะการรู้สึกร่วมของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลธัญบุรี
ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางอรุณี พรเจริญ
หน่วยงานต้นสังกัด : คณะวิทยาศาสตร์
รหัสโครงการวิจัย : SWUEC-G-159/2562X

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข้อยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC)

วันที่ยื่นยื่น : 18 กันยายน 2562
ยื่นยื่นโดย : คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการ
รับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, the
Belmont Report, CIOMS Guidelines and the International Conference on Harmonization in Good Clinical
Practice (ICH-GCP)

ออกให้ ณ วันที่ 18 กันยายน 2562

(ลงชื่อ)

(นายปัทมาธิ บุญเพ็ญ)

กรรมการเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ)

(นายแพทย์สุวิทย์ อิศกุล)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับ : SWUEC/G-159/2562

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสุมาลี พรเจริญ
วัน เดือน ปี เกิด	18 มิถุนายน 2519
สถานที่เกิด	จ.พิษณุโลก
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2554 บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ) การบริหารทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พ.ศ. 2562 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม) สารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	99/198 ม. 5 ต.บางไผ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000

